



பலாவு

ஊற்று: 2 | நதி: 6 | அக்டோபர் 2019 | திங்களிதழ்

தகவு

www.padaippu.com

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

“என் கவிதை
உச்சத்தைத்
தொடுவது
இனிமேல்தான்
நிகழ வேண்டும்”

■ கவிஞர்
கலாப்ரியாவுடனான
நேர்காணல்



கீழடி - தமிழின் தாய்மடி
- கடையநல்லூர் பென்லி



இருளும் ஒளியும்
திறனாய்வு
- ஆதிரா முல்லை



தாமழ்ந் டீச்சர்
c/o.
காரைக்கால்
அம்மையார்
- புலியூர் முருகேசன்



நிர்வாக ஆசிரியர்:
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர்:
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு:
சகா (சலீம் காண்)
இப்ராஹிம் ஷரீப்

தலைமை நிருபர்:
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிருபர்கள் குழு:
முனைவர் கோ.நித்தியா
ஸ்டெல்லா தமிழரசி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர்:
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு: ஐசக்

ஓவியக் கலைஞர்கள்:
அழ. ரஜினிகாந்தன்
அன்பழகன்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப
வேண்டிய மின்னஞ்சல் முகவரி:
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி:
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்,
கூத்தப்பாக்கம்,
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002
✉ admin@padaippu.com
☎ 9489375575

நேர்காணல்கள் மற்றும்
கட்டுரையாளர்களின் கருத்துக்கள்
அவரவர் கருத்துக்களே. கதை மற்றும்
கவிதைகளின் கருத்துக்கள் கற்பனையே,
படைப்பு தகவு மின்னிதழின்
கருத்துக்கள் அல்ல.

- தலையங்கம் - பக். 04
- “என் கவிதை உச்சத்தைத் தொடுவது இனிமேல்தான் நிகழ வேண்டும்”
- கவிஞர் கலாப்ரியாவுடனான நேர்காணல்- பக். 05
- கீழடி - தமிழின் தாய்மடி
- கடையநல்லூர் பென்ஸி - பக். 15
- நானொரு நாடோடிப் பாடகன்
- முகம்மது பாட்சா - பக். 18
- தேநீர் சாலை
- கரிகாலன் - பக். 26
- நிறைவேறிய தந்தையின் கனவு
- பிரபுசங்கர் - பக். 30
- “என்னை விமர்சிப்பவர்களின்மீது நான் ஒருபோதும் அந்நியம் கொண்டுவிடலாகாது என்றுதான் அஞ்சுகிறேன்”
- படைப்பாளர் யூமா வாசுகியுடனான நேர்காணல் தொடர்ச்சி - பக். 31
- பத்துப் பிரிவுகளாகப் பகுத்து ‘ஒருளம் ஒளியும்’ கவிதைகளை ஆராயலாம்
- முனைவர் ஆதீரா முல்லை - பக். 36
- மீரா (எ) மீ.ராசேந்திரன்
- முகம்மது பாட்சா - பக். 39
- தலைப்பு அவனுக்காக.. கவிதைகள் உங்களுக்காக..
- கவிஜி - பக். 44
- அடையாளங்களைத் தேடியபடி..
- தீன்ஷா நூஃப் அப்பாஸ் - பக். 48
- போரிஸ் மே லெஸ்ஸிங்
- தா. ஜோ. ஜலியஸ் - பக். 50
- புதிய பரிமாணத்தில் கலாம்
- கருப்பசாமி.க - பக். 54



- திரைப்படங்களில் இலக்கியம்
- சு.சசித்ரா - பக். 56

சிறுகதைகள்

- தாழம்பூ டீச்சர் C/O. காரைக்கால்
அம்மையார்
- புலியூர் முருகேசன் - பக். 21
- மருதாணி
- சே. தண்டபாணி தென்றல் - பக். 45
- உய்பிலிக்கல்
- பிரேமபிரபா - பக். 57

கவிதைகள்

- இறகுகள் நிறைந்த பூமி
- வதிலைபிரபா - பக். 14
- படைப்புலகம்
- பக். 19
- மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை
- தங்கேஸ் - பக். 29
- வேடிக்கை பார்ப்பவன்
- க.அம்சப்ரியா - பக். 35
- நீ துளையிட்ட
எனது புல்லாங்குழல் - 13
- ஜின்னா அஸ்மி - பக். 43
- அப்பா இல்லாத ஊரில் பெய்யும் மழை..
- மு.ச.சதீஷ்குமார் - பக். 53
- ஊர்மிளை
- அழ.ரஜினிகாந்தன் - பக். 61





தலையங்கம்

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' பதினெட்டாம் மின்னிதழ் உங்கள் கண்முன் விரிந்துபரந்திருக்கிறது.

தமிழின் எளிமையும் இனிமையும் கைவரப்பெற்ற எழுத்தாளர் வண்ணதாசன் தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தால் மதிப்பறு முனைவர் பட்டம் வழங்கப்பட்டுச் சிறப்பிக்கப்பெற்றுள்ளார். வண்ணதாசனின் எழுத்துயிர் அவரது கதாபாத்திரங்களின் வார்ப்பில் மையங்கொண்டிருக்கிறது. அக்கதாபாத்திரங்கள் உயிர் ததும்பியவர்கள்; ஏதோ ஒரு கணத்தில் நமக்கும் உறவாய் ஒட்டிக்கொள்பவர்கள்; திருநெல்வேலி மாவட்ட ஏதோ ஒரு தெருவில் நம்மையும் வாழவைப்பவர்கள். பூ பூக்கும் தருணங்கள்தாம் அவர் கதை முகிழ்க்கும் தருணங்கள். அன்பைச் சுமந்துசுமந்து கனத்த கதைகள் அவருடையன.

அறுபதுகளில் எழுத்த்தொடங்கியிருக்கும் வண்ணதாசன் சிறுகதை, புதினம், கவிதை, உரைநடை எனத் தமிழின் படைப்பிலக்கியத்திற்குப் பெரும்பங்காற்றியவர். சாகித்ய அகாதமி, விஷ்ணுபுரம் உள்ளிட்ட விருதுகளைப் பெற்றிருக்கும் இவரது எழுத்துப்பணி தளர்வறியாமல் தொடர்கிறது.

தமிழ்க் கதைப் பரப்பில் எவ்வகை முறைமையில் கதை நிகழ்ந்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ள வாசகர்கள் உண்டு. வண்ணதாசனுக்கு வாய்த்த வாசகர்கள் அவரை ஆராதிப்பவர்கள். கல்யாணனுக்கும் சேர்த்துமாய் ரசிப்பவர்கள். தமிழின் சிறந்த படைப்பாளிக்கு அறிவுசார் தளத்தில் வழங்கப்பட்டிருக்கும் இந்த மதிப்பறு முனைவர் பட்டம் ஒட்டுமொத்தப் படைப்பாளர்களுக்கான அங்கீகாரம் என்று மகிழ்ந்து வாழ்த்துகிறது படைப்பு 'தகவு'.

தமிழின் உண்மையான ஆய்வுமுறை நம் மக்களின் தரவுகளிலிருந்து பெறப்பட்டு உருவாக்கப்பட்டதாகத்தான் அமையமுடியும். ஆய்வாளர் ஆசிவசப்பிரமணியன் நம் மண்ணின் மணம் மாறாத ஆய்வு முடிவுகளை முன்வைத்தவர். நிறுவனப் பின்புலங்களை மட்டுமே நம்பியிராமல் தன் ஆய்வுகளைத் தனக்கான தாகங்களாகக் கொண்டு ஆய்ந்தவர். இந்த மண் சார்ந்த மக்களை ஆய்வுக்குட்படுத்தினார். மண் சார்ந்த முடிவுகளை வெளியிட்டார். ஆய்வறிஞர் நா.வானமாமலையின் மாணவர், மதிப்பறு முனைவர் பெற்றவர் நம் மண்ணின் ஆய்வாளர் ஆசிவசப்பிரமணியன் அவர்களையும் படைப்பு 'தகவு' வாழ்த்தி மகிழ்கிறது.

இந்த இதழில் கவிஞர் கலாப்பிரியாவின் நேர்காணல் இடம்பெற்றுள்ளது. பின்னைப் புதுமைக்கு ஏற்பத் தன் கவி வாழ்வைப் பரிணமிக்கவைத்துக்கொண்டவர். பரந்த இலக்கிய அனுபவம் உடைய இவர் திறமை எங்கிருந்தாலும் உற்சாகப்படுத்தும் உள்ளங் கொண்டவர். நயமான சொற்களினால் நளிமான கவிதைகளை உருவெடுக்கவைப்பவர். தனது இலக்கிய வாழ்வு குறித்து நம் இதழில் விரிவாகப் பேசியுள்ளார்.

தமிழின் தொன்மை உலகமே அறிந்துகொள்ளவேண்டிய அளவு முன்னோக்கிச் செல்கிறது. இலக்கியத் தரவுகள் மட்டுமல்லாமல் மண்ணிலிருந்து பெறப்பட்ட தொல்லியல் தரவுகளும் தமிழின் ஆதி நீட்சியைச் சொல்லியபடி இருக்கின்றன. இவ்உண்மைகளை உரைக்கும் வகையில் கீழடி குறித்த கட்டுரை இடம்பெற்றுள்ளது. இன்னும் சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், தொடர்கள், அனுபவங்கள் என உள்ள அனைத்துப் பகுதிகளையும் வாசியங்கள்.. விவாதிப்புகள்.. பகிருங்கள்.

நன்றி.

- ஆசிரியர் ■





“என் கவிதை உச்சத்தைத் தொடுவது இனிமேல்தான் நிகழ வேண்டும்”

- கவிஞர் கலாப்ரியாவுடனான நேர்காணல்

தமிழின் புதுக்கவிதை வரலாற்றில் கடந்தகாலமும் நிகழ்காலமும் இணையும் புள்ளியில் நின்று, விடாது இயங்கிக்கொண்டிருப்பவர் கவிஞர் கலாப்ரியா. அவருடனான இனிய தருண உரையாடல்கள்...

வண்ணநிலவனின் கையெழுத்து இதழான பொருநை இதழில் உங்கள் கவிதையை வாசித்த காலம் தொடங்கி இணையப் பக்கங்களைப் புரட்டிக் கவிதைகளை வாசிக்கிற இந்தக் காலம் வரை அலைச்சிரிப்பும் நுரை மிதப்புமாக ஓடிவருகிறது உங்கள் கவிதை நதி. உங்கள் முதல் கவிதையைத் தொட்டுத்தூக்கி முத்தமிட்ட காலத்திற்கும், நேற்று எழுதிய கவிதையை 'சபாஷ் நீ சரியாக வந்திருக்கிறாய்' என்று தட்டிக் கொடுத்த கணங்களுக்கும்

இடையில் நீங்கள் கவிதைக்கலையில் உச்சத்தைத் தொட்ட காலகட்டம் எதுவென்று கருதுகிறீர்கள்?

இது மிகவும் உணர்ச்சிபூர்வமான கேள்வியாக இருக்கிறது. கிட்டத்தட்ட ஐம்பது வருடங்களை நொடியில் நகர்த்தி, பொருநை ஊற்றெடுக்கும் கானகக் குளுமைக்குள் மனதை இழுத்துப் போகிறது. பொருநை கையெழுத்து இதழ்தான் என்றாலும் என் கவிதை நான்கு பேர் பார்வைக்கு எட்டப் போகிறது என்ற படபடப்பு இருந்தது.



“அவள் நாடாளுமன்ற ராணியானாள்
நான் அவளுக்காய்
நடக்காத போர்க்களத்தில் வீரனானேன்..”

என்று தொடங்கும் அந்தக் கவிதை.

கவிதையை விடவும் அதன்சீழ் பொருநைக்
கென்றே உதித்த அந்தப் பெயர், நான் மட்டுமே
மனதுக்குள் எழுதி எழுதி வாசித்துக்
கொண்டிருந்த புதிய புனைப்பெயர் அதிகப் பேர்
நாவில் உச்சரிக்கப்படப்போகிறது என்ற
நினைப்பே மனதில் இளங்கன்றுக்குட்டியாய்த்
துள்ளிக்கொண்டிருந்தது.

மற்றபடி வளர்ச்சி, உச்சம் என்பதில் கலைஞன்
எப்போதுமே அதிருப்தி உடையவனாகவேதான்
இருப்பான். அதுவே ஒரு கலைஞனைத்
தொடர்ந்து இயங்க வைக்கும் முக்கியக் காரணி.
ஒரு ரஷ்யப் பெண் கவிஞர் சொல்லுவார், “என்
சிறந்த கவிதை இனிமேல்தான் எழுதப்
படவேண்டும்,” என்று. அதேதான் நானும்
சொல்ல நினைக்கிறேன். “என் கவிதை உச்சத்தைத்
தொடுவது இனிமேல்தான் நிகழ வேண்டும்.”

**உங்களது அக்கா குழந்தை உள்ளிட்ட பல
கவிதைகள் தீவிர வாசகத்தளத்தில்
இருந்துகொண்டே வெகுஜன வாசகத்
தளத்தையும் அதிரவைத்திருக்கின்றன. அக்கா
குழந்தை கவிதையை ஒரு பட்டிமன்றப்
பேச்சில்தான் நான் கேட்டேன். தீவிர
இலக்கியத்தைச் சாமானிய வாசகனுக்குக்
கடத்துவது காலத்தின் தேவை என்று
கருதுகிறீர்களா? அதில் இருக்கும் சிக்கல்களைப்
பற்றிக் கூறுங்கள்.**

பாரதியின் படைப்புக்கள் எல்லாமே,
வெகுஜன வாசகரையும் எட்டும்படியான எளிய
பதங்கள், எளிய நடை, எளிய சந்தம், பொது
ஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு இவற்றால்
செய்யப்பட வேண்டுமென்ற ஆசையும் இலக்கும்
கொண்டு எழுதப்பட்டவைதானே. ஆனாலும்
அவர், காவிய நயம் கெட்டுப் போய் விடக்கூடாது
என்றும் நினைக்கிறார். எதனால் அப்படி?
அப்போதுதான் சாதாரண வாசகனும் தீவிர
வாசகனாவான். அது நல்ல முன்னெடுப்பு. ஓரூ
வாசிப்பில் புரிந்துவிடுகிற படைப்புகளும் தீவிர
வாசிப்பைக் கோருகிற படைப்புகளும் எப்போதும்

→ இருந்து கொண்டேதான் இருக்கும். அது
இரண்டு கரைகள் போல. கரைகளுக்கிடையே
படைப்பு நதி ஓடுகிறபோதுதான் மொழியின்
ஆகச் சிறந்த பயன்பாடு சாத்தியம்.

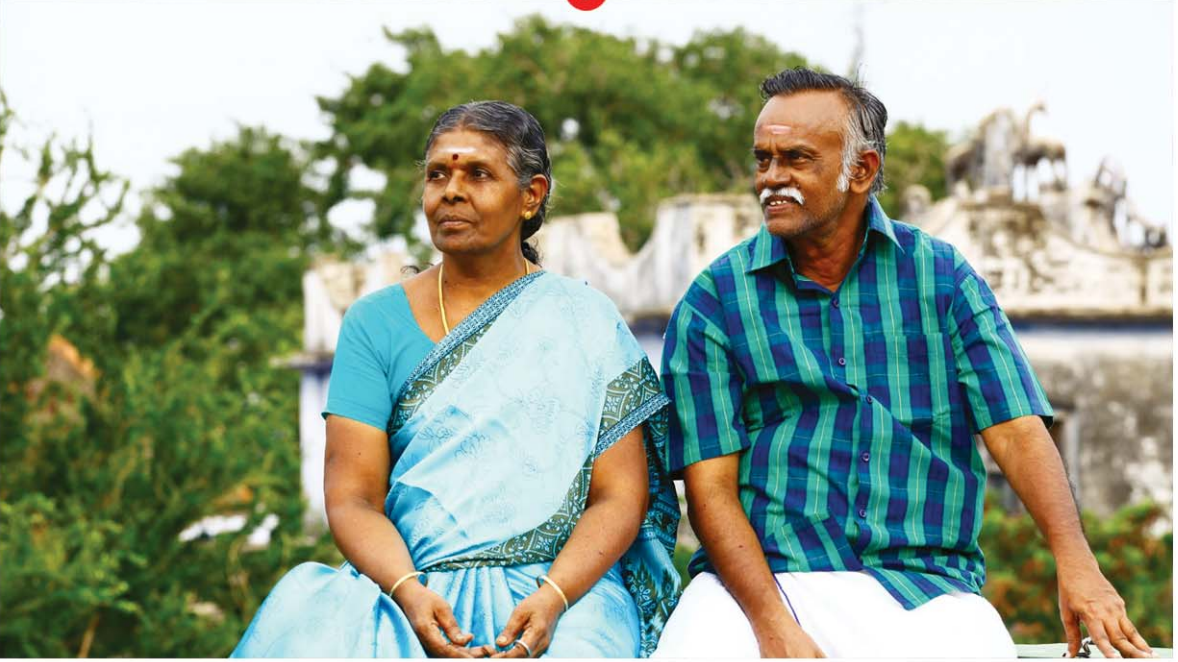
சாதாரண வாசகன் ஒரு படைப்பு என்பது
அரட்டை தரும் சுகத்தைத் தந்தாலே போதும்
என்று நினைக்கிறான்.

ஆனால் அவனது சொந்த வாழ்க்கையே
அப்படி இல்லை. அவன் அறியாமலேயே அவன்
வாழ்க்கை, பல பொருளாதார, சமூகச்
சிக்கல்களுடன் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற
புரிதல் அவனுக்கு இருப்பதில்லை. இந்தப்
புரிதலின் மைக்காக அவன் வாழ்க்கை
நின்றுபோவதில்லை. அது நகர்ந்து
கொண்டேதான் இருக்கும். இந்த வாழ்க்கை
முரணை, அதாவது தனி மனித வாழ்க்கையென்ற
ஒன்று கிடையாது, சமூகத்துடன் இணைந்த
வாழ்க்கையைத்தான் நாம் எல்லோருமே
வாழ்கிறோம் என்கிற புரிதலை உடையவனே
தீவிர எழுத்தாளன். அதனாலேயே அவன்
எழுத்து சிக்கல் உடையதாக இருக்கிறது. இந்த
நுண்ணரசியலை எல்லாத் தரப்பு வாசகனும்
விளங்கிக்கொள்ளும் வகையில் எழுத்துக்கள்
அமைய வேண்டும். நாம் தொடர்ந்து
எழுதிக்கொண்டிருப்போம். அது சேர
வேண்டியவரைச் சேர வேண்டிய காலத்தில்
போய்ச் சேரும்.

நவீன கவிதை நிலைபெற்றுச் சுமார் நாற்பது
ஆண்டுகள் கழிந்து இன்று வெகுஜன
இதழ்களில் வரவில்லையா. அவர்களே தனியான
இலக்கிய இதழ் நடத்தவில்லையா. அதனால்
தீவிர இலக்கியம் காலந்தோறும் தேவை. அது
காலத்திற்கேற்ப அப்படித் தன்னைத்
தகவமைத்தும் கொள்ளும்.

**உங்கள் உள்ளங்கையின் ரேகைகள்
இளங்கவிஞர்களின் தோளில் நிரந்தரமாகப்
படியுமளவுக்கு அவர்களை அணைத்துக்
கொள்கிறீர்கள். சமீபத்தில் வெ.நீ. கூர்யாவின்
கரப்பானியம் கவிதை நூலை வெளியிட்ட
வாழ்த்திப் பேசினீர்கள். வெ.நீ. கூர்யா போன்ற
இளைஞர்கள் தமிழ்க் கவிதைகளில் சமீபமாக
நீ கழ்த்தி இருக்கிற தொழில்நுட்பப்
பரிசோதனைகள் பற்றி உங்கள் கருத்துக்கள்
என்ன?**





நான் வளரும்போது என்னை என் மூத்த படைப்பாளிகள் விரும்பியது போலவே, நானும் எல்லா இனைய கலைஞர்களையும் நேசித்தேன். ஒரு படைப்பாளி தன்னை எப்போதும் புதுப்பித்துக்கொண்டே இருக்க புதியவர்களின் படைப்புகள் பெரிதும் உதவியாக இருக்கின்றன. என்னுடைய சமீபக் கவிதைகளில் (அதாவது ஆறு ஏழு வருடங்களுக்கு முன்பாக) ஒரு சிறிய உடைப்பு நிகழ்ந்தது. சிறிய கவிதைகள், எளிமையான வாழ்க்கைக் காட்சியை ஒற்றைப் படிமம் மூலம் சொல்வதாக அமைய ஆரம்பித்தன. முகநூலில் அதற்குப் பெரும் வரவேற்பு இருந்தது. அவை உருவாக முகுந்த் நாகராஜன் போன்றோரின் கவிதைகள் உத்வேகமளித்தன என்றால் மிகையில்லை. அது போலப் பல செய்திகளை இளங்கவிஞர்களின் கவிதைகளில் இருந்து தேர்ந்துகொள்கிறேன். அதற்காகப் பலரையும் நேசித்தேன். அவர்களை அன்புடன் வாசிக்கவும் உற்சாகப்படுத்தவும் நேசித்தேன். சூர்யாவிடம் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. அவர் கோட்பாடுகளின் மீது தீராத காதல் கொண்டுள்ளார். அதைக் கவிதையில் பரிசோதனை முயற்சியாகக் கொண்டுவர முயல்கிறார். அது இயல்பாக நிகழ்ந்தால் அதில் இன்னும் அழகியல் மிளிரும். இது ஒரு அபிப்பிராயமே.

‘நினைவின் தாழ்வாரங்கள்’ என்கிற உங்களின் கட்டுரைத் தொகுப்பு திருநெல்வேலி என்னும் நிலவியலின் பின்புலத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. புதுமைப்பித்தன், வண்ணநிலவன், கலாபிரியா, விக்ரமாதீத்யன் என்று இந்த நிலம் பிரசவித்த கலைஞர்கள் ஏராளம். இன்று இந்த மாவட்டம் உடைந்து தென்காசி உருவாகி இருக்கிறது. நீங்கள் கூட புதிய மாவட்டத்திற்கு மேற்கு மாவட்டம் எனப் பெயர் சூட்டலாம் எனக் கோரிக்கை வைத்திருந்தீர்கள். இதன் பின்புலம் பற்றிக் கூறுங்கள்.

மாவட்டம் பிரிப்பு என்பது அரசியல் மற்றும் நிர்வாக வசதி சார்ந்தது. ஒரு நிலவெளியாக, திருநெல்வேலி மருதம் சார்ந்தது. தென்காசி குறிஞ்சியின் மடியில் மருதம் துயில்கிறது. வாழ்க்கை முறையில் சிறிதே மாறுபாடு. அதே நேரத்தில் கரிசல் நில வாழ்க்கையில் அதிகம் வேறுபாடு இருக்கிறது. ஆனாலும் ஆதார வாழ்க்கையும் அது தரும் சமிக்ஞைகளும் எங்கேயும் ஒன்றுதான். நிலவெளிச் சித்தரிப்புகள் வேண்டுமானால் வேறுபடலாம். வாழ்க்கைச் சித்தரிப்புகள் அதிகம் வேறுபடாது. மேலும் இன்றைய அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளின் மத்தியில் உலகமே ஒரு கிராமம்தான். நான் பிறந்தது திருநெல்வேலி. நாங்கள் தி.க.சி





(திருநெல்வேலி கணபதி சிவசங்கரன்), தி.சி.கணபதி, தி.சி.கல்யாணசுந்தரம், திகசோமசுந்தரம் எனப் பெயரில் அந்த ஊரைச் சும்ந்து திரிபவர்கள். அந்தப் பாசம் எளிதில் மறையாது. அந்த அபிமானம் காரணமாக வைக்கப்பட்ட முகநூல் கோரிக்கை அது.

நினைவுகளை என்னிடமிருந்து எடுத்துவிட்டால் நான் ஒரு காய்கறிபோல ஆகிவிடுவேன் என்று கூறுகிற உங்களுக்கு.. உங்கள் நினைவுகளின் தாழ்வாரத்தைப் பொதுவெளியில் திறந்து காட்டவேண்டுமென்று எப்போது தோன்றியது?

காதல், அழகு, இளமை, அதீதமான மொழி ஈடுபாடு என்று நகர்ந்துகொண்டிருந்த கவிதையின் மையக் கருத்துக்கள் சமூகம், வாழ்க்கை என்று மாறத் தொடங்கிய காலத்திலேயே “இது என் அசிங்கங்களுக்கான அழகான கவிதை” என்று எழுதும் உத்வேகம் ஒன்று கிளர்ந்தது. அப்போதே நான் என் நினைவுகள், அனுபவங்களைப் பொதுவெளியில் திறந்து வைக்க ஆரம்பித்துவிட்டேன். உண்மையில் ‘நினைவின் தாழ்வாரங்கள்’ கட்டுரைகள் நினைவும் புனைவும் கலந்தவை. ஆனால் உண்மையின் பக்கம் நிற்பவை. அதில் நிறைய ஆரம்பக் கட்டுரைகள் சில கவிதைகள் தோன்றின, உருவாகிய, கட்டமைத்துக்கொண்ட விதத்தை விளக்குவதாக எழுதப்பட்டவை. அப்புறம் வாழ்க்கையில் சந்தித்த எத்தனையோ பேரையும் அவர்கள் அனுபவித்தவைகளையும் பற்றி எழுத எழுத வந்துகொண்டே இருந்தது. ஓடும் நதி, உருள் பெருந்தேர், காற்றின் பாடல் என நீண்டு கொண்டே போயிற்று. கடைசியில் வேனல் நாவலில் வந்து நிற்கிறது.

உங்கள் வாசகனுக்கு உங்கள் நினைவுகளைச் செய்தியாக விட்டுச்செல்ல வேண்டிய அவசியத்தை நீங்கள் எப்போது உணர்ந்தீர்கள்?

எங்கள் தலைமுறையில் நிகழ்ந்த பல அரசியல் நிகழ்வுகள் தான் தமிழ்நாட்டின் சமூக அநீதிகளைப் புரட்டிப் போட்டன. அவற்றின் பலன்களை அனுபவிக்கிற இளைய தலைமுறையினருக்கு அவை பற்றி எதுவும் தெரியவில்லை. மாறாக நுகர்வுக் கலாச்சாரத்தின் பிடியில் சிக்கியிருப்பதை உணராமல் அது தருகிற செளகரியங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு சில

ஆதிக்கச் சக்திகளின் மூளைச் சலவையில் மயங்கி ஐம்பது ஆண்டு கால அரசியல் மாற்றத்தால் என்ன பலன் என்று கேட்கிற சில இளைய தலைமுறையினருக்கு என் தலைமுறையின் அரசியல், சமூக நிகழ்வுகள் பற்றிய தகவல்களைச் சொல்ல, அவற்றை ஆவணப்படுத்த வேண்டுமென்ற எளிய ஆவல்தான் காரணம். அப்புறம் சினிமா என்கிற ஊடகம் தமிழ் வாழ்வில், தமிழக அரசியலில் எப்படிப் பின்னிப் பிணைந்து வந்திருக்கிறது. அதன் படிநிலைகள் என்னென்ன என்று பதிவாக்கும் எண்ணமும் ஒரு காரணம்.

‘அழகாய் இல்லாததால் அவன் எனக்குத் தங்கையாகிவிட்டான்’ என்கிற மிகுந்த விமர்சனத்திற்குள்ளான உங்கள் ஆண் கவிதையைக் கலாபிரியா கவிதைகள் தொகுப்பிலும் சேர்த்திருக்கிறீர்கள். தன் பிம்பத்தின்மீது விழுகிற கீறல்களைக்கூட மறைக்காத வெளிப்படைத்தன்மை என்று இதனை எடுத்துக்கொள்ளலாமா?

ஆண் கவிதை என்பதை நான் ஆணியக் கவிதை என்று எடுத்துக்கொள்கிறேன். உண்மையில் இது ஆணின் வக்கிரத்தைச் சொல்லுகிற ஒரு சின்ன ஸ்டேட்மெண்ட் மட்டுமே. பெரிய கவித்துவம் எல்லாம் இதற்குக் கிடையாது. எனக்குள் ஒளிந்திருக்கிற ஆண் வக்கிரத்தை நான் மறைக்க விரும்பவில்லை. அதனால் என் பிம்பத்தின் மீது கீறல் விழுமெனின் எனக்குக் சுவலையில்லை.

தொன்மங்களை இயல்பு குன்றாத ரசனையோடு உங்கள் கவிதைகளில் நீங்கள் பயன்படுத்திவருகிறீர்கள். ‘கவசம் தானம் வழங்கிய கர்ணன் மார்பில் புதுக் காமம் துய்ப்பாள் அவன் மனைவி’ என்ற உங்களது வரிகள் வாசிப்பவர்களுக்கு மயக்கம் தரக்கூடிய வரிகள். புதுக்கவிதைக்கும் தொன்மங்களுக்கு மிடையேயான உறவுநிலை குறித்துச் சொல்லுங்கள்.

ஒரு தொன்மம் நிலைத்து நிற்பதற்கு அது எந்தக் காலத்தில் உருவானாலும் காலம் கடந்தும் எல்லோரையும் கவர்ந்து, பேசப்படுவதே காரணம். காவிய, புராண, நாட்டுப்புற இலக்கியங்களில் அவ்வப்போதைய நிகழ்வுகளை, வழிவழியாகப்





பேசப்படுகிறவற்றை, புனைவுடன் கலந்து பதிவு செய்து வைத்திருக்கிறார்கள் பல கலைஞர்கள். அவற்றில் பலவும் எந்தக் காலத்திற்கும் புதிய விஷயங்களுடன் பொருந்திக்கொள்கின்றன. நவீனக் கவிதையில் மேற்கில் எலியட் போன்றவர்கள் கிரேக்கப் புராணப் பாத்திரங்கள் நிகழ்வுகளைத் தங்கள் கவிதைகளில் பொருத்தமாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள். தமிழில் புதுமைப்பித்தன் தனது பல கதைகளில் தொன்மங்களைப் பகடியாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். பிரமிள் கவிதைகளில் அற்புதமாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். நானும் அப்படியே தொல் படிமங்களை உபயோகித்திருக்கிறேன்.

அரசியல் என்ற சொல்லே அதிகாரத்தோடு தொடர்புடையது. இலக்கிய அரசியல் என்பதோ போலி அதிகாரத்தை நிறுவமுடியும் பனிப்போராகத் தமிழ்ச்சூழலில் நிகழ்த்தப்பட்டு வருகிறது. பிரபஞ்சனின் இறுதி ஊர்வலத்தின் பிரம்மாண்டத்தைப் பார்த்து இறந்தது யார் யார் என்று பொதுமக்கள் தங்களுக்குள் கேட்டுக் கொண்டதைக் காணமுடிந்தது. பக்கத்துத் தெருவில் வசிக்கும் எழுத்தாளனையே இனங்கண்டு விதந்தோதத்தெரியாத சிந்தனை வறுமை கொண்ட இந்தப் பூமியில், எழுத்தாளர் களைக் கொண்டாடுகிற பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளில் இல்லாத அளவுக்கு இலக்கிய அரசியலை வளர்த்தெடுப்பது குறித்த உங்கள் நிலைப்பாடு என்ன?

எங்கேயும் தீவிர இலக்கியத்திற்கும் இலக்கியவாதிகளுக்கும் நேர்கிற விஷயம்தான் இது. அநேக நாடுகளில் தீவிர இலக்கியத்திற்கு ஆயிரக்கணக்கில்தான் வாசகர்கள் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். எழுத்தாளனே சக எழுத்தாளனைத் தெரிந்துகொள்ளாத சூழல்தான் இங்கே எப்போதும் நிலவுகிறது. பேருந்துகளில் திருவள்ளுவர் குறளை எழுதிப் படத்தையும் வைத்தபோது, “இவர் யாரு பஸ் ஓனரா”ன்னு கிண்டல் செய்தவர்களும் இருந்தார்கள். அதனால் பொதுப்புத்தி சார்ந்தவர்களிடம் இதையெல்லாம் எதிர்பார்க்க இயலாது. அதை விடுங்கள் சுந்தர ராமசாமியும், பசுவய்யாவும் ஒருவர்தான் என்று

தெரியாத இலக்கியவாதிகளே இருக்கிறார்கள். இலக்கிய அரசியலையும் அறியாமையையும் குழப்பிக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. “மனித வாழ்வின் ஒவ்வொரு கூறிலும் அரசியல் இல்லாமல் இல்லை.” இலக்கியவாதியும் அடிப்படையில் மனிதனே. அங்கீகாரம் குறித்த மன அவசங்கள் ஆதங்கங்களிலிருந்து இலக்கிய அரசியல் உண்டாவதாக நான் நினைக்கிறேன். ஒரு இலக்கியவாதிக்குப் பாராட்டுகளும் அங்கீகாரங்களும், வந்து சேர்வதில் சில சார்புகள் (Bias) இல்லாமல் இல்லை. இதனால் படைப்பாளியை விட்டுவிட்டுப் படைப்பைக் கவனித்தால் இலக்கிய அரசியல் குறையலாம். ஆனால் ஒரு நாளும் முற்றாக அழிந்துபோகாது.

தமிழ்க்கவிதை மெல்ல உரைநடையின் பக்கமாக நெருங்கி வருவதைக் காணமுடிகிறது. ஒரு கருத்தை உரைநடையில் சொல்வதற்கும் கவிதையில் சொல்வதற்கும் நுணுக்கமான வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. உதாரணமாக நடைக்கும் நடனத்துக்கும் இடையேயான வித்தியாசம். இந்த இடைவெளியை நெருக்குவதன் வாயிலாக ஒரு உடைப்பை உண்டாக்கும் போக்கு குறித்து என்ன கருதுகிறீர்கள்? சுண்டக்காய்ச்சிய மொழியின் பாகுவடிவம் என்று சொல்லிக் கவிதையின் நீர்மையை வற்றச்செய்து விட்டோம் என்கிற குற்றச்சாட்டில் உண்மை இருக்கிறதா?

மரபுக் கவிதையிலிருந்து நவீனக் கவிதை பிறந்தபோதே உரைநடைக் கவிதையும் அதன் அங்கமாகவே பார்க்கப்பட்டது. பாரதியின் வசன கவிதையை உதாரணமாக எடுத்துக்கொள்ளலாம். உரைநடையையும் (அதாவது, சிறுகதை நாவல், கட்டுரைகள் போன்றவை) உரைநடைக் கவிதையையும் குழப்பிக் கொள்ளக்கூடாது. காலம், இடம், வெளி இவற்றைத் தாண்டி அல்லது மீறிக் கவிதையின் பாடுபொருள் (content) அமையுமானால் எந்த வடிவத்திலிருந்தாலும் கவிதைதான். ஏனைய உரைநடைகளில் அதன் பேசுபொருள் இந்த மூன்று சட்டகங்களுக்குள்ளும் அடங்கியே இருக்கும். அது வாசிப்பு அனுபவத்தைக் காலத்திற்குள்ளோ இடத்திற்குள்ளோ வெளிக்குள்ளோ அடக்கி விடும் (இங்கே ‘வெளி’ என்பது பெரிதினும்

பெரிது என்ற அர்த்தமுடையது). கவிதை அப்படி அடங்காத் தன்மை கொண்டது.

Military justice is to justice what military music is to music என்று சொல்லுவார்கள். அதாவது ராணுவ இசையைப் போன்றதே ராணுவ நீதியும். ராணுவ இசையில் கற்பனாசுரத்திற்கோ சஞ்சாரத்திற்கோ இடமிருப்பதில்லை. அதுபோல உரைநடையில் கவிதைத் தன்மை இருந்தாலும் அதுகவிதையில் உரைநடை இருப்பது போல் ஆகி விடாது. நீங்கள் சொல்லுகிற நடை நடனம் ஒப்புமைக்குள்ளிருந்து இதை என்னால் விளக்க முடியவில்லை.

பின் நவீனத்துவ அலை எதிர்க்கவிதை அலை என்று பல்வேறு அலைகளைக் கடந்து வந்திருக்கிறீர்கள். அவை உங்கள் கவிதை மொழியில் எவ்வித மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்தவில்லை. உங்கள் கவிதையின் தனித்தன்மை மாறாமல் நிலைத்திருக்கிறது. தொண்ணூறுகளுக்குப் பிறகு தமிழ்க் கவிதைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைக் குறித்த உங்கள் பார்வை என்னவாக இருக்கிறது?

“Genuine poetry can communicate before it is understood” என்று எலியட் சொல்லுவார். அது போல ஒரு நல்ல கவிதை தனக்கான மொழியையும் வடிவத்தையும் தானே தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளும். சி மணி சொல்லுவது போல

எண்ணம்

வெளியீடு

கேட்டல்

இம்மூன்றும் ஒன்றல்ல:

ஒன்றென்றால்

மூன்றான காலம் போல் ஒன்று.

ஒரு கவிதை உருவாகும்போது கவி மனது மூன்றுகாலங்களிலும் அல்லது ஒன்றான மூன்று காலங்களிலும் பயணப்படும். அப்போது ஒரு புதிர்த் தன்மையோடு கவிதை வெளிப்படும் (எண்ணம் இறந்த காலத்திலும், கேட்டல் நிகழ்காலத்திலும் வெளியீடு நிகழ்/எதிர் காலத்திலுமாக இயங்கும். இம்மூன்றும் மாறி மாறியும் இயங்கும்). இந்தப் புதிர்த்தன்மையோடு உருவாகிற கவிதையைப் புரிந்துகொள்ளும்

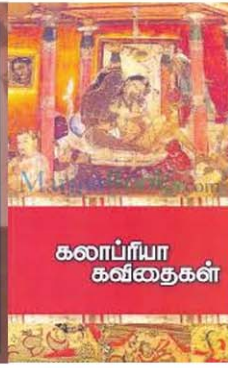
முயற்சியில் உண்டானவையே நீங்கள் சொல்லுகிற கோட்பாடுகள் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இது இயற்கையின் அவிழ்க்கவே முடியாத, அவிழ்த்தாலும் புதிதாக உருவாகிற இயற்கைப் புதிர்களுக்கும் பொருந்தும். ஆக, கவிஞன் இந்தக் கோட்பாட்டை மனதிலிறுத்திக் கொண்டு படைப்புகளைச் செய்ய முடியாது. அப்படி நான் செய்வதுமில்லை.

படைப்பு முயற்சிகள் சமூக மாற்றங்களுக்கேற்ப மாறும். சமூக மாற்றங்கள் மாறுவது தெரியாமல் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகவும் மாறும். திடீரென வெடித்தும் கிளம்பும். தொண்ணூறுகளில் நிகழ்ந்த தலித்திய பெண்ணியப்படைப்புகளின் திடீர்ப் பாய்ச்சல் தமிழ்க் கவிதையிலும் தன் அழுத்தமான பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தியது. அதேபோல உலகமயமாக்கல் தாராளமயமாக்கல் போன்ற பொருளாதார அரசியல் கொள்கைகளின் பாதிப்பும் கவிதைகளின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தியது. இந்தக் காலகட்டத்தில் புதிதாக எழுத வந்த பலர், தங்கள் காலத்திய அல்லது தங்கள் தலைமுறையின் சமூக நிகழ்வுகளின் பிரதிபலிப்பாகக் கவிதைகள் எழுதினார்கள். எப்படி எங்கள் தலைமுறையில் எங்கள் கவிதைகளில் விடுதலைப் போராட்டத்தின் பிரதிபலிப்பு இல்லையோ, அதே போலத் தொண்ணூறுகளின் கவிதைகளில் திராவிட இயக்கத்தால் ஏற்பட்ட அரசியல் பொருளாதாரமாறுதல்களின் பிரதிபலிப்பு இல்லை. ஆனால் சொல்லும் வகைமையில், நழுவலான ஒரு தொடர்ச்சி (transitional) எப்போதுமே இருந்துவந்திருக்கிறது.

ஆரம்பகாலத்தில் தாசுரின் கீதாஞ்சலியை வாசித்து அதனைப் புத்துருவாக்கம் (transcreation) செய்து தமிழில் எழுதிப் பார்த்ததாக முகநூலில் குறிப்பிட்டுள்ளீர்கள். தாசுரின் கவிதைகள் உங்கள் மொழி அமைப்பைச் செழுமைப்படுத்த எவ்விதத்தில் உதவியாக இருந்தன? தாசுரின் படைப்புகளில் இருந்து இளங்கவிகள் உள்வாங்கிக்கொள்ள வேண்டிய ரூட்பங்கள் என்று எவற்றைக் கருதுகிறீர்கள்?

எனக்குத் தாசுர் கவிதைகளில் இருந்து சோகபாவம் மிகவும் பாதிப்பை உண்டு





பண்ணியது. அவரை transcreate செய்கிறபோது கிடைத்த வார்த்தைச் சேர்க்கைகள் அப்போதைய நா.காமராசன் கவிதைக்கருகே என்னைக் கொண்டு சென்றன. அதற்கு ஒரு வரவேற்பும் இருந்தது. ஆனால் இரண்டிலிருந்துமே என் content வித்தியாசப்பட்டிருந்தன. என்னுடைய மேட்டு நிலம், செருப்புக்கள், பிரிவுகள் போன்ற கவிதைகளில் இருவருடைய பாதிப்பையும் காணலாம். தாகூர் கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், ஓவியம், சங்கீதம் என முழுக் கலைஞனாக இருந்தவர். அவரை நோக்கி ஒரு அடியாவது இளங்கவிகள் நகர வேண்டும்.

எழுத்துலகில் அழிக்க முடியாத பிம்பத்தை நீங்கள் உருவாக்கி முப்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகே நீங்கள் நினைவின் தாழ்வாரங்கள், உருள் பெருந்தேர் போன்ற கட்டுரை வடிவங்களையும் வேனல் நாவலையும் எழுதுகிறீர்கள். உங்களது வாழ்க்கை உங்கள் மீது செய்து பார்த்த பரிசோதனைகள் அல்லது நீங்கள் வாழ்வின் மீது செய்து பார்த்த பரிசோதனைகள் ஆகியவற்றையே கட்டுரைக் களமாக, கவிதைக்களமாகக் கையாண்டிருக்கிறீர்கள். கவிதையின் எல்லைக்குள் அடங்காத நினைவின் சேகரங்கள் நமக்குள் இருக்கின்றன. அதற்குக் கட்டுரை அல்லது நாவல் மாதிரியான பரந்த வெளி தேவையாக இருக்கிறது என்பதை எப்போது உணர்ந்தீர்கள்?

வாழ்க்கை மீது பரிசோதனை என்பதெல்லாம் பெரிய வார்த்தைகள். என் கவிதைகள் குறித்துப் பலர் கவிதை நன்றாக இருக்கிறது, அதற்குள் ஏதோ இருந்து அது எங்களை வசீகரிக்கிறது.

ஆனால் புரியவில்லை என்று சொல்லி வந்தார்கள். அவர்களுக்கும் தெரியும்.. கவிதையை விளக்கச் சொல்லிக் கவிஞரையே கேட்பது கவிஞனுக்குப் பெரிய துரதிர்ஷ்டம் என்று. அதனால் நான் கவிதை பிறந்த சூழலைக் கதையாகச் சொல்ல நினைத்துக் கட்டுரைகள் எழுதினேன். அதில் உண்மையும் புனைவும் கலந்து வந்தது. முழுக்க முழுக்க யதார்த்தம் என்பது எழுத்தில் சாத்தியம் இல்லை. அப்படி எழுத ஆரம்பித்த பின் எழுத எழுத நினைவின் ஆழத்திலிருந்து எவ்வளவோ அனுபவங்கள் வந்துகொண்டே இருந்தன. அவற்றையெல்லாம் எழுதினேன். அதற்குச் சற்று பரந்த வெளி தேவையாகவே இருந்தது. 2010வாக்கில் இதை உணர்ந்தேன்.

கவித்துவத்தைப் புனைவுக்குள் கொண்டுவந்த மௌனி போன்றவர்களின் படைப்பு வரிசையில் வைத்துக் குறிப்பிடத்தக்க நாவலாக வேனல் வந்திருக்கிறது. வேனல் பற்றி ஜெயமோகன் எழுதுகையில் கவிதையின் நுண்தடங்கள் பல அதில் ஊடுபாவி இருக்கின்றன என்கிறார். புனைகதையின் ஓட்டத்தில் கவிதை குறுக்கிடுவது புனைவின் வாசகனுக்கு ஒரு அசௌகரியத்தினை உண்டாக்குமா ? அல்லது அது புனைவுக்கு வலுசேர்க்கும் முறைமை என்று நினைக்கிறீர்களா?

ஜெயமோகன் குறிப்பிட்டிருப்பதை நான் படிக்கவில்லை. புனைகதையின் ஓட்டத்தில் கவிதைகள் குறுக்கிடுவது அசௌகரியத்தை யெல்லாம் உண்டாக்காது. அது ஒரு புதிய நடையை உருவாக்கும். அருந்ததிராயின் ஆங்கில நாவலான God of small things நாவலை அதன்



கவித்துவமான மொழிநடைக்காகவே கொண்டாடுகிறார்கள்.

எண்பதுகளில் தோய்வு நிலையில் இருந்த தமிழ்க்கவிதை இயக்கங்களை இயங்கு நிலைக்குத் திருப்பிவிட வேண்டும் என்ற நோக்கில் 1987இல் நீங்கள் துவக்கி வைத்த கவிதைப் பட்டறை தமிழ்க்கவிதைகள் உலகக்கவிதைகளின் ஒரு அங்கமாக வளர்ந்து செழிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டது. உங்கள் நோக்கம் எந்த அளவுக்கு வெற்றி பெற்றுள்ளதாகக் கருதுகிறீர்கள்? இன்றும் தமிழ்க்கவிதைகள் அடையவேண்டிய உயரம் என்று எதனைக் கருதுகிறீர்கள்?

1980களில் கவிதையில் சிறிய தேக்கம் இருந்தது உண்மைதான். பல உலகக் கவிதைகளைத் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் முயற்சியாகவும், கோட்பாட்டுரீதியான விமர்சன முறைமையை வளர்த்தெடுக்கவும் சில முன்னெடுப்புகளைக் கவிஞர் பிரம்மராஜனின் முழுத் துணையோடு மேற்கொண்டோம். வெற்றி தோல்வி பற்றி எந்த முன் முடிவும் கிடையாது. ஆனால் அங்கு ஏற்றப்பட்ட விளக்கின் ஜோதியைப் பலரும் பல தளங்களிலும் எடுத்துச் சென்றார்கள். அவர்கள் தங்களை அதன் மூலம் விகசிப்பு மிக்கவர்களாக மாற்றிக்கொள்ள முடிந்தது. இயற்கையின் புதிர்களை வென்றெடுக்கும் முயற்சியில் அறிவியலுக்குப் போட்டியாகத் தமிழ்க்கவிதைகள் துணை நிற்க வேண்டும். அதற்குச் சற்றும் குறையாமல் அரசியல், சாதீய, பெண்கள் மீதான வன் கொடுமைகளுக்கெதிரான ஆயுதமாக விளங்க வேண்டும்.

‘ஒவ்வொரு புதுவாக்கியமும் மொழி செய்துகொள்ளும் சுயமைதுணம்’ என்ற வரிகள் உளமுற்ற தீ என்கிற உங்கள் கவிதைத் தொகுப்பின் முன்னுரையில் வருகிறது.

வன்முறை, காமம், அருவருப்பு போன்றவற்றை உங்கள் கவிதை மொழியில் படிக்கிறபோது புதிய வகை ஆன்மீகமாகத் தோன்றுகிறது.

கவிஞரின் தனிப்பட்ட உணர்வுகளைப் பொதுமைப்படுத்துவதும் பொதுமைப்படுத்தப்

பட்ட உணர்வுகளை வழிபாட்டுக்குரிய கலையாக மாற்றுவதும் தான் இலக்கிய ஆன்மீகம் என்பது உங்கள் கவிதைகளைப் பொறுத்து உண்மைதானா?

இதில் ஆன்மீகம் எதுவுமில்லை. அதே போலக் காமமும் இல்லை. வாழ்க்கை மட்டும்தான் இருக்கிறது. வாழ்க்கையில்தான் வன்முறை, காமம், அருவருப்பு எல்லாமும் இருக்கிறது. அனைத்து மனிதர்களின் அந்த அனைத்து உணர்வுகளும் காலந்தோறும் பதிவு செய்யப்படவேண்டிய கட்டாயம் கலைஞனுக்கு இருக்கிறது. தனிப்பட்ட உணர்வுகளைப் பொதுமைப்படுத்துவதன் மூலம் பல மனிதர்களின் வாழ்க்கையை உணரவும் பதிவு செய்யவும் முடிகிறது. ஆனால் இது வழிபாட்டுக்குரிய ஒன்றல்ல. சக மனிதர்களைப் புரிந்துகொள்கிற ஒன்று. அவர்கள் மீது அன்பு செலுத்துகிற ஒன்று. அன்புக்குப் பெயர் ஆன்மீகம் என்றால் அப்படியே வைத்துக்கொள்ளலாம்.

உலகின் பெரும் கவிஞர்கள் பலரும் கொண்டாட்டத்தைத் தன்னோடு கூடவே வைத்திருந்திருக்கிறார்கள். அல்லது அவர்கள் மனது எல்லாத் துயர்களையும் தாண்டி ஒவ்வொரு கணமும் புதிதாக உள்ள வாழ்வினைப் பருகவே முனைந்திருக்கிறது. ஆனால், காதலின் வலியே உங்கள் கவிதைகளுக்கு மூலமாக இருக்கிறது.

உங்கள் கவிதைகள் வலிகளில் இருந்து திரண்டெழுபவை. துன்பியலின் மீட்சியாகக் கவிதைகளை நினைக்கிறீர்களா? அல்லது துன்பியலைக் கலையாக்க முற்படுகிறீர்களா?

காதலின் வலி என்பதைவிட நிறைவேறாத ஆசையின் வலி எனலாம். ஆனால் நான் கொண்டிருந்த அந்த அன்பும் அதன் உண்மையும் காலத்தைத் தாண்டிய ஒன்றாக நிலைத்துவிட்டது. இப்போதும் அந்த அன்பு ஏன் இப்படி நிர்ந்தாட்சண்யமாகப் புறந்தள்ளிவிடுகிறது என்ற துயரம் இருந்துகொண்டேதான் இருக்கிறது. இதில் அந்தப் பெண் மறுத்த அன்பு ‘வெற்றியடைந்தவன் நான் அதைக் கொண்டாட





விடமாட்டாய் நீ என்று தொடர்ந்து சொல்ல வைக்கிறது.. உலகின் மற்ற கவிஞர்களும் அவர்கள் வாழ்க்கை முறையும் அப்படி இருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் போர்களினாலும் அதன் அழிவுகளினாலும், பண்பாட்டுச் சீரழிவைச் சந்தித்துப் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டு மீண்டவர்கள். அதனால் அவர்கள் வாழ்க்கையைச் சுதந்திரமாக அனுபவிக்கும் கோபத்தில் இருக்கிறார்கள், அதுவே அந்த மறுக்கப்பட்ட அன்பைப் பழிவாங்க வழி என்று எண்ணுகிறார்களோ என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. துன்பியலைக் கலையாக்குகின்றன என் கவிதைகள் என்று சொல்லலாம்.

உங்களது ஒவ்வொரு கவிதையையும் விரித்து எழுதினால் ஒரு நேர்த்தியான சிறுகதையாகக் கூடியனவாக இருக்கின்றன.

அல்லது ஒரு சிறுகதையைச் சுருக்கிச் சில வரிகளிலேயே சொன்னது போல் இருக்கின்றன உங்கள் கவிதைகள். இந்தக் காட்சிவடிவக் கவிதைப் படைப்புகளைத் தமிழில் புகழடைய வைத்தது நீங்கள்தான். ஆனால் உங்கள் அளவுக்கு இவ்வகைக் கவிதை முறையில் யாரும் வெற்றியடையவில்லை. நகல் செய்ய



முடியாத வெளிச்சம் என்று வண்ணதாசன் உங்களைப் பற்றி எழுதி இருப்பதை எந்த அளவுக்கு ஏற்கிறீர்கள்? 'ஒரு மொழியில் ஒரு இனத்தில் ஒரு முறைதான் தோன்றும் அதிசயம் - கலாப்பிரியா' என்று கவிஞர் விக்ரமதித்தன் சொல்வதன் உட்பொருளும் அதுதானா?

இந்தப் பாராட்டுகள் எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றன. பொறுப்பையும் தருகிறது. மனதுக்குள் நன்றி சொல்லிவிட்டு அமைதி காக்கவே விரும்புகிறேன்.

மொத்தம் முப்பத்திநான்கு நூல்கள், 1968இல் துவங்கி ஐம்பது ஆண்டுகால எழுத்துப் பயணம், அரை நூற்றாண்டுக் கால நவீன இலக்கிய வரலாற்றைக் கலாப்பிரியாவைத் தவிர்த்துவிட்டு எழுதமுடியாத நிலை. இத்தனை இருந்தும் எழுத்து உங்களைச் சோர்வடையச் செய்த தருணங்கள் இருக்கின்றனவா?

சோர்வடைகிற தருணங்கள் இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் எழுதாமல் இருந்துவிட முடியுமா உன்னால் என்று நானே என்னை நோக்கிக் கேட்கிற கேள்வி தொடர்ந்து எழுதவே வைக்கிறது. சில சரியாய் அமையாத படைப்புகளும் நிறைய வாசிக்க முடியாத சூழலும் சோர்வைத் தரத்தான் செய்கின்றன.

படிம/உருவக/குறியீட்டு இடையீடல்லாத/நிர்வாணக் கவித்துவம் வேண்டி/நீ/எப்போது தியானிக்கப் போகிறாய்? என்று எழுதியவர் நீங்கள். எனினும் 'யதார்த்தம் மிதித்தெழும் படிமம்' என்றும் ஒரு கவிதையில் குறிப்பிடுகிறீர்கள். நீங்கள் வேண்டிய நிர்வாணக் கவித்துவம் எவ்வகையில் உங்கள் கவிதைகளில் சாத்தியமாகி இருக்கிறது?

இல்லை சாத்தியமாகவில்லை. நிறையப் படிமங்களை அடுக்குவதை விடுத்து ஒற்றைப் படிமம் அல்லது வெறும்காட்சியை அதன் அழகியலுடன் அப்படியே சித்திரப்படுத்துகிறேன். இந்த வகைமைக் கவிதைகளைப் பலரும் ரசிப்பதுடன் அதன் பாதிப்பில் எழுதவும் முயல்கிறார்கள். இப்படி எதையாவது புதியவர்களுக்குக் கையளித்துக்கொண்டே வாழ்க்கையைக் கடந்துவிட்டால் போதும். ■



இறகுகள் நிறைந்த பூமி



அந்தப் பறவை பறந்துகொண்டிருந்தது.
அதன் இறகுகள் பதித்த சுவடுகள்
வானமெங்கும் கீறலாய்த் தெரிந்தன.
வானம் கிழிந்த சுவரெங்கும்
பறவையின் இறகுகள் அப்பியிருந்தன.
ஒவ்வொரு பறவையும் உதிர்க்க உதிர்க்க
இறகுகள் நிறைந்த வானம் அழகானது.
இதோ..
உதிர்க்கும் பறவையின் இறகுகள்
பூமி தொடுகின்றன.
இனி..
எந்தப் பறவை உதிர்த்த இறகு என்று
பறவைகள் தங்களுக்குள் விவாதிக்கலாம்.
வானம் தொட்ட இறகுதான்
பூமி தொடும் என்று பறவைக்குத் தெரியும்...
ஒரு பறவையின் பறத்தலை
இறகுதானே அறியத் தருகிறது..
பூமியெங்கும் நிறைந்திருந்தன இறகுகள்.
இறகுகள் நிறைந்த பூமி
இப்போது பறக்கத் தொடங்கியது. ■

கீழடி - தமிழின் தாய்மடி



ஈங்க இலக்கியங்கள் என்பன வெறும் கற்பனையல்ல, அவை அக்கால மக்களின் வாழ்க்கையினை வெளிக்காட்டும் கலைப் படைப்புக்களே என்பதற்கான சான்றுகள் கீழடி ஆய்வில் கிடைத்துள்ளன. அவற்றினை அணுகிப் பார்ப்பதன் மூலம் அக்கால மக்களின் வாழ்வியலினை அறிந்துகொள்ளலாம்.

#

அறநெறி பிழையாது, ஆற்றின் ஒழுகி, குறும்பல் குழுவின் குன்று கண்டன்ன பருந்து இருந்து உசுக்கும் பல் மாண் நல் இல், பல்வேறு பண்டமோடு ஊண் மலிந்து கவினி, மலையவும், நிலத்தவும், நீரவும், பிறவும், பல்வேறு திருமணி, முத்தமோடு, பொன் கொண்டு,

சிறந்த தேளத்துப் பண்ணியம் பகர்நரும்

- மதுரைக் காஞ்சி (500-506)

தமிழகத்தில் இதுவரை நடந்திருக்கின்ற அகழ்வாய்வுகள் பற்றிய ஒரு பார்வையுடன் கீழடி ஆய்வுக்களத்திற்குப் பயணிப்போம்.

தமிழகத்தின் கிழக்குக் கடற்கரையோரம் பண்டைக்காலத்தில் பல வணிகத்தளங்கள் இருந்தன. அவற்றுள் மாமல்லபுரம், எயில் பட்டினம் (மரக்காணம்), அரிக்கமேடு

(Arikkamedu), காவிரிப்பூம்பட்டினம், கொற்கை முதலியன குறிப்பிடத்தக்கன.

1. அரிக்கமேடு

புதுச்சேரி மாநிலத்தில் அமைந்துள்ள ஒரு சிற்றூர். இச்சிற்றூர் கி.மு. 200 முதல் கி.பி. 200 வரை புகழ்பெற்ற வணிகத்தளமாக விளங்கியது என வரலாற்றியல், தொல்லியல் அறிஞர்கள் இதனைக் குறிப்பிடுகின்றனர். அயல்நாட்டுப் பயணிகள் டாலமி மற்றும் பிளைனி (Ptolemy and Pliny) ஆகியோர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கும் மரக்காணத்திற்கும் இடையே 'பொதுகே' என்னும் வணிகத்தளம் (எம்போரியம்) இருந்துள்ளது எனக் குறித்துள்ளனர்.

இச்சிற்றூரில் மார்ட்டிமர் வீலர் (Mortimer Wheeler இந்தியத் தொல்லியல் துறையின் இயக்குநர் ஜெனரல், 1945), ஷான் மேரி கஸால் (Jean Marie Casal, 1947 - 1950) மற்றும் விமலா பெக்லி (Vimala Begley, 1989 - 1992) ஆகியோர் தாங்கள் மேற்கொண்ட அகழ்வாய்வுகளின்படி அரிக்கமேடு, இரண்டாயிரம் ஆண்டு முன்பு கிழக்குக் கடற்கரையில் புகழ்பெற்ற வணிகத்தளமாக இருந்திருக்கும் எனத் தெரிவித்துள்ளார்கள். பொதுகே (Podouke, known as emporium) என்பது இன்றைய புதுவை சார்ந்த



அரிக்கமேடு பகுதியாகும் எனவும் தங்கள் கருத்துக்களைப் பதிவிட்டுள்ளனர்.

"பொதுகே" என்ற பதம் "பொதிகை" (சந்திக்கும் இடம்) என்பதன் மருஉச் சொல்லாகவும் இருக்கலாம்.

2. காவிரிப்பூம்பட்டினம் (பூம்புகார், நாகை மாவட்டம்)

இங்கு 1910ஆம் தொடங்கி, 1962-63 மற்றும் 1997 ஆகிய கட்டங்களில் அகழ்வாராய்ச்சிகள் நடந்துள்ளன. அங்குக் கிடைத்த தடயங்கள், வட்ட வடிவக் கிணறு, திட்டமிட்டுக் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்கள் இவற்றைக் கொண்டு கி.மு.3ஆம் நூற்றாண்டின் எச்சங்கள் என்று அறிவித்துள்ளது இந்தியத் தொல்லியல் துறை.

3. ஆதிச்சநல்லூர் (தூத்துக்குடி மாவட்டம்)

இங்கு 2005ஆம் ஆண்டின் அகழ்வாராய்ச்சியில் கிடைத்த இரண்டு பொருள்களை, அமெரிக்காவில் உள்ள தொல்லியல் ஆய்வகத்திற்கு அனுப்பி அங்குக் கார்பன் பரிசோதனை செய்யப்பட்டது. அதில் ஒரு பொருளின் வயது கி.மு. 905, மற்றொன்றின் வயது கி.மு. 791 எனத் தெரிய வந்துள்ளது.

• அகழ்வாராய்ச்சியும் ஆதிச்சநல்லூரும் :

1876ஆம் ஆண்டில் ஆதிச்சநல்லூரில் முதலாவது அகழ்வாராய்வு நடத்தப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. ஜெர்மன் நாட்டைச் சேர்ந்த ஜாகோர் (Dr Jagore) தலைமையிலும், இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த அலெக்ஸாண்டர் ரே (Alexander Rae, Superintending Archaeologist) தலைமையில் 1896 - 1904 ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்திலும் பகுப்பாய்வுகள் நடத்தப்பட்டுள்ளன.

அலெக்சாண்டர் ரே, தென்னிந்தியாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவற்றுள் மிகவும் பரந்த தொல்லியல் களம் இதுவெனக் குறிப்பிட்டுள்ள தோடு எகிப்தியப் பிரமிடுகள் என்று சொல்லக்கூடிய புதைகுழிகளை விடவும் பழமையானவை இங்குள்ளன என்றும் கூறியுள்ளார்.

ஆயிரக்கணக்கான தொல்பொருட்களை இவர்கள் கண்டெடுத்துப் பதிவு செய்துள்ளார். இவற்றுள்,

மட்பாண்டங்கள், இரும்புக் கருவிகள், ஆயுதங்கள், நகையணிகள் என்பனவும், பொன், வெண்கலம், அரிய கல் முதலியவற்றாலான மணிகளும் (beads), எலும்புகளும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

பண்டைத்தமிழர் நாகரிகத்தின் தொல் பழங்காலத் தொட்டில் ஆதிச்சநல்லூரில் இருந்தது எனத் தொல்லியலாளர்கள் கருதுகிறார்கள்.

இந்திய தொல்பொருள் ஆராய்ச்சித்துறை 1868இல் தொடங்கப்பட்டது. 2004ஆம் ஆண்டில் இந்தியத் தொல்ஆய்வுத்துறை ஆய்வுகளை ஆய்வாளர் முனைவர் சத்யமூர்த்தி தலைமையிலான குழு நடத்தியது.

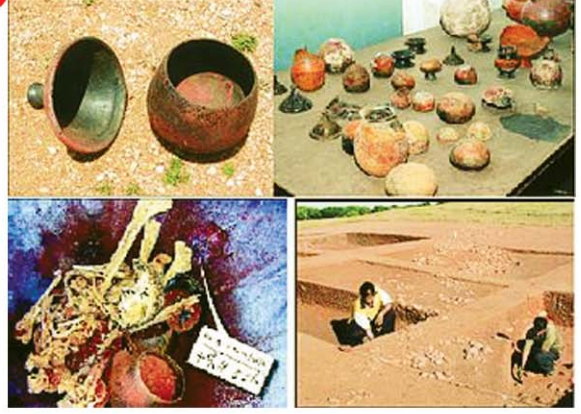
3,800 ஆண்டுகள் பழமையான எலும்புக் கூடுகளும் இங்குக் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் இந்த ஆய்வில் ஆதிச்சநல்லூர் கோட்டைச்சுவர் ஒன்றும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இந்தக் கோட்டைச்சுவர் மக்கள் வாழ்ந்த இடமாகும். தமிழ்நாட்டில் கண்டறியப்பட்ட தொல்லியல் களங்களான அமிர்தமங்கலம் போன்ற இடங்கள் இடுகாடுகளை மட்டுமே கொண்டன. ஆனால் ஆதிச்சநல்லூரிலேயே முதன்முதலாக இடுகாட்டையும் சேர்த்து மக்கள் வாழிடமும் கண்டறியப்பட்டது. இந்த மக்கள் வாழிடம் ஆதிச்சநல்லூரின் இடுகாட்டில் இருந்து 100 மீட்டர் தள்ளி வடக்கிலும் வடமேற்கிலும் உள்ள சரிவுகளில் உள்ளது.

முதன்முறையாக தென்னிந்தியாவில் மிகப்பெரிய நாகரீகம் இருந்தது என்பதற்கான சான்றுகளாக இந்த ஆய்வுகள் மிளிக்கின்றன.

ஆதிச்சநல்லூர் அகழ்வாராய்ச்சி ஆய்வில் கிடைத்த பழம்பொருட்கள் பெரும்பாலானவை இந்தியத் தொல்லியல்துறை கூட்டமைப்பின் அருங்காட்சியகங்களிலும் சென்னை அருங்காட்சியகத்திலும் உள்ளன. அவை அனைத்தையும் ஆதிச்சநல்லூர் அருகிலேயே புதிதாக அருங்காட்சியகம் அமைத்து அதில் வைக்கத் திட்டங்கள் போடப்பட்டுள்ளன.

*





இனி, தமிழின் தொன்மையைப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும் கீழடிக்குப் பயணிப்போம்.

காவிரிப்பூம்பட்டினம் அகழ்வாராய்ச்சிக்குப் பிறகு மத்தியத் தொல்லியல் துறை (Archaeological Survey of India, ASI) தமிழகத்தின் கீழடியில்தான் ஆய்வு நடத்தி இருக்கிறது.

மதுரையிலிருந்து இராமநாதபுரத்தின் அழகன்குளம் துறைமுகத்துக்குச் செல்லும் பண்டைய வணிகப் பாதையில், சிவகங்கை மாவட்டத்தில் உள்ள கீழடி என்ற ஊரின் கிழக்கே சுமார் ஒரு கி.மீ. தொலைவில், மணலூர் கண்மாயின் மேற்கரையில் உள்ள பள்ளிச்சந்தைத் திடல் என்ற பெயரிலான மண்மேட்டில் இவ்வகழாய்வு தொடங்கப்பட்டது.

இந்த அகழ்வாராய்வின் பொறி, நிலத்தில் உழுதுகொண்டிருந்த மாணவன் மூலம் கிடைத்த ஒரு தற்செயல் நிகழ்வுதான். உழவிற்காகத் தோண்டப்பட்ட கிணற்றிலிருந்து கிடைத்த செங்கற்கள் விநோதமான தோற்றத்தில் இருந்ததால் மாணவச் செல்லம் அவைகளைத் தங்கள் ஆசிரியரிடம் கொண்டு சேர்த்திருக்கிறான். ஆசிரியர் பாலசுப்பிரமணியன் அவர்களுக்கு விநோதப் பொறி மூளையில் உதிக்க, தான் படித்த அறிந்த தொன்மையின் வாடையைச் செங்கற்கள் சுமந்து கொண்டிருந்ததை உற்று நோக்கினார். உடன் மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு அந்தக் கதாநாயகக் கிணற்றுக்குச் சென்றார். இயற்கையே தன்னைப் பாதுகாத்துச் சேமித்து வைத்த அரிய கருவூலங்கள் அங்குக் கிடைத்தன.

கழுத்துக்கு மேலே தலைமட்டுமுள்ள மண்பொம்மை - கருப்பு சிவப்பு வண்ணம் கொண்ட மண்குவளை, விநோத மண்டை ஓடுகள், எலும்புகள், நாணயங்கள், தாழிகள் எனத் தோண்டத் தோண்டத் தமிழின் தொன்மைகள் கிடைக்க ஆசிரியர் அல்லவா! அனைத்தையும் அள்ளித் தனது இல்லத்தில் பத்திரப்படுத்திவிட்டு ஆவணப்படுத்துகிறார் நிகழ்வுகளை. ஒருங்கிணைந்த இராமநாதபுரம் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவருக்கு அனைத்துப் பழைமை வடிவங்களும் கிடைக்கப்பெற்றது பற்றிய கடிதம் ஒன்றை வரைகிறார்.

ஆவண நிகழ்வு முடிந்ததும், கீழடிக் கிணற்றில் கிடைத்த பொருட்களைப் பள்ளியிலேயே "ஹிஸ்டரி கார்னர்" என்ற பகுதியை ஏற்படுத்திப் பாதுகாத்தது பள்ளி நிர்வாகம்.

தமிழக அரசுத் தலையீட்டிற்குப் பின்னர் முறைப்படி சென்னை அருங்காட்சியகத்துக்கு அரிய பொருட்கள் இடம் மாறின. கீழடிக்கு மீண்டும் ஒளிபாய 39 வருடங்கள் நாம் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது.

ஒவ்வொரு நாடும் தங்கள் வரலாற்றின் தொன்மை அறிய பலவழிகளில் முயற்சித்துக் கொண்டிருக்க, மேற்கு உலகங்கள் நாகரீகத்தின் உச்சியில் நடைபோட்டுக்கொண்டிருப்பதை அறிவிக்க. கீழடியோ பண்பாட்டுக் கலாச்சார, கட்டுமானத் தொழில்நுட்பங்களில் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர்கள் சிறந்து விளங்கியதற்கான தொன்மை ஆதாரங்கள் தன்னுள் புதைந்து கிடப்பதைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கிறது.





நானொரு நானோடும் பாடகன்..



நூல் : ஆரிகாமி வனம்

ஆசிரியர் : முகம்மது பாட்சா

நான் என்பது ஒரு கவிதையாக இருக்கலாம். அல்லது ஒரு கவிதையின் படிமமாகவும் இருக்கலாம். எனக்குள்ளிருக்கும் வரிகள் என்னைக் கைப்பிடித்து அழைத்துச் செல்கின்றன. சிந்தனை என்பது கற்பனை உலகத்தின் கூடாரம் என்பது சிலரின் வாதம். சிந்தனை என்பது நடைமுறை வாழ்க்கையின் ஓர் அம்சமும் கூட.

நான் கவிதைகளோடும் கதைகளோடுமே வளர்ந்தவன்.. என்னைச் சுற்றிலும் சில பாடல்களும் சில கதைகளும் உலாவிக் கொண்டே இருக்கின்றன. என்னைத் தடுக்கிவிழ வைக்கும் கல்லுக்கும், தூக்கிவிடும் கைகளுக்கும் கூடச் சில கதைகள் இருக்கின்றன. என்னை உமிமும் அரசியலில் நிமிர்வதற்கும் எனக்கான ஒரு கவிதைமொழி தேவைப்படுகிறது. அரங்கம் நிறைந்த கூட்டம் என்றாலும் எல்லோருமே தனித்தனியாகத் தான் அமர்ந்திருக்கிறோம். அவர்களுக்குள் இசைக்கும் பாடல்கள் மேடையில் இசைக்கும் சங்கீதத்தோடு ஒத்திருக்கவேண்டியது அவசியமில்லை.

நானொரு நானோடும் பாடகன்..

என் கவிதைகள்தான் என்னை என் ஆசானிடம் அறிமுகம் செய்தன.. என் கவிதைகளைத்தான் சில புத்தகங்கள் முத்தமிட்டுத் தழுவிக்கொண்டன. என் கவிதைகள்தான் என் பார்வையை விசாலமாக்கின. என் கவிதைகள்தான் என்னை மேடையேற்றின. அந்தக் கவிதைகளைத்தான் உங்கள் முன் அரங்கேற்றியிருக்கிறேன் ஆரிகாமி வனமாக. ■

ஆரிகாமி வனம் எனும் தலைப்பினையே பழமை செய்திநர் முகமது பாட்சா, கையினால் காத்தங்களை மடித்து உருவகளைப் பலகீதும் ஆரிகாமி கலைமைப் போல வாழ்ந்தகளை மடித்து கவிதை செய்திநர் இவர்.

"புத்தகங்களை என்னைக் கொண்டுநீங்கள் அப்பாசில் பி. பாட்சா நான் நான் புத்தகங்களை என்னை?"

எனும் வினாத்தான் ஒரு கோவியை எழுப்பிநர். பிரபஞ்சத்தினால் பிச்சுவாந்தை நடத்தும் ஒரு குழந்தைமையினத்தான் திக் கோவியை எழுப்பமுடியும். இந்த கோவியில் தொனிக்ளும் ஒரு கூட்பாவித்தனமான அப்புகூற்ற ஒரு மனநிலை (Innocence) கவிதைக்கு மிக முக்கியமானது. தமிழில் மிக பூக்காலித்தனமாக எழுதும் பல பிரபலமான கவிஞர்களுட இத்தக் குழந்தைமை தனமைமீனும் பலமுறைகளில் இடநின்றுநீர்ள் சமூக மேலந்நன்முற்றித் ஆற்றாமையம் ஆகிநிற்றான கோபமும் இவர் கவிதைகளில் காணப்படுகின்றன எனிய மொழி, உத்ததர் சத்தப்பாடத்த தன்மை, கவிதைக்கொன் பித்தியேகமாக பட்டா மொட்ட, பிரதேதங்களிலேயே சுற்றிக்கொண்டோமல் பூதிய மெய்ச்சல் நிலங்களை நோக்கி முகமது பாட்சாவின் கவிதைகள் பயணப்படுவது ஆறூருளிக்கிறது.

- இந்நீர்ள்
கலை விமர்சகர்



₹100 www.padaippu.com



ஆழ்நேசப் பிணைப்பின்
அத்தனை வேர்களையும்
அவ்வளவு எளிதாய்
அறுத்தெறிய முடிவதில்லை..

இருந்தும்..
அறுத்தெறிந்து விடப்படும்
பெருநேசத் திரளின்
வேர்த் துளைகளின்
வழி பரவும்
பெரும் சோகப் பிதற்றலுக்கு
மனம் ஒறுத்த
கடும் தவத்தின் சாயல்..

- கீர்த்தி கிருஷ்

அந்த நேசங்கள்
பொத்தலான அந்தத்
தூரிகை வழியே
ஒழுகிக்கொண்டிருக்கிறது

வாணங்கள் கலக்கப்படாத
வாளியொன்றில் நிரம்பித்
தழும்புகின்றன
அன்பின் அரவணைப்புகள்

கூரையோரம் படகுவிடும்
சிறுமியின் ஆவலில்
கரைபுரளும் கண்ணீராய்த்
ததும்புகிறது
விடிகின்ற பொழுதுகளின்
வேதனைகள்

உறக்கம் சுமக்கும்
உணர்வற்ற இரவுகளில்
மரித்துப்போகவும் நினைப்பதுண்டு

எத்தனையோ நினைவுகளைக்
கடந்தபோதிலும்
எத்தனையோ வறுமைகளைக்
கடந்தபோதிலும்
நிரப்பப்படாத அந்த
வறுமை மட்டும் கனவுகளைச்
சுமந்தபடியே விடியும் வரை
பயணமாகின்றது.

- கோவை சசிமார்





ஒரு துளி காதல்

ஒன்றுமில்லை இங்கு
கடலென்பது துளி
துளியென்பது கடல்
ஒன்றையொன்று நிரப்புவதும்
ஒன்றில் ஒன்று
வெறுமையாவதுமே வாழ்வு

நம்மிடை ஒரு பொய்த்திரை
அதுதான் காணுலகைச்
சமீபமாக விரும்பவும்
சமீபமாக வெறுக்கவும் செய்கின்றது
அடையாளம் இழந்து
அடையாளம் சுட்டுகின்றது

போருக்குத் தயாராகினோம்
நம்மை நாம் ஆள மோதி
துவம்சித்து ஒருவருள் ஒருவராய்த் தோற்றுத்
திசைகள் தரித்தோம்
நமக்கெதிராய்ச் சூல்கொண்டு நிற்பது
நமது போர்ப்படைகள்தாம்

துவக்கத்தின் சிறிய அன்பு
நமக்குக் கவசமாக இருக்கின்றது
சலிப்பும் ஏமாற்றமும் மிகுந்த
அதன் கண்களில் அகாலத்துயரம்
ஓர் சிறிய வாழ்வின் தற்கொலைக்கு
நாமிருவருமே சாட்சி....!

வேறெந்த மாற்றமுமில்லாமல்
அப்படியேதான் வேலைக்கு வந்திருக்கிறாள்...
விதவையென்பதற்கான அடையாளமாக
எதுவுமே தென்படவில்லை...
பூவிலோ பொட்டிலோ குறையேதுமில்லை
சேலைகளின் வண்ணத்திலும் மாற்றமில்லை...
வழக்கம் போலவே சிரிக்கிறாள்
வழக்கம் போலவே வாயடிக்கிறாள்
வழக்கம் போலவே
அத்தனை வேலைகளையும் செய்துமுடிக்கிறாள்...
இவளைச் சுற்றிய நேற்றைய உலகமோ
முற்றாக மாறியிருக்கிறது
இன்று இவளிடம்
மவுனத்தை எதிர்பார்க்கிறது
இவளுக்குப் பிடிக்குமென்றெண்ணி
எதிர்ப்படுகையில் உச்சக்கொட்டுகிறது
வழக்கத்திற்கு மாறாகப்
பரிதாப முகம் காட்டுகிறது
இனியென்ன செய்யப்போகிறாயென
அடுத்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை
விசாரித்துப் பயமுறுத்துகிறது
குடிச்சுக் குடிச்சே அழிஞ்சானேயென
அங்கலாய்த்துப் பார்க்கிறது
சிலது மட்டும் பூ வைத்ததைப்
புறம்பேசவும் மறக்கவில்லை...
அத்தனையும் தாண்டி
எப்பவும்போல் சிரிக்கிறாள்
எப்பவும்போல் வாயடிக்கிறாள்...
எப்போதாவது வலிக்கையில்
சற்றே சேலையுயர்த்திச்
கூடு வைக்கப்பட்ட முழங்கால் காயத்தை
ஆறிவிட்டதாவெனத் தடவிப் பார்க்கிறாள்
இன்னும் சில நாட்களில்
ஆறக்கூடும் அதுவும்...

- சுஜய் ரகு

- வத்திராயிருப்பு தெ.ச.கவுதமன் ■



தாழம்பூ டீச்சர் c/o. காரைக்கால் அம்மையார்

“டீச்சர்! அவன் வந்துட்டான் டீச்சர்” ஒரு பெயன் கத்தினான். கத்தியவனும், வந்து நிற்பவனும் தான் அந்தக் கடலோர அரசுப் பள்ளியின் அதி குசம்புக்கார மாணவர்கள். ஐந்தாம் வகுப்பிலேயே இந்த அட்டகாச மென்றால் பின்னாளில் கேட்க வேண்டாம். அதிலும் அவன் மிகத் தனித்துவமானவன். ஒரு பீரியட் எந்த டீச்சரும் வரவில்லையென்று தெரிந்துவிட்டால் உடனே பள்ளியை விட்டு வெளியே குதித்துக் கடலுக்குள் விளையாடச் சென்றுவிடுவான். கடலை பள்ளிக்கூடத்திற்கான விளையாட்டு மைதானம்.

அவன் இந்த முறை வழக்கத்தைவிட அதிகம் நனைந்திருந்தான். டவுசர் முழுக்கக் கடற்கரை மணல் படிந்திருந்தது. “ராஸ்கல்! வாடா இங்க. ஒன்னைய என்ன பண்ணேன்னு பாரு” எனச் சிரித்துக்கொண்டே தாழம்பூ டீச்சர் கூப்பிட்டதும் அவனாலும் சிரிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. எப்படியும் பிரம்படி கிடையாது என்பது

அவனுக்குத் தெரியும். தாழம்பூ டீச்சரின் பிரம்படிக்குப் பலகையில் எழுதியிருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவது மட்டும்தான் வேலை. அதனால் தைரியமாக முன்னால் நகர்ந்தான். அருகில் வந்தவனைச் சேலை முந்தானையால் தலை துவட்டிவிட்டு “அடிக்கடி உப்புத் தண்ணியில நனைஞ்சா சளி புடிச்சுக்காது!” எனச் செல்லமாய்த் தலையில் ஒரு தட்டு தட்டினார். அவன் மட்டுமல்ல! எல்லாப் பிள்ளைகளும் தாழம்பூ டீச்சரின் செல்லங்களே! டீச்சர் தலை துவட்டிவிட வேண்டுமென்றே பல சிறுவர்கள் கடலுக்குள் பாய்ந்து நனைந்து வருவதும் உண்டு.

தாழம்பூ டீச்சரின் அப்பாவிற் குப் பிள்ளை களைப் பிடிக்காது. சொத்து சேர்க்கும் ஆசை பிடித்தவர் அவர். கடை கட்டி வாடகைக்கு விட வேண்டும். வங்கிக் கணக்கில் எந்நேரமும் பணம் இருக்க வேண்டும். வட்டிக்கு விட வேண்டும். இப்படிப் பல ‘வேண்டும்’களினால் மகளுக்குத் திருமணம் செய்துவைக்க வேண்டும் என்பதை மட்டும் மறந்துவிட்டவர். அம்மா இருக்கும் காலம்வரைக்கும் அப்பாவிடம் முணு முணுப்பாகவாவது திருமணத்தைப் பற்றிப் பேச்சை எடுக்கும். திடீரென முச்சடக்கிக் கொண்டவளுக்குப் பின் தாழம்பூ டீச்சருக்காக இது குறித்துப் பேச ஒரு ஆளில்லை.

தாழம்பூ டீச்சருக்கு ஒரே ஒருமுறை திருமணம் செய்துகொள்ள ஆசை வந்தது. காரைக்காலில் அரசுப் பள்ளியில் வேலை கிடைப்பதற்கு முன்பாகத் தஞ்சையில் ஒரு தனியார் பள்ளியில் சில வருடங்கள் வேலை பார்த்தபோது விமலா என்றொரு டீச்சர் பழக்கம். ‘எனக்குக் கல்யாணம் நிச்சயம் ஆயிருச்சுங்க தாழம்பூ டீச்சர்!’ என வெட்கப்பட்டுக்கொண்டே விமலா டீச்சர் ஒருநாள் திடீரென வந்து சொன்னது ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கியது. தன்னை விட மூன்று வயது குறைவு என்றாலும் விமலா டீச்சருக்குத் திருமண ஏற்பாடு அமைந்து விட்டது என யோசித்த பொழுதில்தான்





தாழம்பூ டீச்சருக்குத் திருமண ஆசை லேசாக எட்டிப்பார்த்தது. அதற்குக் காரணமும் உண்டு. சுரேஷ் சாரின் பேச்சும் நெருக்கமும் இல்லை யென்றால் அப்படியொரு உணர்வே உண்டாகியிருக்காது.

சுரேஷ் சார் தஞ்சை புது ஆற்றை ஒட்டிக் குடியிருந்தவர். இரண்டு தங்கைகளுக்குத் திருமணம் செய்துவைக்க வேண்டிய தலைச் சமையுடன் இதே தனியார் பள்ளியில் தாழம்பூ டீச்சருடன் வேலை பார்த்தவர். 'ஒருநாள் நம்ம வீட்டுக்கு வாங்க டீச்சர்! என் தங்கைங்க ரெண்டுபேரும் ஒங்களைப் பார்க்கணுமாம்' எனப் பிரியமுடன் கூப்பிட்டார். பள்ளிக்கூடம் விட்டால் மகளிர் விடுதி என அடைந்து கிடந்த தாழம்பூ டீச்சருக்கு 'சுரேஷ் சார் வீட்டுக்குப் போய் வரணும்' என நினைத்தபோதே மனதோரம் ஒரு மெல்லிய சிலிர்ப்பு உண்டானது. தாழம்பூ டீச்சரைப் பார்த்த சுரேஷ் சாரின் தங்கைகள் இருவரும் அளவில்லாத பிரியத்தைக் காட்டினார்கள். கண்ணோரங்கள் துளிர்ந்து விட்டன. 'நம் மேலும் பிரியம் காட்ட ஆளிருக்கிறார்கள்' என மனது குளிர்ந்தது. அப்போது சுரேஷ் சார் 'டீச்சர்! வாங்கனேன். எங்க ஊர் புது ஆத்தப் பார்த்துட்டுக் கொஞ்சம் காத்து வாங்கி வருவோம்' எனச் சொல்லி ஆற்றின் கரையோரம் நடக்கச் செய்தார். நீண்ட நாட்களாக மறைத்துவைத்திருந்த தவிப்பை நீரில்லாப் புது ஆற்றின் நடுமணற் பகுதியில் உட்கார்ந்திருக்கும் அந்த அந்திப் பொழுதில் சொல்லிவிட்டார். 'டீச்சர்! எங்களுக்குன்னு உறவு பெருசா யாருமில்ல. அப்பா அம்மா எல்லாம் மின்னடியே போயிச் சேர்ந்துட்டாங்க. என் தங்கச்சிகளுக்கு நான் மட்டுந்தான். அதனால், எனக்குன்னு ஒரு வாழ்க்கையை அமைச்சிக்கணுமனு எப்பவுமே நெனச்சதில்ல. நீங்க இங்க வேலைக்கு வந்ததுக்குப் பிறகுதான் வாழணுமனு ஒரு ஆசையே எனக்கு வந்திருக்கு. என் மனசுல இருந்ததைச் சொல்லிட்டேன். உங்ககிட்ட இருந்து நல்ல பதிவை எதிர் பார்க்கிறேன்' என்றவர் தாழம்பூ டீச்சரின் உதட்டைவை எதிர்பார்த்துத் தவித்தார்.

ஆற்றின் நடுமணலிலிருந்து எழுந்து கைஉதறிய தாழம்பூ டீச்சர் படித்துறைக்கு வரும்வரை எதுவும் பேசவில்லை. படித்துறையின் ஒரு மூலையில் சில பாட்டில்கள் உடைந்து

சில்லுகளாய்ச் சிதறிக் கிடந்தன. கரையோரத்து அரசமரத்தின் பழங்கள் ஒவ்வொரு படியிலும் நீக்கமறக் கொட்டி இருந்ததை, குனிந்து விரல்களால் பொறுக்கி நதி மணலுக்குள் விட்டெறிந்த தாழம்பூ டீச்சரிடம் இருந்து 'சார்! அப்புறமா சொல்லட்டுமா?' என்ற ஒரு கேள்வி மட்டும் வந்தது. தஞ்சையின் புது ஆற்றங்கரைப் பொழுது அதன் பிறகு அப்படி அமையவே யில்லை.

சொந்த ஊரான காரைக்காலில் அரசுப்பள்ளி ஆசிரியை வேலை கிடைத்தபின் தாழம்பூ டீச்சருக்கு ஒவ்வொன்றாய் மறந்து போகத் தொடங்கியது. அப்படித்தான் தஞ்சை சுரேஷ் சாரையும், புது ஆற்றையும் மறந்தது. மாதச் சம்பளம் அப்பாவின் கைகளை நிறைத்துக் கொண்டே இருக்க வருடங்கள் பல கழிந்தன. தலைமுடிகளில் ஒன்றிரண்டு மட்டும் கருமையாக மிச்சமிருந்தன. ஆனால், டீச்சரின் அப்பா அந்தப் பகுதியிலேயே குறிப்பிடத்தக்க பணக்காரர்களில் ஒருவராக மாறியிருந்தார்.

அத்தனையையும் விட்டுவிட்டு அப்பா திடீரென இறந்துபோன அன்று, தான் மட்டும் கடற்கரையில் தனித்து நிற்பதான உணர்வு எழுந்தது தாழம்பூ டீச்சருக்கு 'ஏம்பப்பா! இன்னும் கொஞ்ச நாள் என்கூட இருந்திருக்கக் கூடாதா? வெறும் பணத்தை வச்சிக்கிட்டு நான் தனி ஆளா எப்படி காலத்தை ஒட்டப்போறேனோ!'

தாழம்பூ டீச்சருக்குப் பள்ளிக்கூட நேரம் தவிர்ந்து ஆறுதலாக இருக்கும் இன்னொரு இடம் காரைக்கால் அம்மையார் கோவில். ஒருநாள் போகாவிட்டாலும் பெரிதாக எதையோ இழந்துவிட்டது போன்ற ஏக்கம் வந்துவிடும். சின்னப் பிள்ளையாய் இருக்கையிலேயே காரைக்கால் அம்மையாரின் கதையைக் கேட்டறிந்ததால் இன்னும் வியப்பு தீர்வதில்லை. 'கணவன் நேசிக்கவில்லை என்பதற்காகப் பேயுருவம் கொள்ளுதல் கொடுமையில்லையா! நேசிக்காதவனை விரட்டி அடிக்காமல் ஏன் தன் உருவத்தைச் சிதைத்துக்கொள்ள வேண்டும்? திருவாலங்காட்டுப் பதிகத்தைக் காரைக்கால் அம்மையார் பாடப்பாடத் திருத்தாண்டவம் ஆடி மகிழ்ந்தாராமே சிவபெருமான்! ஆஹா! என்ன ஒரு துணிச்சல்' எனக் கோயிலுக்குள் உட்கார்ந்திருக்கும் போதெல்லாம் இப்படியாகவே சிந்தனை ஓடும். பள்ளிக்கூடம், கோவில் என ஒரு எல்லையை வகுத்துக்கொண்டு உழன்று





வந்ததால் வயது கூடுவது பற்றிய உணர்வே வரவில்லை. ஆனால், முகச் சுருக்கமும் நரைத்த கூந்தலும் காட்டிக் கொடுத்து விடுகின்றன. தள்ளி நின்று பார்த்தால் முகச் சுருக்கம் தெரிவதில்லை. நரைக்குத்தான் அருகாமை தொலைவென்று பேதமில்லையே! எங்கிருந்தாலும் முதுமையைச் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கும். தாழம்பூ டீச்சர் தன்னுடைய நீளக் கூந்தலுக்குக் கறுப்புச் சாயம் பூசத் தொடங்கியது அந்த நாட்களிலிருந்துதான். இதுவரை யாரும் நரைத்த தலையுடன் பார்த்ததில்லை. நாற்பது வயதைத் தாண்டிய பிறகு வந்த வருடங்களை எண்ணிக்கையில் சேர்த்துக் கொள்ளவே இல்லை தாழம்பூ டீச்சர்.

புதிதாகப் பணிமாறுதலில் வந்திருக்கும் சிதம்பரம் சார் அடிக்கடி தன்னை உற்றுப் பார்ப்பதைப் புரிந்துகொண்ட தாழம்பூ டீச்சருக்கு முன்பொரு காலத்தில் இருந்த வெட்கமும் கூச்சமும் மீண்டும் வந்தன. சிதம்பரம் சார் தன்னுடைய கருத்த நீண்ட கூந்தலைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் ஏன் அப்படி ஆச்சரியப் படுகிறார் என்பதைக் கேட்டுவிட வேண்டும் என்கிற ஆவல்கூட வந்துவிட்டது. அதிகபட்சம் முப்பத்திரண்டு வயதிற்கு மேலிருக்காது அவருக்கு.

“டீச்சர்! ஒரு நிமிஷம். உங்ககிட்ட கொஞ்சம் பேசலாமா?” பள்ளி முடிந்து வீட்டுக்குக் கிளம்ப எத்தனித்து, சாப்பாட்டுப் பையைத் தூசி தட்டி எடுத்துக்கொண்டிருந்த தாழம்பூ டீச்சருக்கு சிதம்பரம் சாரின் கேள்வி லேசான தவிப்பை ஏற்படுத்தியது. ‘என்ன கேட்கப்போகிறார்? ஒருவேளை முடிக்கு டை அடிப்பது தெரிந்திருக்குமோ! வயசைப் பற்றி ஏதும் கேட்பாரோ!’ எனப் பலவிதக் குழப்பங்கள் எழுந்தாலும், எதையும் முகத்தில் காட்டிக் கொள்ளாமல் “சொல்லுங்க சார்” என்றார்.

“இல்லை! இங்க வேணாம். சாயங்காலம் ஏழு மணியப் போலக் காரைக்கால் அம்மையார் கோவிலுக்கு வர்றீங்களா? அங்க பேசுவோம்” எனக் கேட்டதும் தாழம்பூ டீச்சருக்கு ஆச்சரியம் கலந்த சந்தோசம். ‘நமக்குப் பிடித்தமான இடத்திற்கே அவரும் வருகிறேன் என்கிறாரே! ஏதோ நல்லது நடக்கப் போகிறது போலிருக்கிறது’ என்ற எதிர்பார்ப்புடன் தலையசைத்துவிட்டுக் கிளம்பினார்.

கோயிலுக்குள் தாழம்பூ டீச்சர் நுழையும்போது மணி ஏழாக இன்னும் பத்து நிமிடம்

பாக்கியிருந்தது. வலப்புற மண்டபத்தின் தூணோரத்தில் சிதம்பரம் சார் உட்கார்ந்திருந்தார். ‘நமக்கு முன்னதாக வந்துவிட்டார் போல’ என எண்ணிக்கொண்டே அவரின் அருகில் சென்ற தாழம்பூ டீச்சரைப் பார்த்து மலர்ந்த முகத்துடன் எழுந்தவர் “வாங்க டீச்சர்! நீங்க வந்ததுல எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். உட்காருங்க” எனச் சொல்லிக் கொஞ்சம் தள்ளி இடைவெளி விட்டு அமர்ந்தார். என்ன பேசுவது யார் தொடங்குவது என்று தெரியாமல் இருவருமே அமைதி காத்தனர்.

“டீச்சர்! எனக்கு ஊர் புதுச்சேரிக்குப் பக்கத்துல ஒரு சின்ன கிராமம். எனக்குச் சொந்தம்னு சொல்லிக்க ஒருத்தரும் இல்லை. அதனால் எது மேலயும் பற்று பாசம் இல்லாமத்தான் இவ்வளவுநாளா இருந்தேன். இங்க வந்து உங்களைப் பார்த்ததும் எனக்குள்ள என்னென்னமோ தடுமாற்றம். உங்கமேல அளவு கடந்த பிரியம் உண்டாயிருச்சு. நீங்க தப்பா நினைக்கலென்னா உங்க அபிப்பிராயம் என்னன்னு தெரிஞ்சுக்கலாமா?” ஒரு பிசிறுமில்லாமல் தெளிவாகப் பேசி நிறுத்தினார் சிதம்பரம் சார்.

தூரத்துக் கடலிலிருந்து எழுந்த அலை ஒன்று கோயில் பிரகாரத்தைத் தாண்டி வந்து இதமாக மோதியதைப் போல் இருந்தது. தாழம்பூ டீச்சருக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. ஒரு தடுமாற்றம் வந்தாலும், அதுவும் நல்லதுதான் எனத் தோன்றியது. புது ஆற்றின் நடு மணற்பரப்பில் அன்றைக்கு இதேபோல சுரேஷ் சார் கேட்டது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. இந்த முறையும் தவிர்த்துவிட்டால், கடைசிவரை துணைக்கென்று யார் இருக்கப் போகிறார்? வயது ஒரு பெரிய பிரச்சனையாக இருக்காதா? எனப் பல கேள்விகள் சுழன்றடிக்கக் குழப்பம் அதிகரித்தது.

லேசாகத் தொண்டையைச் செருமிய தாழம்பூ டீச்சரிடமிருந்து பதில் நிதானமாக வந்தது. “நீங்க வெளிப்படையாக கேட்டதுல ரொம்ப சந்தோசம் சார். ஆனா, இது ஒத்துவருமன்னு தெரியல! உங்களை விட எனக்கு வயசு ரொம்ப அதிகம். அது முக்கியமான பிரச்சனையா இருக்குமே சார்!”

“இல்லைங்க டீச்சர்! எனக்கு அப்படி ஒன்னும் நினைக்கத் தோணல. உங்க கூட கடைசி வரைக்கும் ஒன்னா இருக்கணும். நீங்க சரின்னு சொன்னீங்களன்னா ரெஜிஸ்டர் மேரேஜுக்கு





ஏற்பாடு பண்ணிடுவேன். சீக்கிரமே நல்ல நாளாப் பார்த்துடுவேன்” சிதம்பரம் சார் மிகுந்த ஆவலாகப் பேசிக்கொண்டே போனார். தாழம்பூ டீச்சருக்குத் தலையாட்டுவது ஒன்றே சரியென்ப பட்டது அப்போது.

மிகக் குறைவான நபர்களின் முன்னிலையில் திருமணம் நடந்தேறியது. தன் கழுத்தில் மாலையும், தாலியும் தொங்குவதை நம்பவே முடியவில்லை தாழம்பூ டீச்சரால். ஆனால், அன்றைய இரவு எந்த எதிர்பார்ப்பையும் பூர்த்தி செய்யவில்லை.

அடுத்த நாள் காலையில் வெளியே போகக் கணவன் அவசரப்படுத்துவதன் காரணம் புரியவில்லை. தன்னுடைய இருசக்கர வாகனத்தில் தாழம்பூ டீச்சரை உட்காரவைத்து வண்டியை நேராக மாவட்டக் கல்வி அலுவலகத்திற்கு விட்டார் சிதம்பரம் சார்.

“வா! உள்ளே ஒரு வேலையிருக்கு. அதை முடிச்சிட்டு அப்புறமா ஸ்கூலுக்குப் போகலாம்!”. கணவன் ஒருமையில் கூப்பிட்டது என்னவோ செய்தது. ஒருநாளிலேயே எல்லாம் மாறிவிட்டதா!

“இந்த ஃபார்ம்ல என் பெயரை எழுதிக் கையெழுத்துப் போடு! கொடுத்திட்டுக் கிளம்பலாம்!” எனக் கணவன் நீட்டிய படிவத்தைப் பார்த்ததும் தாழம்பூ டீச்சரின் மனம் ஒரு நொடி துணுக்குற்றது. ‘என்னுடைய வேலைக்கான ‘பணப் பலன் பெறும் வாரிசுப் பெயராக’ இவரைப் போட அப்படி என்ன அவசரம்?’ என உள்ளுக்குள் நினைத்தாலும், கை தானாகப் படிவத்தை நிரப்பிக் கையெழுத்தைப் போட்டது.

தாழம்பூ டீச்சரின் உள்ளே ஏதோ நொறுங்கத் தொடங்கியது. விவரிக்க முடியாத வலி அழகையாக வெடிக்கும் கணம் அது. ச்சே! என்ன செய்வது. பாழாய்ப்போன மனதின் ஓரத்தில் இன்னும் ஆசை இருக்கிறதே!

தினமும் பள்ளிக்கூடத்தில் எதிர்ப்பட்டுக் கொள்ளும்போது ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் பேசுவார். வீட்டிற்கு வந்தாலும் அதிக நேரம் இருப்பதில்லை. ஒன்றுக்கும் உதவாத காரணங்களைச் சொல்லிவிட்டு உடனே கிளம்பிவிடுவார். அந்த மாதத்தின் கடைசி நாளன்று முதன்முறையாகத் தாழம்பூ டீச்சரின் கையிலிருந்து ஏ.டி.எம்.அட்டை சிதம்பரம் சாரின்

கைக்கு மாறியது. அது பல மாதங்கள் கடந்த பின்னும் டீச்சரின் கைக்குத் திரும்பப் போகவில்லை.

காற்று வாக்கில் கசிந்த செய்தி உண்மையாக இருக்கும் என்று தாழம்பூ டீச்சர் கருதவில்லை. அது உறுதிப்படுத்தப்பட்டபோது ஏனோ கோபம் வராமல் மனம் பொசுங்கிப் போனது. ‘ஆமா! எனக்கு முன்னாடியே கல்யாணம் ஆயிருச்சு. ஒரு பெண் குழந்தைகூட இருக்கு. இப்ப அதுக்கென்ன? நாப்பத்தியஞ்சு வயசானதுக்குப் பிறகும் உனக்குக் கல்யாணம்னு சொன்னதும் எப்பிடி சந்தோசப் பட்ட! நான் பண்ணியிருக்கிறது பெரிய தியாகம் தெரியுமா!’ என அலட்சியமாகச் சொல்லிச் செல்பவரை என்ன செய்ய முடியும்?

மாதத்தின் முதல் நாளில் தாழம்பூ டீச்சரின் வீட்டிற்குத் தேவையான அணைத்தையும் வாங்கிச் செல்பவர், கையில் செலவுக்கென்று ஐயாயிரத்தைக் கொடுத்துவிடுவார். இருவருக்கிடையே நூலிழை அளவு மட்டுமே பேச்சு மிச்சமிருந்தது. தினமும் காரைக்கால் அம்மையார் கோயிலிலேயே உட்கார்ந்து கிடக்கும் தாழம்பூ டீச்சருக்குச் செலவென்று பெரிதாக எதுவும் இல்லாததால் ஐயாயிரத்தில் பாதிக்குப் பாதி மீதமானது. அது ஒரு தொகையாகச் சேர்ந்து முப்பதாயிரத்தைத் தாண்டி இருப்பதை எண்ணிப் பார்ப்பதைக் கூட விரும்புவதில்லை தாழம்பூ டீச்சர்.

வழக்கம்போலக் கடலில் விளையாடி நனைந்து வரும் பையன்களுக்குத் தலை துவட்டிவிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது பியூன் வந்து சொன்னார் “டீச்சர்! உங்கையைப் பார்க்கறதுக்காக ஒருத்தர் வந்திருக்கார். அரச மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருக்கார்”. ஈரக் கைகளைப் புடவையில் அழுத்தித் தேய்த்துத் துடைத்துக் கிளம்பிய தாழம்பூ டீச்சரின் சிந்தனையை ‘யாராக இருக்கும்?’ என்ற கேள்வி கவ்வியது.

கொஞ்சம் நெருங்கியதும் அடையாளம் தெரிந்தாலும், அவராக இருக்கக்கூடாது என்ற நினைப்புதான் வந்தது. கண்களில் திரண்ட கண்ணீருடன் இளைத்துப்போன உருவமாய் அரச மரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்திருந்த சுரேஷ் சார் படக்கென எழுந்து இரு கைகளையும் கூப்பி அழுதார். கீழே இறைந்து கிடந்த அரசம் பழங்கள் அவரின் கைகளில் பிதுங்கி ஒட்டியிருந்தன.



அவரை எப்படிச் சமாதானப்படுத்துவது என்று தெரியவில்லை. அந்த அழகையினூடாகப் புது ஆற்றங்கரையின் நினைவுகள் இருவருக்குமே வந்து போயிருக்கலாம்.

“சார்! என்ன இது. முதல்ல அழகைய நிறுத்துங்க. எதுன்னாலும் வீட்டுக்குப் போயிப் பேசிக்கலாம் வாங்க” என ஆறுதலாய்ச் சொன்னதும் அவர் கொஞ்சம் தெளிவடைந்தார். அவர்கள் வீட்டுக்குக் கிளம்பியதும் ‘புதுசா ஒருத்தன் வந்து அழுதான். உடனே இது அவன வீட்டுக்குக் கூட்டிட்டுப் போவது. ஒன்னும் சரியாத் தெரியலியே!’ என மனதுக்குள் குறுக்கும்நெடுக்குமாகச் சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டே இருந்தார் சிதம்பரம் சார்.

சுரேஷ் சாருக்கு இன்னமும் அந்தத் தனியார் பள்ளியில்தான் வேலை. போனால் போகிற தென்று சிறியதாய் ஒரு சம்பள உயர்வு. இரண்டு பிள்ளைகளின் படிப்புச் செலவைத் தாங்க முடியவில்லை. கடன் வாங்கக்கூடிய எல்லா இடத்திலும் வாங்கியாயிற்று. உடனடியாக இருபத்தைந்தாயிரம் தேவை. இத்தனை துயரச் செய்திகளையும் சாப்பிட்டுக்கொண்டே தாழம்பூ டீச்சரிடம் சொல்லிவிட்டார் சுரேஷ் சார். ‘எப்படி என் அட்ரஸைக் கண்டுபிடிச்சு வந்தீங்க?ன்னு கேட்டு அவரைக் கஷ்டப்படுத்தக் கூடாது’ என எண்ணிக்கொண்டே பீரோவைத் திறந்து சம்பளத்தில் மிச்சம் பிடித்து வைத்திருந்த அந்தத் தொகையை எடுத்த தாழம்பூ டீச்சரின் கண்கள் லேசாகக் கலங்கின.

“இந்தாங்க சார்! இத ஸ்கூல் ஃபீஸ் கட்ட வச்சுக்குங்க. பிள்ளைங்களை ரொம்ப விசாரிச்சதா சொல்லுங்க,” என அதைக் கொடுக்கவும் தலையைக் குனிந்தபடியே வாங்கிக்கொண்டார்.

வாழ்க்கை வறண்ட புது ஆறாய் வெளிநிக் கிடக்கிறது சில காலம். பின் திடீரெனப் பெருவெள்ளம் பாய்கிறது. இளைத்து நொடித்துப்போன நதிக்கு எந்தப் பயனையும் தராத வெள்ளம் ஓடிப் போய்க் கடலில் கலந்துவிடுகிறது. மீண்டும் புது ஆற்றிற்கு வறண்ட காலம்தான். எதை எதையோ யோசித்தபடி அவருடன் சேர்ந்து நடந்து காரைக்கால் அம்மையாரின் கோயில் வரை சென்றுவிட்டு வீடு திரும்பியதும் அழகை வெடித்து வந்தது தாழம்பூ டீச்சருக்கு.

அடுத்த மூன்று நாட்களும் தொடர்ச்சியாகப் பள்ளி விடுமுறை. தாழம்பூ டீச்சரின் கூந்தலில் பூசப்பட்டிருந்த கருநிற மை தன் அந்திமக் காலத்தில் இருந்ததால் வெள்ளைப் பூச்சரமாய்த் தலைமுடி நிறம் காட்டத் தொடங்கியது. நிலைக்கண்ணாடி முன் நின்று தன்னுடைய வெண்ணிறக் கூந்தலை முன்னால் அள்ளிப் போட்டுப் பார்த்த தாழம்பூ டீச்சருக்கு வயது இன்னும் இருபதைக் கூட்டிக் காட்டியது. கருநிற மையை கலந்து வைத்து தலையில் பூசி முடித்துக் காய வைக்கப் போகும் நேரம் கணவன் எனப்படுவன் ஆவேசமாக வந்து நின்றான்.

“என்ன நினைச்சுக்கிட்டிருக்க? பெரிய வள்ளலு நெனப்போ! யாரந்த ஆளு. நம்ம வீட்டுப் பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்திருக்கிற? ஓஹோ! எனக்குத் தெரியாம இன்னும் என்னெல்லாம் நடக்குது?”

கூந்தலில் அடர்த்தியாகப் பூசப்பட்டிருந்த கருநிற மைக்குழம்பு தோள்களில் கோடாக வழியத் தொடங்கியது. ‘இனி இவன்கிட்ட இப்படி இருக்கக்கூடாது. என் சம்பளத்தையும், சொத்தையும் குறி வச்சு வந்த ஓநாய் இவன். நிச்சயம் இன்னையோட இவன் இங்க வரக்கூடாது. ஓட வைக்கணும். ஓட ஓட விரட்டி அடிக்கணும்’ என உள்ளுக்குள் பொங்கிய டீச்சர் தடதவென ஓடிப் போய்க் குளியலறைக்குள் நுழைந்து தாழிட்டதும் ஷவர் பொழியும் சப்தம் மட்டும் வெளியே கேட்டது. சிதம்பரம் சாருக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. திகைப்புடன் குளியலறைக் கதவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். சில நிமிடங்களில் கதவு திறந்தது.

தாழம்பூ டீச்சரின் கூந்தலில் பூசப்பட்டிருந்த கருநிற மை கீழே வழிந்தோடிக்கொண்டிருந்தது. கலைந்த வெள்ளி நூற்கண்டைப் போல ஒரு சிறு கருப்பும் இல்லாமல் கூந்தல் வெள்ளையாய் மாறியது. ஒருநாளும் தாழம்பூ டீச்சரின் வெண் கூந்தலைக் காணாதவன் முதன்முறையாகக் கண்டதும் அதிர்ச்சியானான். கோபத்தில் சிவந்து உருண்ட கண்களும், மடித்துத் துருத்தப்பட்ட நாக்கும், வெள்ளைக் கூந்தலும் தாழம்பூ டீச்சரைப் பேயருவாய் விகாரமாய்க் காட்டின. கையும் காலும் வெடவெடக்க நடுங்கியவன் ‘ஓ’வெனக் கத்திக் கொண்டு அங்கிருந்து ஓடத் தொடங்கினான்.





தேநீர் சாலை

உடைத்துப் பேசுவோம்

~ பெண்கள் முன்னேற்றம் - உண்மையா? மாயையா? ~

இந்தியா முன்னேறியதுபோலவே இந்தியப் பெண்களும் முன்னேறிவிட்டார்கள் என்கிறார்கள். இது உண்மையா? மயக்கமா? இந்தியா முன்னேறியதற்கு யாரைக் காட்டுகிறார்கள்? ரிலையன்ஸ் முகேஷ் அம்பானி, அதானி, டாடா, இந்துஜா, திலீப் சங்வி, மிட்டல், ஷிவ் நாடார், சைரஸ் பூனவாலா, அசிம் பிரேம்ஜி, நாராயணமூர்த்தி போன்றோரது வளர்ச்சியையும் முன்னேற்றத்தையுமே இந்தியாவின் வளர்ச்சியாகக் காட்டுகிறது தாராளமயமும் உலகமயமும்!

அதுபோலவே, பெப்சி நிறுவனத்தின் தலைவர் இந்திரா நாயி, டாஃபே நிறுவன இயக்குநர் மல்லிகா சீனிவாசன், பயோகானின் கிரன் மஜூம்தார், ஐசிஐசிஐ வங்கி தலைமைச் செயல் அதிகாரி சந்தா கோச்சர், ஆக்சிஸ் வங்கி நிர்வாக இயக்குநர் ஷிகா சர்மா, கேப்ஜெமினி இந்தியா நிறுவனத் தலைமைச் செயல் அதிகாரி அருணா, ஜெயந்தி, ஏஇசுட்பி பார்ட்னர்ஸ் இணை நிறுவனர் ஜியா மோடி, பிரிட்டானியா இன்டஸ்ட்ரிஸ் நிர்வாக இயக்குநர் வினிதா பாலி, எச்சி மீடியா தலைவர் ஷோபனா பார்த்தியா, என்எஸ்இ இணை நிர்வாக இயக்குநர் சித்ரா ராமகிருஷ்ணா, பயோகான் தலைவர் கிரன் மஜூம்தார் ஷா, ரிசர்ச் இன் மோஷன் இந்தியா முன்னாள் நிர்வாக இயக்குநர் ப்ரன்னி பவா போன்றோரைக் காட்டி, இந்தியாவில் பெண்களின் நிலை முன்னேறி உள்ளது எனக் கூறுகின்றனர்.

ஆனால் யதார்த்த நிலவரம் வேறு. கடந்த பத்து ஆண்டுகளில் இந்தியாவின் தென் மாநிலங்களில் (கேரளா விதிவிலக்கு) 10.16% பெண்குழந்தைகளின் பிறப்பு விகிதம் பெருமளவு

குறைந்துள்ளது. பெண் குழந்தைகளை வளர்ப்பது, கல்வி அளிப்பது, திருமணம் செய்து கொடுப்பது சுமையென ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் பொதுப் புத்தியில் பதிந்துள்ளது. இன்றைய நவீன மருத்துவம் இதற்குத் துணையாக விளங்குகிறது. இன்று ஸ்கேன் மற்றும் ரத்த மாதிரி கொண்டு செய்யப்படும் மரபணு சோதனைகளின் வழி வயிற்றில் உள்ள குழந்தை ஆணா? பெண்ணா? என அறியமுடியும். அதுபோலச் செயற்கைக் கருத்தரிப்பு முறையில் ஆண்குழந்தைகளை உருவாக்கிக்கொள்ளும் மருத்துவவசதியும் இதற்குக் காரணம்.

விவசாயத்தின் அழிவு, கிராமப்புறங்களில் நிலவும் வறுமை இவற்றால் பெண் குழந்தைகளின் கற்றல் இடைநிறுத்தப்படுகிறது. அவர்கள் திருப்பூர், கோவை போன்ற தொழில் நகரங்களில் சுமங்கலித் திட்டங்களுக்குக் கொத்தடிமைகளாக விற்கப்படுகின்றனர். இங்கு வேலைநேரம், கழிப்பறை, உணவு, பாதுகாப்பு, ஓய்வு போன்றவற்றில் பணியாளருக்குரிய விதிகள் அலட்சியம் செய்யப்படுகின்றன.

பூக்கூட்டுவதோ, அமெரிக்க ஐடி கம்பெனிக்குப் பிபிஓ வேலையோ, எல்லா இடத்திலும் குறைந்த கூலிக்கே பெண்கள் அமர்த்தப்படுகிறார்கள். பெண்கள் எதிர்த்துப் பேசமாட்டார்கள், சங்கம் அமைக்கமாட்டார்கள், பணிவாக, முழுமனதோடு பணியாற்றுவார்கள் என்பதாலேயே நகைக்கடைகளில் சிரித்துக்கொண்டே வணக்கம் வைப்பதிலிருந்து, நட்சத்திர விடுதிகளில் சரக்கு ஊற்றித்தருவதுவரை பெண்களைப் பணிக்கு அமர்த்துகின்றனர். இவற்றையா, பெண் அடைந்த வெற்றிகளாகக் கருதமுடியும்!

பெண்களை இரவு நேரங்களில் பணியில் ஈடுபடுத்தக்கூடாது. அவ்வாறு ஈடுபடுத்தினால் பாதுகாப்பளிக்க வேண்டும். ஆனால், கடந்த காலங்களில், டாடா உள்ளிட்ட பெரிய ஐடி நிறுவனங்களில், இரவுப் பணியிலிருந்து திரும்பிய பெண்கள் பாலியல் வன்கொடுமைக்கு உள்ளாகியிருக்கிறார்கள். சிலர் கொல்லப் பட்டுள்ளனர்.

பெண்கள் தங்களையே சொந்தக்காலில் நிற்க வேண்டும் எனத் தொடங்கப்பட்டவை மகளிர் சுய உதவிக்குழுக்கள். ஆனால் நுண் கடன்கள்





(micro banking) இன்று தமிழகத்தில் முப்பது லட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட பெண்களைக் கடனில் சிக்கவைத்துள்ளது.

இதில் பெண்கள்மீது சினிமா, டிவி கொட்டும் வன்முறைக்கு அளவே இல்லை. கலாச்சாரத் தெளிவே இல்லாத ஒரு தேசத்தில் ஐட்டம் டான்ஸ் போன்றவை பெண்களை ஒரு ஐட்டமாக, காமப் பொருளாகப் பார்க்கும் சூழலை உருவாக்கியுள்ளது. சமீபகாலமாகச் சமூக வலைத்தளங்கள் வழியாகவும் பெண்களுக்கு நெருக்கடி உருவாகியுள்ளது.

காந்தி கனவு கண்டமாதிரி, இரவு நேரங்களில் பெண்கள் சுதந்திரமாக வீதியில் நடப்பது இருக்கட்டும், இணையத்தில் உலவ முடிகிறதா? இரவு பத்து மணிக்குப் பிறகு இணையத்தை எட்டிப்பார்க்கப் பெண் அச்சப்படும் சூழலே உள்ளது.

இவ்வாறு பெண்கள் சந்திக்கும் வன்முறை களை, பின்னடைவுகளைப் பெண்ணியம் என்கிற ஒற்றைக் கருத்தாக்கத்தால் மட்டுமே மாற்றிவிட முடியாது. இன்று பெண்விடுதலையென்பது வர்க்க விடுதலையோடு, சமூக நீதியோடு, மாற்றுக் கலாச்சாரத் தேடலோடு, விளம்பு நிலை உரையாடலோடு, சாதி ஒழிப்போடு இணைந்து நிகழ்த்தப்பட வேண்டிய அரசியல்! நமது அன்னையர், இணையர், பெண்பிள்ளைகள் இவர்களின் நிம்மதியான, சுயமரியாதையான விடுதலையான, பாதுகாப்பான வாழ்வின் பொருட்டு, ஆண் தன் மனதை நவீனமாக்கிக் கொள்ளும் பயிற்சியை மேற்கொள்வது அவசியம்!

• • •

கண்டதும்.. கற்றதும்!
~ மனிதர்களிடம் பேசுங்கள்! ~

சில மனிதர்கள் நாள்தோறும் கட்டளை வாக்கியங்களையே கேட்டவாறு இருக்கிறார்கள். நாம் அவர்களிடம் சிறிது பேச வேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் ஏவல் செய்வதற்காகவே பிறந்தவர்களல்லர். பரிவு கூடிய சொற்களைக் கேட்காமல் அவர்களது செவிகள் துருவேறியிருக்கின்றன. அன்பு சிறிதுமில்லாத சொற்களின் வெம்மையில் அவர்கள் இதயம் பாலையாகக் காய்கிறது. அவர்களது வறண்ட பகுதிகளில் உங்கள் பேச்சு சிறிது தூறலைப் பொழியக்கூடும். ப்ளீஸ்.. அவர்களிடம் பேசுங்கள்.

கொஞ்சம் நேரமொதுக்கி அவர்களைக் கேட்டுப்பாருங்கள். உங்களை மறக்கவே மாட்டார்கள். க.கா ஜெகேயிடம் பேசியிருக்

கிறான். பிரேமிளிடம் எம்டிவியிடம் மகாஸ்வேதாதேவியிடமெல்லாம் பேசியிருக்கிறான். கனவில் காஜலிடம் பேசியிருக்கிறான். இவை யெல்லாவற்றை விடவும் அவன் யாராலும் பொருட்படுத்தாத மனிதர்களிடம் அமர்ந்து பேசியிருக்கிறான். அவர்களது கதைகளுக்குச் செவிசாய்த்திருக்கிறான். இதுவே அவனுக்குப் பெருமை!

தேநீர் தயாரித்துத் தருகிற எல்லா மாஸ்டர்களும் அவனுக்கு நண்பர்களாகி விடுகிறார்கள். அவனுக்காகப் பிரத்தியேகமாக டீத்தூள் மாற்றுக்கிறார்கள். ஏனென்றால் அவனிடம் இருப்பது 'ஒரு ஸ்ட்ராங் டீ!' என உணர்ச்சியே இல்லாமல் சொல்கிற வாடிக்கையாளன் குரல் அல்ல. அவர்கள் பிள்ளைகள் என்ன செய்கிறார்கள் என விசாரிப்பான். டீ அடித்துத் தம் பிள்ளையை எஞ்சினியரிங் படிக்க வைத்த வெற்றிக் கதையைப் பகிர்ந்துகொள்ள ஒருவன் கிடைத்திருக்கிறான் என்பதில் அத்தனை மகிழ்ச்சி அவர்களுக்கு.

ஒருமுறை நாச்சியார் கோயில் பாண்டியன் மெஸ்ஸில் சாப்பிட்டான். திருவாரூர் செல்லும் போதெல்லாம் காரை நிறுத்தி அங்குச் சாப்பிடுவது வழக்கம். அங்குப் பரிமாறுபவர் ஒரு வயதான அய்யர். 'வாங்க சார்' என்றார்! 'சும்மா தம்பின்னு கூப்பிடுங்க' என்றான். பழக்கமாயிட்டுது. 'முதலாளி கோவிச்சிப்பார் சார்' என்றார். இட்லிக்கு அங்குக் கருப்பு நிறத்தில் ஒரு சட்னி. 'இது என்ன சட்னி?'யென்றான். 'கடுகு எள் பெருங்காயமெல்லாம் சேர்த்துத் தயாரித்த சட்னி' என்றவர் விதவிதமான சட்னி பற்றிக் கூறத் தொடங்கினார். 'ஆந்திராவுல புளிச்சக்கீரையால் சட்னி செய்வாங்க. இன்னும் சில மாநிலங்களள புளியங்காயில் இருந்தெல்லாம் சட்னி செய்வாங்க.' சுவாரஸ்யமாக விவரித்தார்.

'பரோட்டாவுக்குக் கொண்டக்கடலை தனியாக ஒரு தட்டில் வைக்கிறீர்களே.. ஏன்?' என்றான் க.கா. 'பரோட்டோவ சாப்பிடாதீங்கன்னா யார் கேட்கிறாங்க? அதுல எந்தச் சத்துமில்ல. சரி சைடிஷ்லயாவது புரோட்டின் சேரட்டுமென்னு தர்ரோம்!' என்றார். வற்றிய தேகம். கண்கள் ஆழத்தில் கிடக்கின்றன. இந்த வயதிலும் உழைக்க வேண்டிய சூழல். பில் கொடுக்குமுன் அவரது தோள்களை ஆதரவாகப் பற்றினான் க.கா. சின்ன வயசுல காய்களை ஒதுக்கி வைக்கும்போது 'தம்பி இதல்லாம் சாப்பிடுடா என்பார் அப்பா. அப்பதான் ஓடம்புல தெம்பு



இருக்கும் என்பார். உங்ககிட்ட அப்பாவின் சாயல் இருக்கு, என்றான்! அவர் கண்கள் மினுங்கியது. நண்பர்களே மனிதர்களிடம் பேசுங்கள். அவர்களது கண்களைப் பார்த்தபடி. கைவிடப்பட்ட அவர்களின் கைகளைப் பற்றியபடி பேசுங்கள். யாரும் தொடாத இடங்களைத் தொட்டுப்பாருங்கள். அன்பின் நதி ஏழைகளின் இதயங்களிலிருந்து பாயக் காத்திருக்கிறது. அதன் தாழ்களை அகற்றிச் சிறிது நேரம் நனைந்து ஈரமாடுங்கள்!

...
ரண்டக்க..ரண்டக்க

~ காய் கவர்தல்! ~

ஆங்கிலம் வாணிக மொழி, இலத்தீன் சட்ட மொழி, கிரேக்கம் இசை மொழி, பிரெஞ்சு தூது மொழி என்பவர்கள் தமிழ் பக்தி மொழி என்கிறார்கள். என்னைப் பொறுத்த அளவில் தமிழ் காதலுக்கான மொழி.

நமது அகப்பாடலெங்கும் காணக்கிடைக்கும் அழகுகள் அளவிடற்கரியது! பெண்களை வர்ணிக்கும் பாங்கில் வள்ளுவன் கம்பன் இளங்கோவெனத் தமிழில் போட்டிபோடுகிறார்கள்.

'முறிமேனி முத்தம் முறுவல் வெறிநாற்றம் வேலுண்கண் வேய்த்தோள் அவட்கு' என்கிறார் வள்ளுவர். பட்டுப்போன்ற உடல் முத்து போன்ற பற்கள் நறுமணம் கொண்ட மேனி ஒளியுமிழும் கண் மூங்கில் தோள் என்றெல்லாம் அவர் காட்டும் பெண்ணைப்போல்தான் மீனா இருக்கிறார். ஆனால் பாருங்கள் சற்று முன் இசையருவியில் மீனாவை, விஜய் ஏதோ சகுணா சிக்கனில் வேலை பார்க்கிறவர் போல வர்ணிக்கிறார். 'போன வருஷம் குத்தவச்ச பொட்டை கோழி நீ முத்தம் ஒன்னு போட்டுபுட்டா முட்டை கோழி ஹேய் விரட்டி விரட்டி முட்ட வருது வெள்ளை கோழி இது சேவல தான் கற்பழிக்கும் ஜல்சா கோழி' முட்டைக் கோழி, வெள்ளைக் கோழி, ஜல்சாக் கோழி என நமது உவமை நலன் தாழ்ந்துவிட்டதே எனக் கவலையாக இருந்தது. ஆனாலும் அந்தப் பாடலின் அதிவேக நடன அசைவுகளும் மீனாவின் குறும்பு முகமும் சேனலை மாற்ற அனுமதிக்கவில்லை!

வெய்யோனொளி தன்மேனியின் விரிசோதியில் மறைய

பொய்யோ எனும் இடையாளொடும் இளையாளொடும் போனான் மையோ மரகதமோ மறிகடலோ மழைமுகிலோ

ஐயோ இவன் வடிவென்பதோர் அழியா அழகுடையான்! எனச் சீதை ராமன் அழகுகளைக் கம்பர் பாடும் தமிழ் இன்று மாறிவிட்டது. 'சிலுக்கு சிட்டு நான் சீனா பட்டு ஆடை போட்டு மூடி வச்ச அல்வா தட்டு!' என அன்னைத் தமிழில் ஒலிக்கும் அயிட்டம் சாங்குகளை நம்பியே நமது இசைச் சேனல்களுக்கு விளம்பரம் கிடைக்கிறது.

'மாயிரும் பீலி மணி நிற மஞ்சை நின் சாயற் கிடைந்து தண்கான் அடையவும்' 'அன்ன நன்னுதல் மென்னடை கழிந்து நன்னீர்ப் பண்ணை நளி மலர்ச் செறியவும்' 'அரிய தாமே சிறு பசங் கிளியே குழலும் யாமும் அமிழ்துங் குழைத்த நின் மழலைக் கிளவிக்கு வருந்தின வாகியும் மட நடை மாது நின் மலர்க்கையின் நீங்காது' என இளங்கோ எழுதினால் இசையமைப்பாளர் ஏற்கப்போவதில்லை. இது நேர் நேர் தேமா தெரியாமல் தனுஷும் சிம்புவும் பாடல் எழுதும் காலம். ஹேய்! நாக்கு மூக்கு நீளமான அழகு புள்ள நல்ல வேளை கிளிண்டன் கண்ணில் படவே இல்லை உன்னைப் போல வெள்ளைகாரன் எவனும் இல்லை கொஞ்சம் ஓரசிபுட்டுச் செத்துபோறேன் கவலை இல்லை ஹேய் கொத்தோடு வா கொண்டாட வா சோர்ந்து போன உறுப்புக்கெல்லாம் சுளுக்கெடுக்க வா! எனப் பாடுவதால்தான் தரை டிக்கெட்வரை தெறிக்கவிட்டு விஜய்யால் மாஸாக முடிகிறது.

சரி அடுத்த பாட்டாவது கிளாஸாக இருக்குமா என்றால் தனுஷ் ஆரம்பித்தார் வர்ணனையை! 'தங்க கொடமே தஞ்சாவூரு கடமே மந்திரிச்சு விட்டுபுட்ட மலையாளப் படமே!'

குறுந்தொகை எழுதினால் பெருந்தொகை இழக்கவேண்டும் என்பார்கள் பா.விஜய் கபிலனெல்லாம்.

'வேய் எனத் திரண்ட தோள் வெறிகமழ் வணரம்பால் மாவென்ற மடநோக்கின் மயிலியல்' எனக் கலித்தொகை சுவர்வோரில்லாக் காலத்தே 'என்ன சைசு இது மாமே என்ன வய்சு இது அய்யே ஐஸு இது ஆமா ரொம்ப நைஸு இது நெஞ்ச நசுக்கி கண்ண அசுக்கி என்ன மசா ஜுதான் செஞ்சுபுட்டாளே' என வேறுவழியின்றி இம்மதியப்பொழுதில் இத்தகு காய்களைக் கவர்ந்துகொண்டிருக்கிறேன்! ■

- மூலம் : டபிள்யூ ஹெச் ஆடன்
- தமிழில் : தங்கேஸ்

கடிகாரங்கள் அனைத்தையும் நிறுத்திவிடுங்கள்
தொலைபேசியைத் துண்டித்துவிடுங்கள்
குரைத்து கூச்சலிடும் நாய்களையும் முதலில்
தடுத்து நிறுத்துங்கள்
பியானோ இசைக்கருவியையும்
மத்தளங்களையும் மெளனிக்க விடுங்கள்
இப்போது நீங்கள்
பிணத்தை வெளியே எடுத்து வரலாம்
துக்கம் அனுஷ்டிப்பவர்கள் உள்ளே வரலாம்
விமானங்களையெல்லாம் விண்ணிற்கு மேலே வட்டமிடச்
சொல்லுங்கள்
அவை காற்றில் கிறுக்கட்டும்
அவர் இறந்துவிட்டாரென்று
அமைதியை விரும்பும் மனிதர்களின்
கழுத்தைப்பட்டையைச் சுற்றி முழுவதும்
துக்கஉடையை அணிவித்துவிடுங்கள்
போக்குவரத்துக் காவலர்கள் இன்று
கருப்புக் கையுறைகளை அணியட்டும்

அவரே எனது கிழக்கு மேற்கு
தெற்கு வடக்கு
அவரே எனது ஒரு வார உழைப்பு
என் ஞாயிற்றுக்கிழமையின் ஓய்வு
மற்றும்
எனது நண்பகல் எனது நள்ளிரவு
எனது பேச்சு எனது பாடல்
அட்டா
காதல் என்றென்றும் நீடித்திருக்கும்
என்றும் நினைத்திருந்தேன்
அவரின் மரணத்தால்
அந்த எண்ணத்தில் மண் விழுந்துவிட்டதே
நட்சத்திரங்கள் ஒளிவீசத் தேவையில்லை
அவற்றை அணைத்துவிடுங்கள்
நிலவை மூடிவைத்துவிடுங்கள்
சூரியனை இயந்திர பாகங்களைப்போலக்
கழற்றிப்போடுங்கள்
கடலை வாரி இறைத்து வற்ற வைத்துவிடுங்கள்
மரங்களை எல்லாம் அழித்துவிடுங்கள்
இந்தத் துக்கமான நாட்களில்
எந்த நல்லதும் நடந்து விடக்கூடாது
என்பதில் கவனமாக இருங்கள். ■





நிறைவேறிய தந்தையின் கனவு



நூல் : தேநீர் கடைக்காரரின் திரவ ஓவியம்

ஆசிரியர் : பிரபுசங்கர் .க

ஒரு நல்ல வாசகன், ரசிகள் நூல் எழுதினால் எப்படி இருக்கும் என்று தூக்கம் வராத ஒரு இரவில் யோசித்ததன் விளைவே இந்த நூல்.

பெரும் எதிர்பார்ப்புகள் இல்லாமல் நடந்த நிகழ்வுகளை, எதார்த்தங்களை, கனவுகளை, ஏக்கங்களை ஒரு பாமரனுக்குப் புரிய வைக்கும் வகையில் ஒரு சுவிதை நூல் இருந்தால் அனைவருக்கும் போய்ச் சேரும் என்ற நம்பிக்கையில் பிறந்தது இந்த நூல். ஒரே வரியில் சொன்னால்.. எப்போதும் இலக்கியம் வாசிப்பவர்களை விடுத்து எதையும் வாசிக்காத ஒரு கூட்டத்திற்கு வாசிக்க வைக்கும் அனுபவத்தை உண்டாக்க வேண்டும் என்பதை மனதில் நிறுத்தி எழுத ஆரம்பித்ததே இந்நூல்.

தமிழுக்கும் எனக்கும் பள்ளிக்கல்வியின்வழி வந்த பந்தம் பன்னிரண்டாம் வகுப்போடு நின்றுபோனது. தொழில்முறையில் இயன்முறை மருத்துவராக இருப்பினும் வாசித்தலின் அனுபவத்தைக் கொண்டு தமிழ் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக என்னுள் நுழைந்தது. இத்தனைக்கும் இன்றுவரை இலக்கணம் இலக்கியம் முழுமையாய் எனக்குத் தெரியாது. நல்ல படைப்புகளை ரசிக்கத் தெரியும். நான் ரசித்தவற்றை ஓரளவு எழுதத் தெரியும். அந்த அனுபவங்களின் பயணத்தை அனைவருக்கும் பகிர்ந்திடத் தொடங்கியதே இந்நூலின் பயணம்.

முகம் தெரியாத ஒரு தேநீர் கடைக்காரரால் உந்தப்பட்டு 'தேநீர் கடைக்காரரின் திரவ ஓவியம்' என்ற தலைப்பு கிடைக்கப்பெற்று இதோ உங்கள் கைகளில் நான் எழுதிய நூல்.

இறுதியாக இது என் கனவு மட்டுமல்ல ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து ஒரு விபத்தால் தலையில் அடிபட்டு தன் எழுதும் திறன் பாதிக்கப்பட்டுப் பின் மீண்டெழுந்த என் தந்தையின் கனவு. அவர் நூல் எழுத வேண்டும் என்ற அவரின் கனவை என் மூலம் நிறைவேற்றி ஒரு பிரம்மாண்டமான விழா மேடையில் என் தந்தையார் அவர்களை மேடையேற்றி அவர் கனவை நினைவாக்கித் தந்துள்ளேன். ■

இவரின் சொந்தநாமம் வாசியில் நம்மை உள்ளீழுத்துச் செல்வதாக இருக்கிறது. அந்த முன் தயாரிப்பும் ஆர்ப்பாட்டமில்லாமல் வெகு இயல்பான உடையாடல் பாணியில் தொடங்கும் பிரபுசங்கரின் கவிதைகள், ஏழுமீட்டு வரிகளை கடந்தபின், நாம் நினைத்தாலும் சட்டென தரும் பவியலாவணம், நம் கவிதையின் உள் ஆழத்திற்குள் இழுத்து செல்கின்றன.

கவிஞர் மு. பழநகைச் சூதுநிலை உதவி ஆசிரியர் இந்து தமிழ் திசை நாளிதழ்



780 www.padaippu.com



“என்னை விமர்சியவர்களின்மீது நான் ஒருபோதும் அந்நியம் கொண்டுவிடலாகாது என்றுதான் அஞ்சுகிறேன்”

- படைப்பாளர் யூமா வாசுகியுடனான நேர்காணல்

மலையாளத்தில் நீங்கள் கொண்ட காதல், கசாக்கின் இதிகாசத்தை சாகித்ய அகாடெமி விருது மேடைவரை கொண்டு நிறுத்தியது. கசாக்கின்டெ இதிகாசத்தை எழுதிய ஓ.வி. விஜயனைப் பற்றியும் உங்களுக்கும் மலையாளத்துக்குமான நெருக்கத்தைப் பற்றியும் சொல்லுங்கள்.

நான் ஒருமுறை திருவனந்தபுரம் சென்றபோது ‘கசாக்கின்டெ இதிகாசம்’ மலையாள நாவலின் இருபதாம் பதிப்பை வாங்கி வந்தேன். சாவகாசமாகப் படித்துப்பார்த்தபோது அது என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. மிகப் புதிய நூதனமான வாசிப்பு அனுபவமாக இருந்தது அது. பிறகு அந்த நாவலில் வரும் கதாபாத்திரங்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் பற்றிப் பலரிடமும் பேசி வந்தேன். பிறகு ஒரு இரண்டாண்டுகளுக்குப் பிறகு அதை மீண்டும் வாசித்தேன். முன் வாசிப்பில் ஏற்பட்ட வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் நாவல் முடியும்போதான காவியத் துயரும் சற்றும் மங்கவில்லை. எப்போதேனும் நினைத்து அசைபோடும் ஒன்றாக அது மாறிய காலத்தில் காலச்சுவடு கண்ணன் அந்த நாவலைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்க முடியுமா என்று கேட்டார். நான் மகிழ்ச்சியுடன் இசைந்தேன்.

ஆனால், மொழிபெயர்ப்பு வேலையைத் தொடங்கிய பிறகுதான், சுதந்திரமாக வாசிப்பதற்கும், மொழிபெயர்ப்பதற்காக

வாசிப்பதற்கும் இடையிலுள்ள பிரச்சினைகளைப் பூதாசுரமாக அறிந்தேன். மூலமொழியில் நம் மனம் நன்கு தோய்ந்து உணரும் வார்த்தைகளைத் தமிழில் பெயர்க்கும்போது, சற்றும் எதிர்பாராத சிக்கல்கள் பலவற்றை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அந்த மொழிநடை, பாலக்காட்டில் வழங்கிவரும், மலையாளமும் தமிழும் கலந்த மொழிநடை. அபாரமான வட்டார வழக்குச் சொல்லாட்சி. குன்றிமணி குன்றிமணியாகத் தங்கம் நிறுத்துப் போடுவதுபோன்ற மொழிப் பிரயோகம். ஒரு வார்த்தையில் பல சொற்கள் கலந்திருக்கின்றனவோ என்று மயங்கும் சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. அதன் மொழிக் கட்டமைப்பும் பலரால் மிகச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்படுவதைப் படித்திருக்கிறேன்.

எனவே, பல இடங்களை எனக்கு முற்றிலும் திருப்திகரமான முறையில் கடக்க இயலாமல் போனது. இந்த மொழிபெயர்ப்புக்காக நான் மிகவும் அல்லலப்பட்டேன் என்றால் அதைப் பலரால் புரிந்துகொள்ள முடியாது. இதில் ஈடுபட்டுத் தினந்தோறும் வெந்து தணிபவர் களுக்குத் தெரியும். சில நிலைகளில், அத்தனைச் சிந்தனைகளுக்கும் அத்தனை விசாரணைகளுக்கும் ஆட்படாமல் ஒன்று பூசும் காட்டி நிற்கும். அப்போதெல்லாம் அழுகை முட்டிவரும் தருணம்தான். இன்னதுதான் அது என்று ஐயமற வரையறுப்பதற்குள் ஆவி சோர்ந்துவிடும்.



மலையாள மொழித்துறை விரிவுரையாளர் பிஜு விஜயன் என் நண்பர். அவருடன் பல நாட்கள் உரையாடியது எனக்குச் சற்றுத் தெளிவைத் தந்தது. மேலும், பலர் எனக்கு உதவினார்கள். கசாக்கின் இதிகாசம் தமிழ்ப் பதிப்பில், மொழிபெயர்ப்பில் உதவிய அத்தனைப் பேருக்கும் நான் நன்றி அறிவித்திருக்கிறேன்.

இறுதியில் எனக்குப் பூரண திருப்தியுடன், விஜயனின் மகத்துவங்கள் சற்றும் குறைவுபடாத வண்ணம், நாவலின் அதே மொழிப் பிரக்ஞையைத் தமிழிலும் கடைபிடித்துப் பணியை நிறைவு செய்தேன்.

இந்த நாவலை விஜயனே ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். ஆனால், மலையாளத்தில் உள்ள விவரணைகள் பல அதில் விடுபட்டிருக்கின்றன. மூலமொழியின் ஜீவன் தொனிக்கவில்லை. அந்த ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு கடும் விமர்சனங்களுக்கு உள்ளாகியது. அவர் அந்த மொழிபெயர்ப்பைச் செய்திருக்க வேண்டாம் என்பதுதான் பரவலான அபிப்பிராயம். அந்தப் பறவைக்கு ஏற்றதொரு இன்னொரு மொழிக்கூடு தமிழ்தான் என்று கருதுகிறேன்.

ஓவியர் ராமானுஜனின் வாழ்க்கையை மையமாக வைத்து சி. மோகன் எழுதிய வித்தைக் கலைஞனின் உருவச் சித்திரம் எனும் நாவலின் முன்னுரையில், 'ஓவியத்தைக் குறியீடாகக் கொண்டு சகல உயர் கலைகளின் உன்னதங்களின்பால் நம் மனம் விழைய இறைஞ்சுகிறது' என்று எழுதியிருக்கிறீர்கள். உங்களுக்குள் இருக்கும் ஓவியன்தான் பிற கலை வடிவங்கள் மீதான விழைவை நிலைபெறச் செய்பவனாக இருக்கிறானா? உங்கள் ஓவியப் புத்தகமான 'மருனிங் திக்கடள்' நூலில் நீங்கள் கையாண்ட ஓவிய பாணி மற்றும் உத்திகள் குறித்துக் கூறுங்கள்?

சென்னை வந்த ஆரம்பத்தில் நான் கணையாழியில் வேலை செய்தேன். அங்கே மகிழ்ச்சியான வேலைச் சூழல். ஆனால், ஊதியம் குறைவு. சி.அண்ணாமலை அப்போது கணையாழியின் பொறுப்பாசிரியராக இருந்தார். கஸ்தூரிநங்கன் ஆசிரியர். அப்போது இந்திரா பார்த்தசாரதி, தினமணியில் பணியாற்றிய திருப்பூர் கிருஷ்ணனுக்கு என்னைப் பற்றி ஓர் அறிமுகக்

கடிதம் கொடுத்தார். அதைப் படித்துப்பார்த்த திருப்பூர் கிருஷ்ணன், அருகிலிருந்த ஓவியர் தாமரையிடம் என்னைக் குறித்துச் சொன்னார். தாமரை முதன்முதலாக எனக்கு ஒரு கவிதை கொடுத்தார். அதற்குப் படம் வரைந்து கொண்டு போய்க் கொடுத்தேன். பிறகு தொடர்ந்து தினமணி வெளியீடுகளில் எனக்குப் படம் வரைய வாய்ப்புக் கொடுத்தார் அவர். அவர் பணி ஓய்வு பெற்றுப் போன பிறகு பரீக்ஷா ஞாநியும், அண்ணாச்சி ராஜமார்த்தாண்டனும், எஸ். சிவக்குமாரும், செல்லப்பாவும், இளைய பெருமானும், மனோஜும் எனக்கு அங்கே தொடர்ந்து வரையும் வேலை இருக்கும்படி பார்த்துக்கொண்டார்கள். படைப்புகளை வாங்கிச் சென்று அடுத்த நாள் வரைந்து வந்து கொடுப்பதைத்தான் வருடக்கணக்காக நான் செய்துகொண்டிருந்தேன். தினமணியில் உதவியாளராக (Peon) கண்ணன் என்பவர் பணிபுரிந்து வந்தார். அவர்தான் முதன்முதலில் எனக்கு வங்கிக் கணக்கு ஆரம்பித்துக் கொடுத்தவர். தினமணியில் எனக்குக் காசோலை எதுவும் வராத நேரங்களில் பணம் கொடுத்து (கடனாக அல்ல) உதவுபவரும் அவரே. அவர் இப்போது இல்லை. ஆதரவற்றோர் இல்லத்தில் வளர்ந்தவர் அவர். அவருக்கு மிகக் குறைவான சம்பளம்தான் ஆயினும் என்னிடத்தில் தயாளம் காட்டினார்.

பிறகு நான் பல பத்திரிக்கைகளில் வரைந்து வந்தேன். அவற்றில் தனக்குப் பிடித்திருந்த சில படங்களைத் தேர்ந்து அண்ணாச்சி வசந்தகுமார் ஓவியத் தொகுப்பாகக் கொண்டு வந்தார். லலித்கலா அகாடமியின் பிராந்திய ஓவியக் காட்சிகளில் இடம்பெற்ற கோட்டுச் சித்திரங்களும் அவற்றில் உண்டு.

சி.மோகனின், 'வித்தைக் கலைஞனின் உருவச்சித்திரம்' மிக அரியதொரு படைப்பு. அதை முதலில் வாசிக்கும் வாய்ப்பை அவர் எனக்குக் கொடுத்தார். நாவல் எனக்கு மிகவும் நிறைவளித்தது. புது வகைப்பாடு அது. என்னைப் போன்று பலருக்கும் அந்த நாவல் நெருக்கமானதாக இருந்தாலும், அதைப் பற்றிப் பலர் வெளிப்படையாகப் பேசத் தயங்கினார்கள். இது எதனால் என்று தெரியவில்லை. அது பரவலான கவனத்துக்கு ஆட்படும் என்று நம்பினேன்.





அமுத பருவம் வலம்புரியாய் அணைந்ததொரு சங்கு கவிதைத் தொகுப்பில் உள்ள வரிகளில் பெண்களைப் பற்றிய நினைப்பில் ஆன்மப்பூர்வமான வழிபடுதலும் இறைஞ்சுதலும் இருந்தன. 'மனிதனின் ஆன்மிக விடுதலையைப் பெண்களால்-தான் கொடுக்க முடியும் என்று தீர்மானமாக நம்பினேன்' என்று நீங்களே ஒருமுறை சொல்லியிருக்கிறீர்கள். அதே தொகுதியை இன்று எழுதியிருந்தால் பெண்களைப் பற்றிய உங்கள் பார்வை என்னவாக இருக்கும்?

எந்த அளவிலும் மாறியிருக்க வாய்ப்பில்லை. அந்தத் தொகுப்புக்குப் பிறகு வெகுகாலம் கடந்த பிறகும் அதே மனநிலைதான். அது அப்படியே மேலும் மேலும் கிளைத்தபடியும் செழித்தபடியும் தான் இருக்கிறது.

ரத்த உறவு எனும் உங்களது நாவலைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமானால், குடும்பத் தலைவனின் எதேச்சாதிகாரப் போக்கினால் உருவாகிற உளவியல் மற்றும் வாழ்வியல் சிக்கல்களை மிகக் கவனமாகக் கையாண்டிருக்கிறது இந்தப் பிரதி. அடுத்து மஞ்சள் வெயில் நாவலோ தன் காதலை ஏற்காத காதலியை வாழ்த்தி விலகிச் செல்லும் காதலனின் நேர்மையான அன்பைச் சித்தரிக்கிறது. மறுதலிக்கப்பட்ட காதலின் புனித பிம்பம் என்று இந்த நாவலைச் சொல்லலாம். இந்த இரண்டு நாவல்களிலும் களம் வேறு. என்றாலும் இரண்டிலுமே மிகையுணர்ச்சிதான் கலையாக மாறி இருக்கிறது. மிகையுணர்ச்சியைக் கலையாக மாற்றுகிற ரசவாதத்தை எப்படி நிகழ்த்துகிறீர்கள்?

நான் சிறுகதைகளாக எழுத வேண்டும் என்று கருதிச் சில சம்பவங்களை மனதில் வைத்திருந்தேன். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அண்ணாச்சி வசந்தகுமாருடன் (தமிழினி பதிப்பகம்) பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது இந்த விஷயங்களைச் சொன்னேன். அவர், "இவை சிறுகதைகளுக்கான விஷயங்கள் அல்ல. நாவலாக எழுதப்பட வேண்டியவை. நீங்கள் கொஞ்சம் காலம் சென்னையில் இருக்க வேண்டாம். ஊருக்குச் செல்லுங்கள். நாவலாக எழுதி முடித்துவிட்டு மீண்டும் இங்கே வரலாம்" என்று

என்னை ஊருக்கு அனுப்பினார். ஊரில் என் செலவுகளுக்கான பணம், எனக்குத் தேவையான புத்தகங்கள் என அவ்வப்போது அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார். ஒவ்வொரு இரவிலும், "இன்று எத்தனைப் பக்கம் எழுதினீர்கள்?" எனும் அவரது விசாரிப்பு தொடரும். அந்த நாவலை எழுதி முடிக்கும்படி அவர் எனக்கு மிகப் பெரிய அளவில் அழுத்தம் கொடுத்தார். அதன் மீது பேரார்வம் காட்டினார். நாவல் பாதி முடிவுற்ற நிலையில் பட்டுக்கோட்டைக்கு வந்து சில தினங்கள் தங்கியிருந்து படித்து, நாவல் நடைபெறும் சில இடங்களைப் பார்த்துச் சென்றார். நான் மொத்தம் இருபத்து மூன்று அத்தியாயங்கள் எழுதினேன். எழுதிய பக்கங்களை எடுத்துக்கொண்டு சென்னை சென்று, ராயப்பேட்டை நாகராஜ் மேன்ஷன், அண்ணாச்சி ராஜமார்த்தண்டன் அறையில் இருந்தேன். உடனடியாக அங்கு வந்து சேர்ந்தார் வசந்தகுமார். பிறகு மிச்சமுள்ள பக்கங்களைப் படித்து, மொத்த நாவலையும் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட அத்தியாயங்களாகப் பிரித்தார். சில இடங்களை விரிவாக எழுதித்தரும்படி கேட்டார். அவர் சொன்னபடி செய்தேன். இந்த நாவல் வெளிவருவதற்கான ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் பெரும் ஈடுபாட்டுடனும் ஆசையுடனும் அவர் செயல்பட்டார். ரத்த உறவு நாவல் உருவாகி வெளிவருவதற்கும், அது சிலரின் அபிமானத்தைப் பெற்றதற்கும் அண்ணாச்சி வசந்தகுமார்தான் காரணம்.

மஞ்சள் வெயில் நாவலையும் பட்டுக்கோட்டையிலிருந்துதான் எழுதினேன். ஏறத்தாழ நாற்பது நாட்களுக்குள் எழுதப்பட்டது இது. சில பத்திரிக்கைகளில் பணியாற்றியபோதான சில சம்பவங்களைக்கொண்டு புனையப்பட்டது. இதனை முதன்முதலில் படித்துப்பார்த்து, பிரசுரிக்கும்படி ஆலோசனை சொன்னவர் ஓவியர் வன்மிகநாதன் அவர்கள். பிழை திருத்தும் பணியில் கவிஞர் கூத்தலிங்கம் உறுதுணையாயிருந்தார். நண்பர் பஷீர் அகமது, தன் அகல் பதிப்பகம் வாயிலாக வெளியிட்டார். இது சிலருக்கு முற்றிலும் பிடிக்கவில்லை. சிலர் முத்தமிட்டுக் கொண்டாடினார்கள்.

நவீன இலக்கிய உலகம் கொண்டாடித் தீர்க்கிற பொது மைய வெளியை உங்கள் படைப்புகள்



அடைந்திருக்கின்றன. எனினும் உங்கள் படைப்புகள் மீது எதிர்மறையான விமர்சனங்களை முன்வைத்தவர்கள் இருக்கிறார்களா? அந்த விமர்சனங்களை நீங்கள் எவ்விதம் எதிர்கொண்டீர்கள்? 'யூமாவாசுகியிலிருந்து சமுத்திரம்வரை' எனும் வெங்கட் சுவாமிநாதனின் விமர்சனக் கட்டுரைத் தொகுப்பில் உங்கள் ரத்த உறவு நாவலின் மீதான கருத்துக்களுக்கான உங்கள் எதிர்வினை என்னவாக இருந்தது?

ரத்த உறவும் மஞ்சள் வெயிலும் சிலரின் சிலாகிப்புக்குப் பாத்திரமாயின. சிலர் அவற்றை விமர்சித்தார்கள். விமர்சனங்களுக்கு நான் முற்றிலும் மனம் கொடுக்கிறேன். சவனமாகக் கிரகிக்கிறேன்; இதற்கு, எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன் என்று பொருளல்ல. ஆனால், அவர்களின் குற்றச்சாட்டுகளுக்கான மறுமொழியாக என் படைப்பின் சார்பில் நான் எதுவும் எப்போதும் சொன்னதில்லை. என் தரப்பை முன்வைத்து அவர்களுடன் உரையாடியதில்லை. என்னை விமர்சிப்பவர்களின்மீது நான் ஒருபோதும் அந்நியம் கொண்டுவிடலாகாது என்றுதான் அஞ்சுகிறேன். என் நூல் ஒன்றின் வெளியீட்டு விழாவில் ஒரு கவிஞர் அதைப் பற்றி மிக எள்ளல் ஏளனமாகத்தான் கருத்துரைத்தார். அந்த இரவு எனக்குப் பெரும் துக்க இரவாக இருந்தது. கடுமையான மழை! அந்தக் கவிஞர் மீது எனக்குக் கடும்பகை கூடிக் கூடி வந்தது. என்னிடமிருந்த அவரது புகைப்படம் ஒன்றைத் தேடி எடுத்தேன். அதைப் பார்த்து வரைய ஆரம்பித்தேன். படம் வரைந்து முடியவும் மழை விடவும் மனம் தெளியவும் சரியாக இருந்தது! பிறகு அந்தப் படம் ஒரு பத்திரிக்கையில் பிரசுரமானது.

யூசுப் மாரிமுத்து வாசுகி எனும் மூவர் பெயரின் கூட்டிணைப்பான உங்கள் புனைப்பெயரில், உங்களுக்கு முன்னும் பின்னுமாய் இருப்பவர்களைப் பற்றிச் சொல்லுங்களேன்.

முகம்மது யூசுப் என் பால்யகால நண்பர். அந்த வயதில் வயல் வரப்புகளில் அலைவதும், கால்வாய் தண்ணீரில் கால் நனைத்தபடி கதை பேசுவதும், வெட்டவெளியென்றும் வனாந்திரமென்றும் நேரம்காலமற்றது சஞ்சரிப்பதும், புத்தகங்கள்

வாங்கிப் படிப்பதும், ஏறத்தாழ இருபது இருபத்தைந்து கிலோமீட்டர் தொலைவுள்ள ஊர்களுக்கெல்லாம் பேசியபடியே நடந்து செல்வதும், எங்கெங்கும் ஒரே சைக்கிளில் சுற்றுவதுமான காலம் அது. இரவு உலாக்களின்போதான நட்சத்திரங்களும் நிலவும் குளிர்காற்றும் சில நேரங்களில் விடிவதுவரை துணையிருக்கும். அவர் குடும்பத்தில் உள்ள அத்தனைப் பேரும் என் மீது அதிகப் பிரியமாக இருந்தார்கள். பெரும்பாலும் அவர்கள் வீட்டில்தான் என் மதிய உணவு இருக்கும். அந்தக் குடும்பத்தின் தூரத்து உறவினர்களுக்கும் கூட என்னைத் தெரியும். ரம்ஜான் மாதத்தில் அவர்கள் அதிகாலையில் நோன்பு தொடங்கும்போதும் முடிக்கும்போதும் சேர்ந்து உண்பதற்கு நான் இருப்பேன். அந்தக் குடும்பத்தின் இன்ப துன்பங்களில் எல்லாம் நானும் கலந்திருந்தேன். இஸ்லாமியப் புனித ஸ்தலங்களுக்கு அவர்கள் யாத்திரை செல்லும்போது உடனிருந்தேன். எந்தப் பாகுபாடும் இல்லாததொரு நேசம் நிலவிய காலம் அது. அந்த நட்பின் பெயரால்தான் அவர் பெயரின் முதலெழுத்தை என் புனைபெயருடன் இணைத்துக்கொண்டேன்.

யூசுப், இலக்கியத்தின் மீது நாட்டம் கொண்டவர். சரளமான ஆங்கிலப் புலமையும் உண்டு. 'யூசுப் ராஜா' எனும் பெயரில், காலித் ஹுசைனியின் 'பட்ட விரட்டி' (எதிர் வெளியீடு) எனும் நாவல் உட்பட சில நூல்கள் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

என் அம்மா ரமணியம்மாளுக்கும் அப்பா தினகரனுக்கும் நான்கு குழந்தைகள். மூத்த அக்கா வாசுகி (இப்போது திருமதி வாசுகி திருஞானம்). அடுத்ததாகப் பிறந்த ராமதுரை, சின்னஞ்சிறு வயதில் இறந்துபோனார். பிறகு என் தமையனார் மாதவன், கடைசியாக நான். தந்தை சிறுவயதிலேயே காலமானதால் என்னையும் அண்ணன் மாதவனையும் வளர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு அக்காவைச் சேர்ந்தது. அக்காவும் அவர் கணவர் திரு திருஞானம் அவர்களும் காட்டிய கனிவின் பேரில் எங்களுக்கும் மண்ணும் விண்ணும் உண்டாயிற்று. அந்த நன்றியின் பொருட்டு நான் வைத்துக்கொண்ட பெயர்தான் வாசுகி.



உங்களுக்கு உதவி செய்வதான பாவனையில்
உங்கள் பட்டாசுகளுக்குத்
திரி பற்றவைக்க
ஓடோடி வருகிறான்

நீங்களே பற்ற வைத்த திரியில்
பிரிந்து பிரிந்து வண்ணமாகும்
அக்காட்சியின் அழகை
உங்களோடு தன் ரசனையை
மிகு ஆர்வத்துடன்
பகிர்ந்து பூரிக்கிறான்

உங்களோடு
இந்தத் தீபாவளியின்
மகிழ்ச்சிகளைத்
தக்க வரலாற்றுச் சான்றுகளோடு
உரையாடுகிறான்

இறுதியாக அவன்
தன் காலத்துத் தீபாவளி விருந்தை
மிக்க ருசியுடன்
மீட்டெடுக்கிறான்

அவனோடு உங்களுக்கு
ஓட்டும் இல்லை உறவும் இல்லை
ஆனாலுமென்ன
அவன் கடைசியாக
மௌனித்துக் காத்திருக்கிறான்

உங்களுக்கு உதவுவது போலவே
ஓடியோடி உதவுகிறான்
அத்தெரு முழுக்க
யாரும்பற்ற ஒருவன்
வேடிக்கை பார்ப்பவனாகவும்
தன்னையே கொண்டாடிக்கொள்கிறான். ■

வேடிக்கை பார்ப்பவன்



பத்துப் பிரிவுகளாகப் பகுத்து 'இருளும் ஒளியும்' கவிதைகளை ஆராயலாம்



சென்னையில் 'கவிதை உறவு' அமைப்பின் மாதாந்திரக் கூட்டம் அக்டோபர் 23 அன்று நடந்தது. கலைமாமணி கவிஞர் ஏர்வாடி எஸ். இராதாகிருஷ்ணன் தலைமையில், படைப்புப் பதிப்பக வெளியீடான 'இருளும் ஒளியும்' நூலுக்கான ஒரு திறனாய்வுரையை முனைவர் ஆதிரா முல்லை வழங்கினார்.

அவரது உரையில் இருந்து :

"திரைப்பட வசனகர்த்தாவும் இயக்குநருமான கவிஞர் பிருந்தா சாரதி அவர்களின் இருளும் ஒளியும் நூல் ஒரு வரி இரு வரிகளில் எழுதப்பட்ட சின்னஞ்சிறு கவிதைகள்தான். ஆனால் ஒவ்வொரு வரியுமே பரவசங்களால் நிரம்பி வாசகர்களை ஆனந்தக்கூத்தாட வைக்கின்றது. மொத்தம் 210 குறுங்கவிதைகள் இந்நூலில் உள்ளன. இருளையும் ஒளியையும் பலவிதமான பரிமாணங்களில் படம் பிடிக்கும் இக்கவிதைகளை ஒரு பேராசிரியரின் கோணத்திலிருந்து பார்க்கும்போது அவற்றைப் பத்து வகையாகப் பிரிக்கத் தோன்றுகிறது எனக்கு

அழகியல் கவிதைகள், ஆன்மீகக் கவிதைகள், அறிவியல் கவிதைகள், உலகியல் தத்துவக் கவிதைகள், சித்தர் தத்துவக் கவிதைகள், தன்னம்பிக்கைக் கவிதைகள், காதல் கவிதைகள், சிரிக்கவும் சிந்திக்கவும் வைக்கும் கிளுகிளுப்புக்

கவிதைகள், சிந்தனையைத் தூண்டும் வினா வடிவக் கவிதைகள் என்று பத்து வகைகளாகப் பகுக்கிறேன்.

ஒரு கவிதையில் "கூர்ந்து கவனி / தீபம் பேசுகிறது" என்பதும் மற்றொரு கவிதையில் "உற்று நோக்காதே / விளக்குக்குக் கண் கூசுகிறது" என்பதும் இருளையும் ஒளியையும் "ஒளிந்து விளையாடும் தீராக்காதலர்கள்" என்று ஒரு கவிதையிலும் "ஒன்றை ஒன்று விழுங்கத் துடிக்கும் பாம்புகள்" என்று மற்றொரு கவிதையிலும் கூறுவது முரணியல் அழகு.

வள்ளுவரைப் போலப் பிருந்தா சாரதிக்கு இந்த முரண்பாடுகள் முரண்படாமல் முந்தி வந்து சிந்து பாடுகின்றன.

"ஊனுடம்பு அகல்

எண்ணெய் குருதி

நாடி நரம்பாகும் திரி

முன்றையும் வசப்படுத்தி

ஆடிக்களித்து நின்று ஒளிரும்

அறிவே சுடர்" என்னும் கவிதை திருமுலரின்,

"உள்ளம் பெரும் கோவில் ஊனுடம்பு ஆலயம்" என்னும் திருமந்திரத்தின் புது மந்திரம்.

"ஏற்றி வைத்த சுடரை ஏக்கத்தோடு பார்க்கிறது எரிந்த தீக்குச்சி"



என்னும் கவிதை இளையவர்களால் கைவிடப்பட்ட முதியவர்களின் ஏக்கத்தைக் கூறும் படிமம்.

இறந்தவரின் கடைசிப் பார்வை இருளா? ஒளியா? என்னும் பிருந்தா சாரதியின் கேள்விக்குப் பாப்லோ நெருடாவின், “மரணத்தின் முகம் பச்சை மரணத்தின் பார்வையும் பச்சை” என்னும் இந்தக் கவிதை விடையாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

“தொட்டிலில் ஆடும் குழந்தை போல் விளையாட்டு காட்டுகிறது

அகல் விளக்கில் ஆடும் சுடர்” என்று அழகியல் கவிதைகளாலும்

“காட்டுத் தீயை வீட்டு விளக்காய்க் கட்டுப்படுத்திக் கொடுத்தவர் எவரோ அவரே விஞ்ஞானி” என்று அறிவியல் கவிதைகளாலும்

“வெளியே எத்தனை விளக்குகள் எரிந்தாலும் உன்னைப் பிரகாசமாக்குவது உனக்குள் எரியும் சுடர்தான்”,

“விளக்கில் படி விளக்கையும் படி விளக்காக வேண்டும் நீ”

என்று உள்ளத்தில் உத்வேக விளக்கை ஏற்றி வைக்கும் நம்பிக்கைக் கவிதைகளாலும்

“ஏற்றி வை நான் எரிந்துகொண்டே இருக்கிறேன்”

“தீபங்களை எழுத்துக் கூட்டிப் படித்தேன் அது உன் பெயர்”

போன்ற காதல் கவிதைகளாலும்

“விளக்கை ஏற்றித் திருமணம் செய்யலாம் விளக்கை அணைத்தல்லவா தாம்பத்யத்தைத் தொடங்க வேண்டும்” போன்ற கிளுகிளுப்பூட்டும் கவிதைகளாலும் நிறைந்த இந்நூல் அனைத்துத்

தரப்பினரையும் அனைத்து வயதினரையும் வசப்படுத்தும்; பரவசப்படுத்தும்.

“பிறப்பா இறப்பா தீக்குச்சியின் உரசல்?”,

“வெளிச்சம் இருட்டு / வரவு எது? செலவு எது?”,

“இரவே நீ தேவதையா? பிசாசா?”

முதலிய கவிதைகளால் மணிக்கணக்காகச் சிந்திக்க வைக்கும் இந்தச் சாக்கரட்சுக்கு என்ன தண்டனை கொடுக்கலாம்?

ஒவ்வொருவரும் இந்த நூலை வாங்கிப் படிக்கலாம். மற்றவர்க்கும் பரிசாக வழங்கலாம்.

பிருந்தா சாரதியின் மற்ற கவிதை நூல்களில் இருந்து ‘இருளும் ஒளியும்’ பல படிசுள் உயர்ந்து பெரும் பாய்ச்சலை நிகழ்த்தியுள்ளது.

“அலாவுதீன் விளக்கில் பூதம் என் விளக்கில் கவிதை” என்று கூறும் நண்பர் பிருந்தா சாரதி விளக்கைத் தேய்த்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். கவிதைகள் வந்துகொண்டே இருக்க வேண்டும் என்று வாழ்த்துகிறேன்.”

- என்ற பேராசிரியர் முனைவர் ஆதிரா முல்லை திருக்குறள், திருமந்திரம், முத்தொள்ளாயிரம், நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தம், பாரதியார் கவிதைகள் ஆகியவற்றோடு ‘இருளும் ஒளியும்’ நூலை ஒப்பிட்டு விளக்கினார்.

நிகழ்ச்சியில் உரையாற்றிய இயக்குநர் ராசி அழகப்பன், “இருள் என்பது குறைந்த ஒளி. கருவறையில் மனிதன் சந்தித்த முதல் ஒளியும் அதுதான். இருளைப் பற்றி அறிய வேண்டும் என்று சொன்னால் ஒரு ஆழ்ந்த நுட்பம் வாழ்வின் மேல் இருக்க வேண்டும். சித்தருடைய மன ஓட்டம் கொண்டவர்கள்தான் அதை உணரமுடியும். அந்த இடத்திற்குக் கலைமேன்மை கொண்ட கவிஞர் பிருந்தா சாரதி இமைமுடித் தன்னுள் பயணித்திருப்பது பாராட்டத்தக்கது.



இருள் என்பது ஞானம். இருள் தன்னைத் தான் உணர்விக்கும் ஆனந்த வயல். கவிஞர் பிருந்தா சாரதி இருளுக்கும் ஒளிக்கும் ஆக இரண்டு இடங்களிலும் தன் மனத்தை மாறி மாறி ஊடாடி உயர்ந்த கவிதைகளை இங்கே படைத்திருக்கிறார். இருளை நேசிப்பதற்கும், பயணிப்பதற்கும், படைப்பதற்கும் ஒரு உன்னதமான மனநிலை வேண்டும். அதைத்தான் சித்தர்கள் கைவரப்பெற்று இருந்தார்கள் என்று சொல்வார்கள். அந்த மனநிலை கவிஞருக்கு வந்திருக்கிறது.

இயற்கையை நேசிப்பவர்களுக்குத்தான் அந்த மனநிலை வரும். கவிஞர் பிருந்தா சாரதி இருளுக்கும் ஒளிக்கும் ஆன ஒரு புதிய உலகத்தில் பயணப்பட்டு வாசகனுக்கு ஒரு புதிய உணர்வை உருவாக்குகிறார். அதில் வெற்றியும் பெற்றிருக்கிறார்.

இருளும் ஒளியும் நூல் அனைவரும் வாசிக்க வேண்டிய உணர வேண்டிய ஒரு சிறந்த நூல் என்று தன் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்தார்.

தலைமையேற்றுப் பேசிய கலைமாமணி கவிஞர் ஏர்வாடி எஸ். இராதாகிருஷ்ணன் : "இணைந்தே இருக்கும் பலவற்றில் நாம் எதிர்ப்பதங்கள் என்று சிலவற்றைப் புரிந்துகொண்டு விடுகிறோம். ஆணுக்கு எதிர்ப்பதம் பெண் என்றும், இருளுக்கு எதிர்ப்பதம் ஒளி என்றும் கூறுவதை ஒருபோதும் ஏற்க முடியாது. ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து பயணிக்கிறவர்கள். ஒருவருக்கொருவர் எதிரானவர்கள் அல்லர். அதுபோலவே இருளும் ஒளியும், இரண்டில் ஒன்று என்பதாகச் சிலவற்றைக் கொள்வதே சரியானது. இருளும் ஒளியும் ஒரு வட்டத்தில் இரு பகுதிகளாகப் பார்த்தால் ஒரு சுழற்சியாகவே அவை தெரியும். இருளைத் தொடர்ந்து ஒளியும், ஒளியைத் தொடர்ந்து இருளுமாகத்தான் பூமி பொலிந்து கொண்டிருக்கிறது.

"இருளும் ஒளியும்" என்கிற கவிஞர் பிருந்தா சாரதியின் நூல் தலைப்பே சற்று நேரம் நம்மைச் சிந்திக்க வைத்துத்தான் நூலைப் புரட்ட விடுகிறது.

"இருள் முதலிலா பகல் முதலிலா" என்ற விவாதத்தில் இருள்தான் முதலில் இருந்திருக்க

வேண்டும்/இருந்தது என்ற விவிலியத்தின் சுருத்தை,

"ஆதியில் இருள் இருந்தது
அதற்குள் எல்லாம் இருந்தது"

என்று கவிஞர் பிருந்தா சாரதி கூறுவதற்கு இருளும் ஒளியும் என்று இருளைத் தானே முதலில் சொல்கிறோம் என்ற வாதம் உதவினாலும்,

"பத்து மாதம் தவமிருந்து
பகலிரவாய்த் தான் சுமந்து"

என்று பாடிய வேறு ஒரு கவிஞன் ஒளியை(பகலை)த்தானே முதலில் சொல்கிறான் என்று எதிர்வாதம் செய்ய முடியாது. அது மோனைக்காக மொழியைக் கையாண்ட சுகம்.

இருள் அருள், ஒளி பொருள் என்று இருளுக்கும் ஒளியின் உயர்வைத் தரும் கவிஞர் பிருந்தா சாரதி இருள் குறித்தும் பொருள் குறித்தும் இனி சிந்திக்க எதுவுமில்லை எனும் வண்ணம் முழுமையாகச் சிந்தித்துச் செய்துள்ள செறிவான கவிதைகள் ஒரு நல்ல நூலைப் படித்த நிறைவை நமக்குத் தருகின்றன.

"பிறப்பா இறப்பா
தீக்குச்சியின் உரசல்..."

என்ற ஒற்றை வரியில் ஒரு சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்துகிறார்.

"விளக்கேற்றித் திருமணம் செய்யலாம்

விளக்கையணைத்தல்லவா தாம்பத்யத்தைத் தொடங்க வேண்டும்"

என்று மணவாழ்வில் இருளுக்கும், ஒளிக்குமான இன்றியமையாமை குறித்த சல்லாபச் சிந்தனை இனிக்கிறது.

"பகல் வேடம் பல போடலாம்

இரவில் வேடத்தைக் கலைப்பதைத் தவிர
வேறு வழியில்லை"

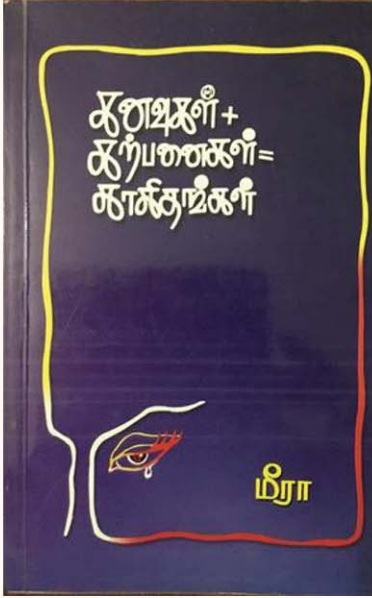
என்று இருள் நல்லது என்ற கட்சிக்கும் கொடிபிடிக்கிறார் கவிஞர் பிருந்தா சாரதி.

இப்படி இருளையும், ஒளியையும் தமிழால் கொண்டாடி இருக்கிற கவிஞர் பிருந்தா சாரதியைப் பாராட்டப் பல மணி நேரம் எடுத்துக் கொண்டாலும் சலிப்பேற்படாது."

அனைவருக்கும் நன்றி கூறி நூலாசிரியர் இயக்குனர் பிருந்தா சாரதி ஏற்புரை வழங்கினார். ■



மீரா (எ) மீ.ராசேந்திரன்



நியூட்டன்

புவியீர்ப்புச் சக்தியைக்
கண்டுபிடித்தான்.

நான்

என் உயிர் ஈர்ப்புச் சக்தியைக்
கண்டுபிடித்தேன்.

என் கண்டுபிடிப்பே,
நீ வாழ்க.

அன்றைய காதல் இளைஞர்களின் கனவுப் பிரதேசங்களை ஆக்கிரமித்த கவிதை நூல் கனவுகள்+கற்பனைகள்=காகிதங்கள். இதனை எழுதியவர் மீராசேந்திரன் என்கின்ற கவிஞர் மீரா. வாசக உள்ளங்களால் பெரிதும் கொண்டாடப்பட்டவர், அன்றைய காலக் கட்டத்தின் இலக்கிய அரசியலால் பின்னுக்கும் தள்ளப்பட்டவர்.

புதுக்கவிதைகளின் முன்னோடிகளில் கவிஞர் மீராவும் ஒருவர். கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான், ஈரோடு தமிழன்பன், காகாளிமுத்து, கவிஞர் சிற்பி, கவிஞர் இந்திரன் இவர்களின் நெருங்கிய நண்பர்..

அகரம் அச்சகம் மற்றும் அன்னம் பதிப்பகத்தின் உரிமையாளர்.. பாரதியின் பற்றாளர்.. பெரியார் கொள்கைகளை நேசித்தவர்.. இடதுசாரி சிந்தனையாளர்.

இவரது எழுத்துக்கள் இதயத்தோடு பேசும். இவரது எழுத்துக்கள் சில நேரங்களில் சுடும் நெருப்பாக மாறும், இவரது எழுத்துக்கள் அங்கதம் சூடி அவ்வப்போது நையாண்டிகளும் செய்யும்.

சமீபத்தில் நடந்த கவிக்கோ மன்ற நினைவு மீட்டலின் மூலமாக மீண்டும் பேசப்படுபவராக உயிர்த்தெழுந்திருக்கிறார் கவிஞர் மீரா அவர்கள்.. அவரை மீண்டும் மீட்டெடுத்ததற்காகவே அதன் நிர்வாகி முஸ்தபா அண்ணனைப் பாராட்டலாம்.

மீரா என்று அழைக்கப்பட்ட கவிஞர் மீராசேந்திரன் 1938இல் சிவகங்கையில் பிறந்தவர். தாயார் பெயர் இலக்குமி அம்மாள் தந்தையார் பெயர் எஸ்.மீனாட்சி சுந்தரம்.. தந்தையார் பர்மாவில் தொழில் செய்து பின் தாய்நாடு திரும்பியவர். மீரா அவர்கள் சிவகங்கையிலுள்ள மன்னர் துரைசிங்கம் கல்லூரியில் பயின்று



அங்கேயே பேராசிரியராகவும் பின்னர் முதல்வராகவும் பணியாற்றினார்.

அண்ணா, கண்ணதாசன், பாரதிதாசன், பாரதியார் போன்றோரின் எழுத்துக்களின் ஈர்ப்புகளால் கவிதையுலகிற்குள் நுழைந்தவர் முதலில் மரபு சார்ந்த கவிதைகளையே அதிகம் எழுதினார். பின்னர் புதுக்கவிதைகளிலும் அவரது செல்வாக்கு உயர்ந்தது.. மரபு பிடிபட்டதால் அவருக்குச் சொல் வளமையும் மிகவும் எளிதாகப் பிடிபட்டது என்று சொல்லலாம்.

சாகாத வானம் நாம்; வாழ்வைப் பாடும் சங்கீதப் பறவை நாம்; பெருமை வற்றிப் போகாத நெடுங்கடல் நாம்; நிமிர்ந்து நிற்கும் பொதியம் நாம்; இமயம் நாம்; காலத்தீயில் வேகாத பொசுங்காத தத்துவம் நாம்; வெங்கதிர்நாம்; திங்கள் நாம்;

அறிவை மாய்க்கும்

ஆகாத பழமையினை அகற்றிப் பாயும்
அழியாத காவிரிநாம்; கங்கையும் நாம்;

என்ற மீராவின் பாடல் திராவிட இயக்க மேடைகளில் அன்று அதிகமாகவே ஒலித்த பாடலாகும். பெரியாரின் கொள்கையோடு இடதுசாரி சிந்தனைகளிலும் அவரது கவனம் குவிந்தது. அவரது கவிதைகளிலும் அதன் தாக்கம் வெளிப்பட்டது. கல்லூரி நிர்வாகம் அவரது போராட்ட உணர்வுகளின் காரணமாக இருமுறை பணி நீக்கமும் செய்திருக்கிறார்கள்.. அப்போது உருவானதுதான் அகரம் அச்சுமும் அன்னம் பதிப்பகமும். அப்போது யாரும் நினைத்தே பார்த்திருந்திருக்க மாட்டார்கள்.. அது பல தேர்ந்த கவிஞர்களை உருவாக்கும் அமுதபதிப்பகமாக அமையும் என்று.

அபியின் 'மௌனத்தின் நாவுகள்' 'அந்தர நடை' நூல்களைத் தொடர்ந்து நீலமணி, கல்யாண்ஜி, இரா.மீனாட்சி, விக்கிரமாதியன், நா.விச்வநாதன் உள்ளிட்டோரின் கவிதைத் தொகுப்புகளையும் 'நவகவி' என வரிசைகளாக்கிப் புத்தகங்களாக மெருகேற்றியவர். இவர்களோடு விஷ்ணு நாகராஜன், அகல்யா, கிவி போன்ற கவிஞர்களின் நவீன கவிதைகளின் முதல் தொகுதிகளையும் நவகவிதையாக மீராதான் வெளியிட்டார். ஞானம்பாடி என்ற பெயரில் 1973இல் மரபுக் கவிதை வெளியிட்டிருந்த கவிஞர் இந்திரன் அவர்களைப் புதுக்கவிதை வடிவில் கவிதை

எழுதச் சொல்லி நவகவிதை வரிசையில் இணைத்துக்கொண்டார்.

கரிசல்காட்டு கிராஜநாராயணன் அவர்களை நட்சத்திர எழுத்தாளராக மாற்றியதே மீராவின் அன்னம் பதிப்பகம்தான். அவரது 'கரிசல் வட்டார வழக்குச் சொல் அகராதி' என்ற நூல் மீரா அவர்களின் சிறப்பான அணிந்துரையுடன் வெளியானது.

கவிஞர் விக்ரமாதியன் அவர்களை இலக்கிய உலகில் புத்தகமாக்கிக் கொண்டு வந்த பெருமையும் கவிஞரையே சாரும். அவரது புத்தகத்தைத் தானே முன்வந்து வெளியிட்டார்.. 'மீரா உழைப்பிற்கும் மரியாதை செய்வதில்லை காதலுக்கும் மரியாதை செய்யவில்லை' என்று வெளிப்படையாகவே விமர்சித்த வெங்கட் சாமிநாதனின் 'கலை வாழ்க்கை அனுபவம்' என்ற நூலை அவரது அன்னம் பதிப்பகம் மூலமாகவே வெளியிட்டார் என்பது அவரது கலைக்கான நேர்மையைக் காட்டுகிறது. விமர்சனங்களை விமர்சனங்களால் மட்டுமே புறம் தள்ளினார். மற்றபடி பகைமை பாராட்டும் எண்ணம் இருந்ததில்லை.

நா.முத்துசாமியின் 'அன்று பூட்டிய வண்டி', இந்திரன் அவர்களின் 'அறைக்குள் வந்த ஆப்பிரிக்க வானம், கல்யாண்ஜியின் 'புலரி, அஃகம் பரந்தாமன், அ.மார்க்ஸ் போன்றோர்களின் நூல்களும் அங்கிருந்துதான் பயணத்தைத் தொடங்கின.

மீரா தன் நண்பர்களை அவரது 'மீரா கவிதைகள்' என்ற நூலின் முன்னுரையில் பட்டியலிட்டிருக்கிறார்: 'கவிக் கோ அப்துல் ரஹ்மான், டி.எம். அப்துல் காதர், கவிஞர்கள் சிற்பி, இன்குலாப், நா.காமராசன், மேத்தா, வைரமுத்து, பாலா, தமிழன்பன், பி.சிதம்பரநாதன், முருகு சுந்தரம், அபி தேனரசன், புவியரசு, தமிழ்நாடன், தணிகைச் செல்வன், இந்திரன், காசி ஆனந்தன், நவகவி, கல்யாண்ஜி, கலாப்பிரியா, கந்தர்வன், அறிவுமதி, வெ.சேஷாசலம், கவை.பழனிச்சாமி, நாஞ்சில் ஆரிது, வைகை வாணன், இக்பால், பஞ்சு, ரவிசுப்ரமணியன், வசந்தகுமார் இவர்கள் என் அங்கங்களைப் போன்ற சகோதரக் கவிஞர்கள். இவர்கள் என்னுள் நிறைந்திருக்கிறார்கள். எனவே, நான் நானல்ல; நான் மட்டுமல்ல. எல்லாரும் கலந்த ஒரு அவதாரம். ஆமாம்... நான் செத்தாலும் வாழ்வேன்!"





உண்மை.. இன்றும் வாழ்கின்ற அவரது நண்பர்கள்தான் அவரது புகழைச் சமந்து பரப்புகிறார்கள். கவிஞர் மீரா அவர்களிடம் மிகவும் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பைப் பெற்ற நண்பர் ஒருவர் இருந்தாரென்றால், அது நம் கலைவிமர்சகரான கவிஞர் இந்திரன் அவர்கள் மட்டும்தான். இந்திரன் அவர்கள் மும்பை வங்கியிலிருந்து சிவசங்கை வங்கிக்கு மாற்றப்பட்டு வந்த நாளிலிருந்து அங்கிருந்த காலம் முழுவதும் இருவருமே ஒன்று சேர்ந்து பயணப்பட்டிருக்கிறார்கள்.. இந்த அனுபவங்களை மட்டுமே தொகுத்துத் தனியொரு நூலாக இந்திரன் அவர்கள் இன்றும் எழுதலாம் என்பது என் அபிப்பிராயம்.

நவ கவிதை வரிசை நூல்கள் மட்டுமில்லாமல் அன்னம் பதிப்பகத்தில் வந்த பல நூல்களுக்கும் கவிஞர் இந்திரன் அவர்கள் வடிவமைப்பாளராகவும், நல்லதொரு ஆலோசகராகவும் செயல்பட்டிருக்கிறார். ஒரு சமயம் மேலூர் ரோட்டில் இருவரும் நடந்து செல்லும்போது இந்திரன் உங்களது புத்தகங்கள் அதிக விலையாக உள்ளன. எனவே மிகக் குறைந்த விலையில் கொஞ்சம் புத்தகங்களை நீங்கள் வெளியிட வேண்டும்' என்று சொல்ல உடனே அவர்

உற்சாகமாகி, 'நாம் இதுவரை கவிதைத் தொகுதி கொண்டு வராத கவிஞர்களின் முதல் கவிதைத் தொகுதிகளை வெளியிடுவோம்... அதன் விலை வெறும் 4 ரூபாய்தான்' என்று சொன்னதுடன்.. அதற்கு உடனே 'நவகவிதை வரிசை' என்றும் பெயரிட்டிருக்கிறார்.

அவரது வீடு எப்போதுமே இலக்கியத் திருவிழாவாக இருந்ததென்று சொல்வார்கள்.. தினசரி எதாவது ஒன்றை இலக்கியம் சார்ந்து பேசப்படும் இடமாக அவரது வாசல் முற்றம் அமைத்துக்கொண்டது. சிவகங்கையில் அவர் நடத்திய பாரதி நூற்றாண்டு விழா மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மதுரையில் நடந்த உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் கூடியிருந்த கூட்டம் தமிழுக்காக அல்லாமல் கூத்திற்காகவும், முதல்வர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களின் பேச்சிற்காகவும் இருந்ததைக் கண்ட மீரா அவர்கள் அங்கத சுவையுடன் எழுதிய கவிதைதான்..

கூடல் நகரில்
கூட்டம்
கூட்டம் கூட்டம்
கூட்டம் கூட்டம் கூட்டம்
கூட்டம் பார்க்க..





நிலவினை இரசிக்கும் கவிஞர்களின் வரிசையில் இவரது கவிதை மட்டும் நகைச்சுவையுடன் நையாண்டி செய்தது...

என்ன நிலவே, எதற்குச் சிரிக்கிறாய்?
திரைப்பட நடிகையைத் தெருவில் பார்த்ததும்
முந்தியடித்து மொய்த்துக் கொள்ளும்
விசிறிகள் போல விண்மீன் கூட்டம்
உன்னைப் பார்த்ததும் ஓடோடி வந்து
கண்ணடிப்பதனைக் கண்டா சிரிக்கிறாய்?

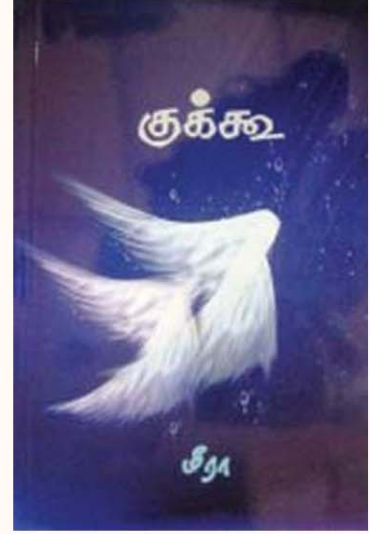
கனவுகள் + கற்பனைகள் = காகிதங்கள் -
காதலர்களின் வேதப் புத்தகம் என்று சொல்லலாம்.. இன்று படித்தாலும் அதனழகும் கற்பனைகளும் புதுமையாகவே இருக்கும். என்னைக் கேட்டால் காதல் கவிதைகளை எழுத வருபவர்கள் ஒருதடவையாவது இந்த நூலை வாசித்துவிடுங்கள் என்று சொல்வேன்.

அதிலொரு கவிதை இப்படி வரும். காதலி காதலனிடம் கேட்பாள், 'நான் உனக்கு எத்தனையாவது காதலி? என்று. அதற்கு அவள், 'இரண்டாவது' என்று சொன்னவுடன் அவள் முகம் சுருங்கிவிடும்.. 'அவள் எங்கேயிருக்கிறாள்' என்று காட்டச் சொல்வாள். இவன் குளத்து நீரைக் காண்பிப்பான்.. அதில் அவள் உருவம் தெரியும்.. உடனே அதில் அவள் கல்லைவிட்டு எறிவாள்.. அதற்குமேல் அங்கு எதுவும் சொல்லமாட்டார்.. அந்தப் பிம்பம் அவளுடையதாக இருந்தாலும் கூட அதை அவள் விரும்பவில்லையாம்.. சங்க இலக்கியக் காதலையும் மிஞ்சும் காதலை அத்துணை அழகாக வடித்திருப்பார்.. இடதுசாரி சிந்தனைகளையும் காதலோடு இந்த நூலில் இணைத்துப் பேசிய விதம் அவ்வளவு அழகாக இருந்தது. அதிலுள்ள ஒரு கவிதை..

நீ என்னை ஒருமுறை பார்த்தாய்
இதயத்தில் முள் பாய்ந்தது
தயவுசெய்து
இன்னொருமுறை பார்
முள்ளை முள்ளால் தானே
எடுக்க வேண்டும்.

ஹைக்கூ கோலோச்சத் தொடங்கிய நேரத்தில் அதன் பழமை கெடாமலிருக்க இவரது குறும்கவிதைகளுக்குக் குக்கூ என்று பெயரிட்டுத் தொகுத்து நூலாக்கினார்...

அவரது குக்கூ கவிதைகளில் ஒன்று:
அழுக்கைத் தின்னும்



மீனைத் தின்னும்
கொக்கைத் தின்னும்
மனிதனைத் தின்னும்
பசி!

கவிஞர்களோடும் கவிதைகளோடும் வாழ்ந்த அந்த எளிய கவிஞன் பார்க்கின்சன் நோயால் பாதிக்கப்பட்டுப் பெரும் துயருக்கு ஆளானார். மற்றும் நீரழிவு, இதய நோய் போன்றவற்றின் தாக்கங்களாலும் 01.09.2002இல் இந்த உலகை விட்டு மறைந்தார்..

அவர் மறைந்தபோது கவிஞர் இந்திரன் வெளியிட்ட இரங்கல் செய்தியே மிகவும் பொருத்தமானதென்று கருதுகிறேன்..

'தன்னை விமர்சனம் செய்பவர்களைக் கூட, மன்னித்து ஏற்கும் மனநிலை மீராவின் தனிச் சொத்து. 'மரணம் ஒரு கதிர் அரிவாள் அன்று. அதுவொரு புல்வெட்டும் சுத்தி என்றார் பிரெஞ்சு எழுத்தாளர் கில்லர்பெல்லாக். பயிர் முற்றிப் பால் பிடிக்கும் வரை கதிர் அரிவாளுக்குக் காத்திருக்கத் தெரியும். புல்வெட்டும் சுத்திக்கு பூ எது; புல் எது எனப் பேதம் பார்க்கத் தெரியாது. மரணம் புல்வெட்டும் சுத்தி. அது மீராவை நம்மிடமிருந்து பிரித்துவிட்டது. - இந்திரன்.

அவரது நிறைவேறாத ஆசை ஒன்று உண்டென்றால் அது ஓவியர்களுக்கான சோழ மண்டலம் போல் மாமல்லபுரம் சாலையில் கவிஞர்களுக்காகப் 'பாரதி கவிதா மண்டலம்' ஒன்றை அமைக்க வேண்டும் என்பதுதான்.. காலம் அவரது கனவை நிறைவேற்றுகிறதா என்று பார்க்கலாம். ■





• ஜின்னா அஸ்மி
ஓவியம் : அன்பழகன்

வெளித்தோற்றத்தை வெறுப்பவருக்கு
நேசத்தின் நிழல்
நிரமற்றதாக இருக்காது...

• • •

காலியான பாத்திரத்தை
ரசிக்கக் கற்றுக்கொள்ளாதவரை
காதலையும் உன்னையும்
கண்டுணர்வது எப்போது?

• • •

காதலென்பது
ஒருவகையான
விளையாட்டுப் பொருள்...
வேறெதுவும் கிடைக்காதவரை
அதை வைத்துக்கொண்டு மட்டுமே வெற்றி
தோல்வியை நிர்ணயித்துக்கொள்கிறோம்...

• • •

ஒன்றுமில்லை
என்பதற்குள்ளேயே
ஒன்று இருக்கும்போது
நீ இருக்கமாட்டாயா என்ன?

• • •

பேசாமல் இரு
காதல் வரட்டும்
பிறகெப்படி பிரிவை அழகாக்குவது

• • •

அன்பைக் கொட்டிவிட்டு வா
இன்னும் நிறைய தருகிறேன்
இப்படித்தான்
பூக்களை
விளைய வைக்கவேண்டும்

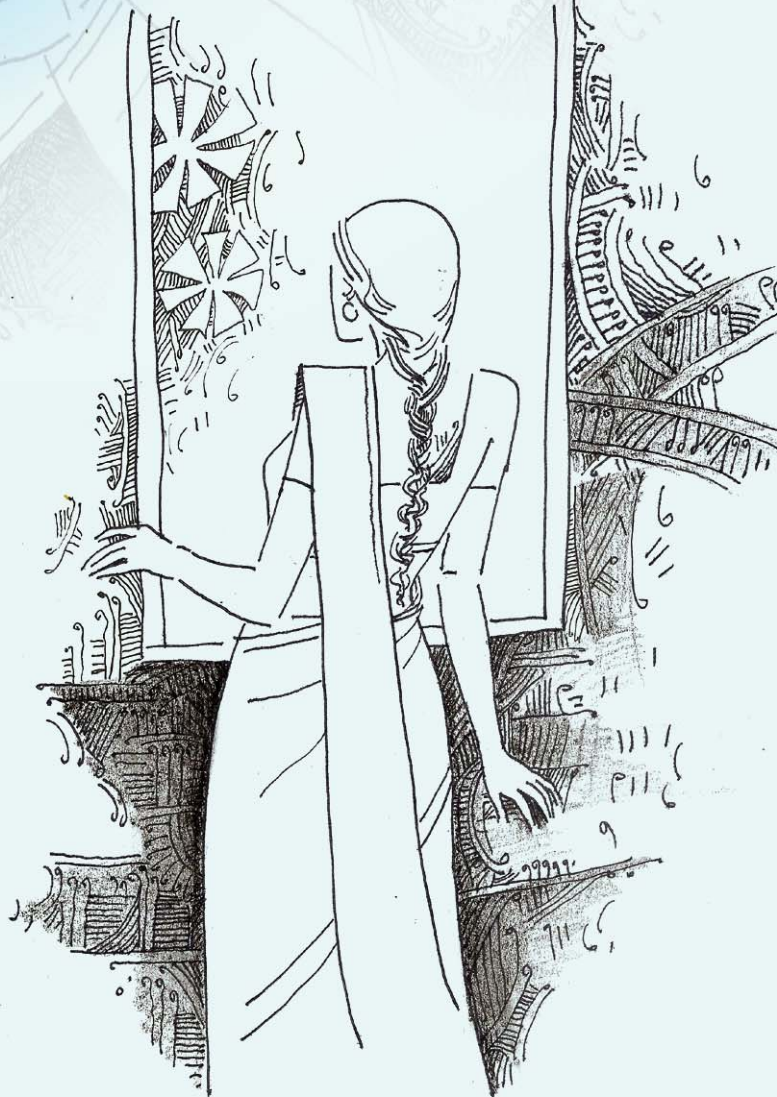
• • •

எப்போதும்
இரவு வானத்தை
ஏந்திக்கொள்வேன்...
அதுதான்
காதலின் தேவதை

• • •

எல்லா ஒளியையும்
கண்களால் மட்டுமே பார்க்க முடியும்
என்பவருக்குக்
காதலைப் பற்றிய பார்வை
கண்டிப்பாக இருக்காது... ■

நீ துளையிட எனது புல்லாங்குழல் - 13



தலைப்பு அவனுக்காக.. கவிதைகள் உங்களுக்காக..



நூல் : 'எறும்பு முட்டுது யானை சாயுது'

ஆசிரியர் : கவிஜி

'நிழல் தேசத்துக்காரனின் சித்திரப் பறவைகள்' என்ற எனது முதல் கவிதை நூலுக்கும், "ஊதா நிறக் கொண்டை ஊசிக் கதைகள்" என்ற எனது முதல் சிறுகதைத் தொகுப்புக்கும், "பச்சை மஞ்சள் சிவப்பு" என்ற எனது முதல் நாவலுக்கும் பிறகு எனது நான்காவது நூலாகப் "படைப்பு" வெளியீடாக வந்த எனது "எறும்பு முட்டுது யானை சாயுது" 180 குறுங்கவிதைகளை உள்ளடக்கியது.

தீ மிதிர்க்காதல், நையப்புடை, கனவை நிறுத்துகிறேன் என்று மூன்று பகுதிகளாகத் தன்னை உள்ளடக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. மூன்றும் வெவ்வேறு முகங்களைக் கொண்ட பாவனைகள். காதலும் அதன் பொருட்டும்..

சமூகமும் அதன் பொருட்டும்.. தத்துவமும் அதன் பொருட்டும் என்று காட்சிக்குக் காட்சி கச்சிதமாக என் அகத்தையும் புறத்தையும் நிறைத்திருக்கிறது.

கடந்த இரு வருடங்களாக நான் எழுதிய 500க்கும் மேற்பட்ட குறுங்கவிதைகளில் இருந்து தேர்ந்தெடுத்துச் சேர்த்ததுதான் இந்த நூல்.

முப்பது வரிகளில் நாம் கவிதை எழுதலாம். ஆனால் மூன்று வரிகள் நம்மை எழுதும். பார்த்துப் பார்த்துச் சேர்த்து வைத்த மௌனங்கள். துளித்துளியாய்ச் சேர்த்து வைத்த காதல்கள். படபடத்துச் சேர்த்து வைத்த கோபங்கள்.. தத்துவங்கள்.. தேடல்கள்.. தொலைதல்கள்... தவிப்புகள்... ஏக்கங்கள்.. மொத்தத்தில் சிறுகச்சிறுகச் சேர்த்த ஊதா நிறக் கவிதைகள் இவை.

"எறும்பு முட்டுது யானை சாயுது" இந்தத் தொகுப்புக்குத் தலைப்பு கொடுத்த என் மகன் "சேவிஜய்" க்கு முத்தங்களோடு எனது அன்பு.

"எறும்பு முட்டுது யானை சாயுது" என்பது நான்கு வருடங்களுக்கு முன்பு அவன் என்னைக் கீழே தள்ளிவிட்டு, நான் விழுவது போன்ற பாவனையில் விளையாட்டுக்கு எழுதிய கவிதை. அது ஆனந்தவிகடனில் வெளிவந்தது. அதிலிருந்தே இந்தத் தலைப்பைப் பற்றிப் பேசுகையில் எல்லாம் அவன் முகம் மலர்ந்து வசிகரிப்பான். இனம்புரியாத சொல்லாடல் எங்களுக்குள் அலை அடிக்கும். அதனாலேயே அவனுக்கு அர்ப்பணிக்கும் பொருட்டே எனது இந்த நூலுக்கு இந்தத் தலைப்பை வைத்தேன்.

தலைப்பு அவனுக்காக.. கவிதைகள் உங்களுக்காக.

எழுதுவதால் வாழ்கிறேன். எழுதுவதற்கே வாழ்கிறேன். நன்றி. ■

மருதாணி

“நா ஒன்னு கேப்ப.. மாட்டேன்னு சொல்லக்கூடாது”.

அழகான பானு பொறுமையாக என்னிடம் அதுவும் முதன் முறையாகக் கேட்ட கேள்வி. முக மாறுதல் ஏதுமின்றி இயல்பாகவே முகத்தை வைத்துக்கொண்டு “ம்ம் சொல்லு” என்றேன்.

சரவணனும் பானுப்பிரியாவும் விடுதியில் தங்கி முதுகலை படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சகவகுப்பு மாணவர்கள். முதல்நாள் வகுப்புக்கு வந்ததுமே பானு வென்று தெரியாத பானு தான் சரவணன் கண்ணுக்குத் தெரிந்தான். அழகாக இருப்பவர்கள் இந்த ஜென்மத்தில் நம்முடன் பேசமாட்டார்கள் என்பது சரவணன் இளங்கலை படித்த கல்லூரியில் கண்டு கொண்ட விஷயம் அல்லது அனுபவப் பாடமாகும். அதனால் எப்போதும் போலக் கடைசி பெஞ்ச் வா வா வென அவனை அழைத்து உட்கார வைத்துக் கொண்டது. பானுப்பிரியா தன் அழகான கூந்தலைக் காதிற்கு வராமல் கோதி விட்டுக் கொண்டாள். தலைக்குக் குளித்திருந்ததால் அடிக்கடி முகத்திற்கு ரயில்வே கேட் போல வந்து நின்றால் ஒதுக்காமல் என்னதான் செய்வது. பக்கத்தில் உள்ளவர்களிடமெல்லாம் பேசிக்கொண்டே சிரித்தாள் அல்லது புன்னகைகளை மரமல்லி பூக்களைப் போல உதிர்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள். சரவணன்

முகம் திருப்பி நோட்டை எடுத்தான். முதல் நாளின் இறுதி மணி ஒலித்தது. எல்லோரும் கல்லெறியாமலேயே தேன்கூட்டி லிருந்து தேனீக்கள் போவதைப்போல வகுப்பிலுள்ள மேஜை, கரும்பலகையிடம் சொல்லாமல் கலையத் துவங்கினர்.

...





மாலை ஐந்து மணிக்கும் மேல் இருக்கும். நித்யா மேமின் ஆய்வகத்தில் சரவணன் உட்பட ஜாஸ்மினும் பானுவும் அமர்ந்திருந்தனர். சௌகார்த்திகா அப்போதுதான் மாடிக்கு டெஸ்ட்டியூப் சகிதம் சென்றிருந்தது, இங்கு ஒரு ஆள் குறைவதற்கான காரணமாகும். இரண்டாமாண்டு என்பதால் ஆய்வறிக்கைக்காக நால்வரும் ஒரே ஆய்வகத்தில் சேர்ந்திருக்கின்றனர். இவ்வாறு, அதுவும் இந்த ஆய்வகம் வர நித்யா மேமே முழுமுதற் காரணமாக இருக்கலாம். வெறும் நடை, உடை, சொற்களில் பகட்டாக இருக்கும் பேராசிரியக் கும்பலுக்கு மத்தியில் நிதர்சனப் பேராசிரியையாக இருப்பவர் நித்யா மேம். பல அரட்டைகள் முடிவிற்கு வந்து, ஜாஸ்மினும் லேபிற்கு வெளியே ஹெக்சேன் இருக்கிறதாவெனத் தேடப் போயிருந்த சமயம் சரவணன் ஆரம்பித்தான்.

“இங்க எனக்குக் கெட்ச மொதோ பிரண்டே நீதான்”. இதை ஏற்கெனவே பானுவிடம் சொல்லியிருந்தாலும் அதற்கான பின்சம்பவங்களைச் சரவணனின் மனம் சொல் சொல் என்றது. பானுவைப் பார்த்தான். அதே அழகான முகம்.

“நானெல்லா நீ எங்கிட்ட பேசுவன்னு நெனச்சுக்கூடப் பாக்கல.”

இதைக் கொஞ்ச நேரம் கழித்து வந்த ஜேஸ்மின் கேட்டதும் “அய்யோடா”, எனப் பொதுவாகக் கூறிக்கொண்டாள். அன்று வெள்ளிக்கிழமையாக வேறு இருந்தது.

“நாளிக்கு ஊருக்குப் போறேனே...!”

எதோ ஸ்கூல் பையனைப் போலச் சொன்னதும் பானு முதலில் குறிப்பிட்டதைச் சொல்லி, “அப்டீனா மருதாணி கொண்டுவா.. அப்டியே வெறுந் தலைய இல்ல.. அரச்சுத்தான். எங்க ஹாஸ்டல் அரைக்கறதுக்கு ஒன்னும் வசதியில்ல”.

“ம்ம் சரி” என்று சரவணன் சொல்லி வைத்தான்.



வீட்டிற்கு வர வர மருதாணி நெனப்பாவே இருந்தது. பேசஞ்சர் ரயில் ஒருபக்கம் கிராசிங்

அலையில் ஆமையைத் தோற்கடித்துக் கொண்டிருந்தது. வீட்டிற்கு வந்ததும் பையை வைக்காமலே சரவணன் மருதாணியைத்தான் சென்று பார்த்தான்.

“இன்னிக்கு நைட்டே பொறிச்சு அரச்சு எடுத்து வெக்கணும்.”

கேட்டது பானுவென்பதால் சற்று அகீத கவனம் சரவணனுக்கு இருந்ததில் வியப்பொன்று மில்லை. சனிக்கிழமை சாயங்காலம் வருவேனா என்றது. அது வருவதற்குள் சரவணன் மருதாணி பற்றிய யோசனையில் சாய்ந்தான். ஆடுமேய்க்கச் சென்ற அம்மா இன்னமும் வரவில்லை.

மருதாணிக்கு மருதாணியென்று பெயர் வைத்தவன் சுத்த முட்டாளாகத்தான் இருக்கவேண்டும். காட்டிள்மேல் வீட்டிருக்கிறது. வீட்டிற்கு பக்கத்தில் மருதாணிச் செடியிருக்கிறது. அப்படியென்றால் காட்டைக் குறிக்கும் ஆதிப் பெயரான முல்லாணி என்றல்லவா வைத்திருக்க வேண்டும். எந்த வயலில் மருதாணி இருந்திருக்கிறது.

ஒருகாலத்தில் காட்டு விலங்குகளாகத் திரிந்த ஆடு மாடுகளைத் தற்போது வீட்டு விலங்குகள் என்று குறிப்பிடுவதைப் போல மருதாணி விஷயத்திலும் நிகழ்ந்திருக்கலாம். சரவணன் தனக்குத் தானே உபாயங்களையும் கூறிக்கொண்டான். தூக்கம் கண்ணைத் திமிறிக் கொண்டு வந்தது. தூங்கிப்போனான்.



சரவணன் அன்று காலை விழிக்கும்போது காலை ஆறு மணியாகியிருந்தது. அன்று பார்த்துப் பல் குச்சி ஓடிக்கச் சென்ற வாத்தி என்கிற திருமலைவாசன் கையில் ஒரு பூவோடு வந்திருந்தார். எந்தப் பெண்ணும் கொடுத்திருக்க ஒரு துளிகூட வாய்ப்பில்லை. விதிவிலக்காக ஒருவேளை அவரின் தங்கச்சி கொடுத்திருக்கலாம்.

“சரவணன் இது என்ன பூவுன்னு சொல்லுங்க. பார்ப்போம்?”

மூக்கினருகில் வைத்துக்கொண்டே கேட்டார். சரவணன் முகர்ந்தான்.

எல்லாப் பூக்களின் மகரந்தங்களையும் ஒன்றுசேர வைத்து ஒரு மலர் செய்த





மணமொன்று மெல்லமெல்லக் கமழ்ந்தது. அது தேன் கூட்டின் மேலுள்ள தேன் ராட்டைப் பிய்த்தால் அதற்குக் கீழிருக்கும் மகரந்த அடையின் வாசம்.

மல்லி, முல்லை, செண்பகமென்றால் படக்கென்று சொல்லிவிடலாம்தான். +2வில் தாவரவியல் படித்தது வேறு நினைவுக்கு வந்து தொலைத்தது. அடையாளமற்ற வழியில் ஒரேவழி அதன் மணம்தான். இப்போதோ அதுவும் தெரியவில்லை.

“தெரியலிங்கனே வாத்தி”.

பொய்க்கணியைப் பூசி மெழுகுவதைவிடவும், உண்மைக் காயைப் படக்கென்று கடிக்கக் கொடுத்துவிடுவது சாலச் சிறந்தது.

“அட என்ன சரவணன் இதுங்கூடத் தெரியல.. நீலா எம் எஸ்ஸி படிச்சு..” வழக்கமான நீண்ட அறுவைக்குப் பிறகு வாத்தியின் வாய் உதிர்ந்தது.

மருதாணி.

• • •

மாலை ஆறு மணியாகியிருந்தது. வீட்டில் தூங்கிய சரவணன் விழித்ததும் இருள் மெல்லமெல்ல மரம் செடி கொடி நிலங்களை ஒளித்துவைக்கத் துவங்கியிருந்தது. திடுமென எழுந்த சரவணன் முறத்தை எடுத்தான். அதிலுள்ள சாணிப்பத்துகள் வெடித்துக் கிடந்தன. இப்பொழுதெல்லாம் பிளாஸ்டிக் முறங்கள் பக்கத்து வீடுகளுக்கு வந்திருந்தன. கிழக்கில் தென்னை மரத்திற்குப் பக்கத்தில் இருந்த இரண்டு மருதாணிச் செடிகளை நோக்கி நடந்தான். முன்பெல்லாம் அதாவது சரவணன் தக்கடா புக்கடாவென நடக்கும்போது வீடே படு கொண்டாட்டமாக இருக்கும். அதிலும் முக்கியமான நோம்பி நொடிகளில் யாரையுமே கையில் பிடிக்க முடியாது. பெருங்கடைகளைப் பின்னுக்குத் தள்ளும் அளவிற்குப் பலகாரங்கள் மற்றும் முதியோர் கூறும் புராண நாட்டுப்புறக் கதைகள் என எல்லோரும் கதைபேசி இரவுக்குத் துணையாகத் தன் தூக்கத்தை மறந்து கிடப்பார்கள். நோம்பிக்கு முந்தானாளே மருதாணி அரைக்க ஆட்டாங்கல் தயாராகிவிடும். பக்கத்து வீட்டு சரசுமணி, சின்னப்பேபி, பெரிய பேபி ஆகிய இளவட்டங்களால் கொளவிக்கல்

சதா வட்டமடித்துக்கொண்டேயிருக்கும். வெறும் மருதாணி தல (இலையின் பேச்சு வழக்கு) மட்டும் அவர்களுக்குப் போதாதாம். எலுமிச்சை, பாக்கு எனப் பக்கத்து வீட்டுச் சக இளஞிகள் சொன்னதைக் கலந்து சுற்றிக்கொண்டிருப்பர். அப்படினாதா செக்கச் செவேன்னு செவக்கும். சரசுமணியின் அண்மை ஆய்வு முடிவுகூட அவர்களின் கூற்றுக்கு ஒத்துப் போனதில் யாருக்கும் வியப்பேதுமில்லை.

சரவணனுக்குப் பேரதிர்ச்சி அல்லது வறட்டு இடி அங்குக் காத்திருந்தது. எல்லா மருதாணித் தளைகளையும் ஆடு பதம் பார்த்திருந்தது. அதன் நுனியினம் குச்சிகள் கூட விஞ்சியிருக்கவில்லை. ஆனாலும் சரவணன் அதனருகில் நடந்தான்.

எஞ்சியிருந்த கொத்துக்கொத்தான மருதாணி விதைகளை நசுக்கி அருகிலுள்ள மண்ணில் தூவி நிலத்தைக் கீறினான். டப்பாவில் இரண்டு முறை தண்ணீரை அள்ளித் தெளித்தான். நாளை அல்லது நாளைக்கு மறுநாள் மருதாணி விதைகள் முளைக்கும். பிறகு பானுவின் முதல் எழுத்தைப் போன்ற காகிதத்தில் அதே முதல் எழுத்தைக் கொண்டு ஒரு பதியம் தயார்செய்ய நினைத்தபடியே அவ்விடத்தைவிட்டுச் சரவணன் நகர்ந்தான்.

மருதாணிச் செடியைக் கடித்துக் குதறிய வெள்ளாடுகள் அம்மாவுடன் வீடு வரத் துவங்கியிருந்ததைச் சரவணன் கோபத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தான். அதிர்ஷ்டவசமாக அவற்றின் முகங்கள் பானுவின் முகத்தைப் போலவே இருந்தன. ■





• தீன்ஷா நூஃப் அப்பாஸ்
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி.

அடையாளங்களைத் தேடியபடி..



செட்டிநாட்டு மாநகரமாம் காரைக்குடிக்கு அருகில் உள்ள புதுவயலில் வசிக்கிறேன். எளிமையான நடுத்தர வர்க்கத்துக் குடும்பம். அப்பா உணவகத்தில் பணிபுரிகிறார். தாய் வீட்டுநிர்வாகத்தைக் கவனித்து வருகிறார். தற்போது, காரைக்குடி அழகப்பா பல்கலைக் கழகத்தில் முதகலை உயர்மருத்துவ அறிவியல் இரண்டாம் ஆண்டு பயின்று வருகிறேன். புதுவயலில்தான் பள்ளிக்கல்வியை முழுமையாகப் பெற்றேன். இளங்கலைப் பட்டப்படிப்பை 'டாக்டர். உமையாள் ராமனாதன்' மகளிர் கல்லூரியில் பயின்றேன்.

சிறுவயதில் இருந்தே என் பாட்டியார் மார்க்கக் கல்வியை நான் பெற வேண்டி என்னை மதர்சாவிற்குத் தினமும் அழைத்துச் செல்வார். அங்கு, போட்டிகள் நடக்கும். குரான் ஓதுதல், மனனம், பேச்சு, வினாடி வினா போன்று. அங்குதான் என் முதல் பேச்சு வேள்வி தொடங்கிற்று. என்னுடைய மதர்சா ஆசிரியர்கள் மௌலவி.ஹாஜி ரிலா ஹலர்த் அவர்கள்தான் என்னை முதன்முதலில் பேச்சிற்காகத் தயார் செய்தார்கள். மூன்றாம் வகுப்பு படிக்கும்போது என் பேச்சுப்பயணம் தொடங்கியதென்றால் அதற்கு முதற்காரணம் இவர்கள்தான்.

என் பாட்டியார் இருக்கும்வரை என்னை ஊக்கப்படுத்தியும் என் ஆர்வத்திற்கு வலுவூட்டியும் வந்தார். நிமிர்ந்த நன்னடை, நேர்கொண்ட பார்வை, யாருக்கும் அஞ்சாத ஞானச்செருக்கோடு என்னை இன்று வார்த் தெடுத்த பெருமை அவரையே சாரும். என் பாட்டியார், மிகச்சிறந்த பெண்மணி. அவர் அப்போதே நிறைய சமூகப்பணிகளைச் செய்துவந்தார். அவரைப் பின்பற்றியே இன்று நானும் பல்வேறு சமூகப்பணிகளை மேற்கொண்டு வருகிறேன்.

அவருக்குப் பின்னர் என் தாயாரும் உடன் என் தந்தையாரும் தான் உறுதுணையாக இருந்திருக்கிறார்கள். வெளியிடங்களுக்குப் பேச்சுச் செல்லும்போது, உடன் அழைத்துச்செல்வதா

கட்டும், தனியே சென்றாலும் நான் வரும்வரை உறங்கா திருந்து என்னைக் கவனித்துக் கொள்வதா கட்டும் என் குடும்பத்தாரின் தியாகத்தை எப்போதும் மறக்கவியலாது. அவர்கள் இல்லை என்றால் எனக்கு இன்று இந்த வெற்றிகள் சாத்தியப்பட்டிருக்காது.

மூன்றாவது வகுப்பில் தொடங்கின பேச்சு இன்று என்னை எத்தனையோ மேடைகள் எத்தனையோ மண்ணை அடையச்செய்திருக்கிறது. பள்ளிக் காலத்திலிருந்தே போட்டிகளில் வெற்றிபெற்றுப் பரிசுகள் வாங்கிவந்தமையால் எனக்கு வேறு ஆசிரியர்களின் வழிகாட்டுதல்கள் இல்லையே என்ற கவலைகள் ஏற்பட்டதில்லை.

பல்வேறு மாணவர்களுக்குப் பேசப் பயிற்சி அளித்து, நானே பேசுவதற்கு உதவிபுரிந்திருக்கிறேன், உதவி புரிந்து வருகிறேன். பள்ளியிலும், கல்லூரியிலும் இருக்கிற அத்துணை அமைப்பு களிலும் என்னுடைய பங்கேற்பு இருக்கும். கல்லூரிப்படிப்பில் இளங்கலைப் பயிலும்போது, நாட்டுநலப்பணித்திட்ட முகாமில் மாணவப் பொறுப்பாளராக இருந்தேன். அப்போதுதான் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்கத் தகுதி படைத்தவளென்பதை உணர்ந்தேன். பள்ளிக் கல்வித்துறை சார்பாக நடந்த போட்டிகள், ரோட்டரி கிளப்ஸ், தமுஎகச, ரெட்கிராஸ் சொசைட்டி தமிழ்நாடு, மாநில மற்றும் மத்திய அரசின் போட்டிகள், காந்தி, நேரு, காமராசர், அண்ணா, பெரியார் போன்ற ஆளுமைகளின் பிறந்தநாட்களில் நடந்த போட்டிகள், தனியார் அமைப்புகள் நடத்திய போட்டிகள் என மாவட்ட அளவிலான போட்டிகளில் மட்டுமே வென்று வந்த எனக்குப் பத்தாம் வகுப்பு படிக்கையில் அரசு சார்பில் நடந்த மாநில அளவிலான பேச்சுப்போட்டியில் பேசியது நல்ல அனுபவமாக அமைந்தது. அடுத்ததாகப் பன்னிரண்டாம் வகுப்பு படிக்கையில் மாநில



அளவில் பேச்சுப்போட்டியில் வென்றதற்காக அன்றைய கல்வித்துறை அமைச்சரின் கையால் பரிசு பெற்றேன். இன்றைக்கும் அந்தத் தருணத்தை வாழ்வில் மறக்கவே முடியாது.

பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய மாணவியாதலால் எண்ணற்ற வாய்ப்புகளை நிராகரித்தேன். தவறவிட்டேன் வெளியிடங்களுக்குப் பயணப்பட வேண்டியிருந்தது. வீட்டின் சூழல், கண்முன் நிற்கும் பொருட்செலவு ஆகியன என் பேச்சுப்பயணத்திற்குத் தடையாக இருந்து ஊறு விளைவித்தாலும், இன்று, முடிந்த அளவிற்குத் தமிழகம் முழுவதும் சென்று பேசியும், போட்டியில் பங்கேற்றும் வருகிறேன். கலைஞர் டிவி, வேந்தர் டிவி, ராஜ் டிவி போன்ற பல்வேறு தொலைக்காட்சிகளில் பேசத் தொடங்கினேன்.

நிறைய இடங்களில் பேசுவதற்கும், சொற்பொழிவாற்றுவதற்கும் வாய்ப்புகள் கிடைத்தன. பட்டிமன்றங்களில் பேசினேன். இப்போது தனிச்சொற்பொழிவிற்கும், பட்டிமன்றங்களுக்கும் சென்று வருகிறேன். பள்ளிகளுக்குச் சிறப்புப் பேச்சாளராகக் கலந்துகொண்டு மாணவர்களிடத்தில் கலந்துரையாடுகிறேன். சமூகப் பணிகளில் அதிகமாக ஈடுபட்டு வருகிறேன். தமிழ்வளர் நிகழ்வுகளை ஒருங்கிணைத்தும், நிகழ்த்தியும் வருகிறேன். நிறைய அமைப்புகளோடு இணைந்தும், பங்குகொண்டும், பொறுப்புகள் வகித்தும் வந்துள்ளேன். நான் பேச்சுப்போட்டியில் முதன்முதலாக முதல்பரிசு பெற்றது காமராசரின் பிறந்தநாள் ஆகையால், இன்றளவும் அன்றையதினம் ஏதாவதொரு பள்ளியில் சென்று பேசுவதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டுள்ளேன். ஒருபுறம் கல்வி மறுபுறம் என்னுடைய பேச்சுப் பயணம் எல்லாவற்றுக்கும் இடையில் என்னுடைய பயணங்களுக்கு உறுதுணையாய் நிற்கிறார்கள் என் பெற்றோர்கள். இதுவரை ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட மேடைகளில் பேசியிருக்கிறேன்.

நான் பெற்ற பரிசுகளில் மறக்க முடியாதது ஏழாம் வகுப்பு படிக்கும்போது காமராசர் பிறந்தநாளில் முதல்பரிசு பெற்றதே! எத்தனைப் பரிசுகள் பாராட்டுகள் பெற்றாலும் அது என்றைக்கும் பசுமரத்தாணிதான். காரைக்குடி அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்றவருகிற இக்காலக்கட்டத்தில் நேருயுவகேந்திரா

நடத்துகின்ற போட்டிகள் மற்றும் மத்திய அரசு நடத்துகின்ற மாணவப் பாராளுமன்றத்தில் தேர்வாகி மாதிரிப் பாராளுமன்றத்தில் மத்திய உள்துறை அமைச்சராகப் பேசிப் பரிசுகள் பெற்ற தருணங்களும் மறக்க முடியாததே! பேச்சிலிருந்து தற்போது கவிஞராகவும் என்னை வெளிப் படுத்திக்கொண்டு கவியரங்கங்களில் தலைமையேற்று வருகிறேன்.

எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான ஆசிரியர் பரிமளாதேவி மூன்றாம் வகுப்பு ஆங்கிலப்பாட ஆசிரியர். இளங்கலை பயின்ற டாக்டர். உமையாள் ராமநாதன் மகளிர் கல்லூரியின் சேர்மன், வள்ளல் அழகப்பரின் மகள் உமையாள் ராமநாதன் அவர்களின் மகன் முனைவர் வைரவன் ஐயா அவர்களின் ஒத்துழைப்பையும், உதவிகளையும் எப்போதும் என்னால் மறக்கவே முடியாது. என்னைத் தொடர்ந்து உற்சாகப் படுத்தியும் என் பயணங்களுக்கு ஒத்துழைப்பு நல்கியும் இளங்கலை பயில்கின்ற தருணத்தில் என்னை வளர்த்தெடுத்துக்கொள்ள உதவியதில் அவர்களின் பங்கு அதிகம். வாரத்தில் ஐந்து வேலைநாட்களில் மூன்று நாட்கள் வரை வெளியே போட்டிகளுக்குச் சென்றாலும் அனுமதித்து என் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவினார்கள். இன்றளவும், என்னை வாழ்த்தியும், வளப்படுத்தியும் வருகிறார்.

அரசுக் கல்லூரியில் ஆங்கிலப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றிக்கொண்டிருக்கிற பேராசிரியர் கஸ்தூரிபா தேவசேனா அவர்களையும் நான் இத்தருணத்தில் நினைத்துக் கொள்கிறேன். அவரை நான் பேச்சுப் போட்டியின் நடுவராகச் சந்தித்தேன். இன்றளவிலும் மிகச்சிறந்த நண்பராக மட்டுமல்லாமல் என்னை உற்சாகப்படுத்தியும், ஊக்கப்படுத்தியும் வருகிறார்கள். அவர்களையும் என் பெற்றோர்கள், என் பாட்டியார், மதர்சா ஆசிரியர்கள் ஆகியோரையும் பெருமிதம் ததும்ப நினைத்துக்கொள்கிறேன். அவ்வப்போது தேடிவரும் சில விருதுகள், பரிசுகள், புதிய மனிதர்கள், குழந்தைகள், பள்ளிகள், ஊர்கள், சூழல்கள் எனப் பல்வேறு அனுபவங்கள் என் பேச்சுகளுக்குள். ஊடே என் கல்லூரிப் படிப்பும்.

நிறைய அடையாளங்களைப் பெற்றிருப்பினும் இன்னும் இன்னும் அடையாளங்களைத் தேடிக்கொண்டேதான் இருக்கிறேன் இலக்கை நோக்கிய, ஒரு பயணியைப்போல.





நோபல்
இலக்கியங்கள் அறிமுகம்
தொடர் - 12
இலக்கியத்தின் தோரண வாயில்



• தா. ஜோ. ஜெலியஸ்

டோரிஸ் மே லெஸ்ஸிங்

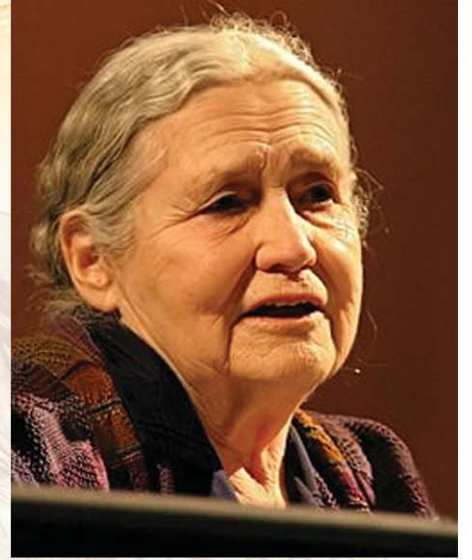
உருள் பெருந்தேர்க்கு அச்சாணியாக விளங்க வேண்டும் என்ற முனைப்புடன் வாழும் மனிதர்கள் இவ்வலகில் மிகவும் சொற்பமே. இத்தகையோரில் மனிதரின் மனச் சான்றினையே மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என முனைவது ஒரு சிலரால் மட்டுமே முடியும். அந்த சிலரில் ஒருவர்தான் டோரிஸ் மே லெஸ்ஸிங் எனும் ஆங்கிலேய ஜிம்பாப்வே புதின எழுத்தாளர் ஆவார்.

இவர் ஈரானில் பிரிட்டிஷ் பெற்றோருக்குப் பிறந்து 1925 வரை அவர்களோடு வசித்தவர். பின்னர் அவர்களது குடும்பம் ரொடஷியா (தற்பொழுது ஜிம்பாப்வே)வுக்கு இடம்பெயர்ந்தது. அவர் அங்கிருந்து 1949இல் இலண்டனுக்குச் செல்லும் வரை அங்குதான் வாழ்ந்து வந்தார். அவரது “புல் பாடிக்கொண்டிருக்கிறது” (1950), “தீவிரவாதத்தின் குழந்தைகள்” எனும் தலைப்பில் வரிசையாக ஐந்து புதினங்கள் (1952-1969), “பொன் குறிப்பேடு” (1962), “நல்ல தீவிரவாதி” (1985) மற்றும் ஐந்து புதினங்களின் தொகுப்பாகிய “ஆர்காசில் கானொபஸ்” (1979-83) ஆகியன இவரைச் சிறந்த எழுத்தாளர் என அடையாளப்படுத்தும் படைப்புகள் ஆகும்.

2007 ஆம் ஆண்டுக்கான இலக்கிய நோபல் பரிசு இவருக்கு வழங்கப்பட்ட போது, ஸ்வீடிஷ் அகாடமி இவரைப் பெண் அனுபவத்தைக் காவியமாக்கி, நம்பிக்கையின்மையை, அக்னியை, மனித நாகரிகத்தின் - எதிர் காலத்தைத் தொலைநோக்கில் ஒரு பார்வையிட்டவர் எனக் குறிப்பிட்டது. இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசு பெற்ற மிக அதிக வயது முதிர்ந்தவர் இவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

2001ஆம் ஆண்டில் இவருக்கு டேவிட் கோஹென் விருது வாழ்நாள் சாதனையாளர் எனப் பிரிட்டிஷ் இலக்கியத்திற்காக வழங்கப்பட்டது. 1945 முதல் வாழ்ந்து வரும் மிகப் பெரிய ஐம்பது ஆங்கில எழுத்தாளர்கள் வரிசையில் லெஸ்ஸிங் நான்காவது இடத்தையும் பிடித்து உள்ளார்.

ஈரான் நாட்டின் கெர்மன்ஷா நகரில் 1919 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 22 ஆம் நாள் பிரிட்டிஷ் குடிமக்களாகிய காப்டன் அல்ஃப்ரெட் டெய்லருக்கும் எமிலி மாவுட் டெய்லருக்கும் பிறந்தவர். முதல் உலகப் போரில் தனது ஒரு



காலை இழந்த அவரது தந்தை இலண்டனில் இருந்த அரச இலவச மருத்துவமனையில் செவிலியராக இருந்த எமிலியைத் தனது கால் அறுக்கப்பட்டு ஓய்வில் இருந்தபோது சந்தித்தார். இவர் ஈரானுக்குச் சென்று பெர்சிய இம்பீரியல் வங்கியில் எழுத்தர் பணியில் சேர்ந்தார். 1925 ஆம் ஆண்டில் இந்தக் குடும்பம் மீண்டும் பிரிட்டிஷ் காலனியாக இருந்த தெற்கு ரொடஷியா விற்குச் (தற்போது ஜிம்பாப்வே) சென்று 1000 ஏக்கர் நிலத்தில் பயிர் இடத் துவங்கினர். ஆயினும் இதில் பலன் அதிகம் இல்லாமல் போனதால் அவர்களுக்குப் பணக் கஷ்டம் மிகுதியாகத் துவங்கியது.

சிறு பெண்ணாக இருந்தபோது லெஸ்ஸிங், சாலிஸ்பரியில் ரோமன் கத்தோலிக்கச் சமயத்தினர் நடத்தி வந்த பெண் களுக்கான டொமினிக்கன் கான்வெண்ட் உயர்நிலைப் பள்ளியில் கல்வி பயிலலானார். தனது 13 ஆம் வயதில் பள்ளியை விட்டவர் அதன் பின்னர் தாமே சொந்தமாகப் பயிலலானார். 15 ஆம் வயதில் வீட்டை விட்டு வெளியேறிச் செவிலித்





தாதியாகப் பணிபுரிந்து வந்தார். அவளது எசமானர் அளித்த அரசியல் மற்றும் சமூகவியல் குறித்த புத்தகங்களை அப்போது படிக்க ஆரம்பித்தார். அப்போதே எழுதவும் ஆரம்பித்தார்.

1937 ஆம் ஆண்டில் சாலிஸ்பரியில் தொலைபேசி இயக்குபவராகப் பணியில் சேர்ந்தார். உடனே அவரது முதல் கணவராகிய ஃப்ரான்க் விஸ்டம் என்பவரையும் மணந்து கொண்டார். அவர் மூலம் அவருக்கு ஜான், ஜீன் என இரு பிள்ளைகள் பிறந்தன. அந்தத் திருமணம் 1943இல் முறிந்ததால் இரு குழந்தைகளையும் அவர்களது தந்தையிடமே விட்டுவிட்டுச் சென்றார்.

விவாகரத்துக்குப் பிறகு அவருக்கு இடதுசாரி எழுத்தாளர் குழுவைச் சேர்ந்திருக்கும் சமூகம் பற்றிய அக்கறை வந்ததுடன் அதில் உறுப்பினரும் ஆனார். இங்குதான் அவர் தனது இரண்டாம் கணவராகிய காட்ஃப்ரெட் லெஸ்ஸிங் என்பவரைச் சந்தித்து மணம் புரிந்து, பீட்டர் எனும் ஒரு மகனையும் பெற்றார். ஆனால் 1949இல் மீளவும் அவர் விவாகரத்து செய்துவிட்டார். ஆயினும் ஜான் ஓயிஹாரன் எனும் ராயல் ஏர் ஃபோர்ஸ் அலுவலர் ஒருவருடன் காதல் கொண்டு 90க்கும் மேற்பட்ட கடிதங்கள் அவருக்கு எழுதி உள்ளார்.

தனது இளைய மகன் பீட்டரோடு அவர் 1949 ஆம் ஆண்டில் இலண்டனுக்குச் சென்று தனது சமூக நம்பிக்கைகள் எழுத்துப்பணி ஆகியவற்றிற்குத் திரும்பினார். தனது முதல் இரண்டு பிள்ளைகளைத் தனது முதல் கணவரோடு விட்டு வந்ததில் வருத்தம்தான் எனினும் அந்தச் சமயத்தில் தனக்கு வேறு வழி இல்லாமல் போயிற்று எனக் கூறுகிறார். புத்திசாலிப் பெண்கள் குழந்தைகளை வளர்ப்பதில் எண்ணிலடங்காத் தங்கள் காலத்தை விரயம் செய்வது மிகவும் அலுப்பு தரும் ஒன்று என்றும் தனக்கு வளர்ப்பு முறை தெரியாது என்றும் தனது அன்றையைப் போல் ஒரு குடிகாரியாக அல்லது வாழ்க்கையில் திருப்தி அடையாத ஒரு புத்திமான் போலவும் அது என்னை ஆக்கி இருக்கும் என்றும் கூறுவார்.

அணு ஆயுதங்களுக்கு எதிராகப் பிரச்சாரம் செய்ததோடு, தீண்டாமையைத் தீவிரமாக



எதிர்த்து வந்தார் என்பதால் அவரை ரொடஷியா மற்றும் தென் ஆப்பிரிக்காவில் 1956இல் இருந்து பல ஆண்டுகளுக்குத் தடை செய்து இருந்தனர். அதே ஆண்டில் சோவியத் யூனியன் ஹங்கேரியைப் பிடித்தபோது அவர் பிரிட்டிஷ் கம்யூனிஸ்டு கட்சியை விட்டு விலகினார். ஆஃப்கானிஸ்தானில் சோவியத் நாட்டின் ஆக்கிரமிப்பினை எதிர்த்து உரத்த குரல் எழுப்பியதோடு, பெண்ணியம், பொது உடைமை, அறிவியல்புதினம் ஆகியவை குறித்து நியூயார்க் டைம்ஸ் பத்திரிக்கைக்குப் பேட்டி அளித்தார்.

2010இல் வெளியான பிபிசி. குறும்படம் ஒன்று டோரிஸ் லெஸ்ஸிங் மற்றும் பிரிட்டனின் இதர எழுத்தாளர்களை விளாடிமீர் லெனினின் பயனுள்ள முட்டாள்கள் எனப் பட்டியல் இட்டது. சிம்பாப்வே எனும் பத்திரிக்கை 2014இல் சுதந்திரத்திற்குமுன் லெஸ்ஸிங் எழுதிய கட்டுரைகளைக் கண்டுபிடித்து வெளிக் கொணர்ந்தபோது அவர் அதனைத் தைரியமாக ஒத்துக்கொண்டார்.

2015 ஆகஸ்டு 21 அன்று பிரிட்டிஷ் உளவுத்துறை லெஸ்ஸிங் மீதான எம்15, எம்16 எனும் கோப்புகளை வெளியிட்டதுடன் அவற்றைத் தேசிய ஆவணக் காப்பகத்திலும் வைத்தது. இந்த ஆவணங்களின்படி லெஸ்ஸிங் பிரிட்டிஷ் உளவுப் படையினரால் இருபது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக 1940 ஆம் ஆண்டு முதல் கண்காணிக்கப்பட்டு வந்தது தெரிய வந்தது.



அவரது பொது உடைமைக் கொள்கை மீதான ஆர்வமும் அந்தக் கொள்கைவாதிகளுடனான அவரது தொடர்புமே உளவுத் துறையினை இவ்வாறு கண்காணிக்கச் செய்தது.

தனது பதினைந்தாம் வயதிலேயே லெஸ்ஸிங் பல சஞ்சிகைகளுக்குத் தனது கதைகளை விற்க ஆரம்பித்தார். அவரது முதல் புதினமாகிய புல் பாடிக்கொண்டிருக்கிறது - 1950இல் வெளியிடப்பட்டது. உலக நாடுகளின் கவனத்தை அவர்பால் திருப்பிய அவரது படைப்பாகிய பொற்குறிப்பேடு 1962இல் வெளியிடப்பட்டது. தமது மரணத்திற்கு முன்னர் சில புனைப்பெயர்களில் வெளியிட்ட வற்றையும் சேர்த்து அவர் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட படைப்புகளை வெளியிட்டிருந்தார்.

ஜேன் சோமர்ஸ் எனும் புனைப்பெயரில் அவர் 1982ஆம் ஆண்டில் இரண்டு புதினங்களை வெளியிட்டார். தங்கள் படைப்புகளை வெளியிடுவதில் உள்ள கஷ்டங்களைப் புதிய எழுத்தாளர்கள் எப்படிச் சந்திக்கின்றனர் என்பது பற்றிய படைப்புக்கள் அவை. முதலில் அவை வெளியிட ஏற்கப்படவில்லை ஆயினும், பிறகு பதிப்பகங்கள் முன்வந்து ஏற்றுக்கொண்டன. அண்டை வீட்டாரின் நாட்குறிப்பு 1983இல் பி ரி ட் ட னி லு ம் அ மெ ரி க் கா வி லு ம் வெளியானதுடன் அந்தப் பழைய மேகம் அதே புனைப்பெயரில் 1984இல் இரு நாடுகளிலும் ஜேன் சோமெர்ஸின் நாட்குறிப்பு என்றே வெளியானதுடன் அவற்றில் கர்த்தா லெஸ்ஸிங் என்றே குறிப்பிட்டு வெளியிடப்பட்டன.

2007ஆம் ஆண்டில் அவர் இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசினைப் பெற்றார். அதனைப் பெறும்போது அவருக்கு 88 வயது மற்றும் 52 நாட்கள் ஆனவராக இருந்தார். அவர் இலக்கியத்திற்காக நோபல் பரிசு பெறும் பதினோராவது பெண் ஆவார்.

உலகில் இருக்கும் பேதங்களைச் சரி செய்யப் புதின எழுத்தாளர்கள் முயல வேண்டும் எனக் கூறும் இவர், நன்மைக்கோ அல்லது தீமைக்கோ, நமது கற்பனைகளே நம்மை உருவாக்குகின்றன, நம்மைக் காக்கின்றன, நம்மைப் படைக்கின்றன, நமது கதைகளே நாம் கிழிந்து உருக்குலைந்து அழியும் நிலையில் இருப்பினும் நம்மை மறுபடியும் புதுப்படைப்பாக்குகின்றன என்றார். இவரது இந்த நோபல் பரிசுக்கான பேச்சு

பின்னாளில் எச் ஐ வீ மற்றும் எய்ட்ஸ் நோயால் பாதிக்கப்பட்ட குழந்தைகளின் நலனுக்கென வெளியிடப்பட்டு விற்பனை செய்யப்பட்டது. அவரது இறுதி புத்தகமாகிய அல்ஃப்ரெட் மற்றும் எமிலி 2008ஆம் ஆண்டில் வெளியானது.

இவரது படைப்புகள் அனைத்தையுமே மூன்று கட்டங்களாகப் பிரித்துவிடலாம்.

அவரது பொது உடைமைக் கொள்கைக் காலத்தில் (1944-56) அவர் சமூக அலவங்களைப் பற்றியே எழுதினார். இந்தக் கருத்தையே அவர் 1985இல் எழுதிய நல்ல தீவிரவாதி எனும் புதினத்தில் வெளிப்படுத்தினார்.

அடுத்தபடியாக மனோதத்துவக் காலக்கட்டம் (1956-1959). இதில் பொற் குறிப்பேடு, தீவிரவாதத்தின் பிள்ளைகள் போன்ற நான்கு புதினங்கள் அடங்கும்.

மூன்றாவது கட்டம் சூப்பிஸம். ஆர்க்காஸில் கானோபஸ் எனும் அறிவியல் தொடர் புதினம். அவரே இவற்றை வானவியல் புதினம் என அழைக்க விரும்பினார். இந்தப் புதினத்தில் இவர் கூறும் கருத்துக்களை ஏற்காதவர்கள், 20ஆம் நூற்றாண்டில் இவரை ஏற்காத பாவத்திற்கு ஆளாக நேரிடும் என ஜான் லேனார்ட் என்பவர் கூறுகிறார். அறிவியல் புதினத்தின் ஊடாகச் சமூகப் புதினம் ஒன்றைப் படைத்துப் புரட்சி செய்து இருப்பது இவரது தனித்துவம் என்பது ஏற்கப்படாமல் போயிற்று. எனினும் அவர் 1987ஆம் ஆண்டில் உலக அறிவியல் புதின எழுத்தாளர்கள் மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள அழைக்கப்பட்டார். அந்தக் காலத்திலேயே, நட்சத்திரங்களின் இடையே வாழும் இதர மனித அல்லது உயிரினங்களால் ஏற்படும் சமூக மாற்றங்களை தொலைநோக்கிப் பார்த்து எழுதிய பெண்மணி இவர் என்பது இவர்க்குத் தனிப்பட்ட கிரீடத்தை அளிக்கிறது.

இவரது பொற் குறிப்பேடு பெண்ணியம் பேசும் புதினம் எனச் சிலரால் சுட்டப்படுகிறது. பெண்கள் தம்மைத் தாமே தேற்றிக்கொள்ளும் விதமாக மனம் உடைந்து சில மாயக்கனவுகளில் வாழ்வதைத் தாம் சித்தரித்து இருப்பதைக் கண்டு கொள்ளாதவர்கள் மட்டுமே அப்படி இது பெண்ணியம் பேசும் புதினம் எனக் கூறுகின்றனர் எனக் கூறுவார்.



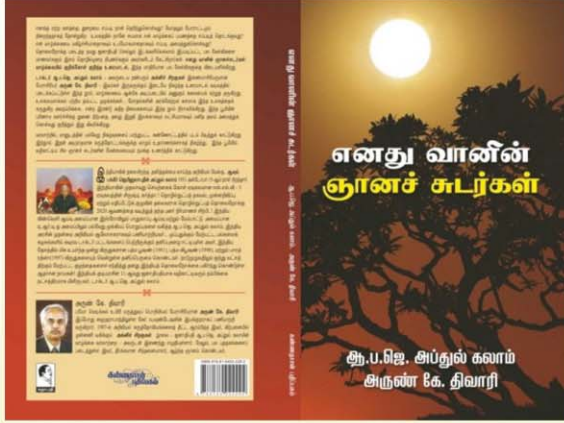
அப்பா இல்லாத ஊர்ல பெய்யும் மழை

தண்ணீரைப் பீய்ச்சி அடித்துக்
குளிப்பாட்டப்படும் யானையாக
நனைந்துகொண்டிருக்கும்
மொட்டைக் குன்று...
மழை இசையில்
நனைந்து
உரசி உரசி
ரூயட் பாடிக்கொண்டிருக்கும்
வேம்பும் புங்கனும்..
தூரல் காற்றில்
சிறுவெள்ள முந்தானையைத்
தவறவிட்டுப்
பாலத்திற்கடியில்
ஒளிந்துகொள்ளும் நதி..

குளிரில் நடுங்கி
மூலையில் ஒடுங்கும்
போர்வைகள்..
ஈர மது
உறிஞ்ச
சல்லடை வலை
விரித்துக் காத்திருக்கும்
கோணி வேடர்கள்..
ஓட்டிலிருந்து
சொட்டும் துளிகள்
திண்ணையிடம் கேட்கின்றன..
அப்பா எங்கே?
எனக்கு மட்டும்
மழையோடு கேட்கிறது 'அடே பையா' என்ற
அப்பாவின் குரல் ■



புதிய பரிமாணத்தில் கலாம்



நூல் : எனது வானின் ஞானச்சூடர்கள், ஆ.ப.ஜெ.அப்துல்கலாம், அருண் கே. தீவாரி

உன் ஜாடியில் உள்ளது உப்புக்கரிக்கும் அழுக்கு நீர் ஜாடியை உடைத்தெறி ஆற்றங்கரைக்கு வா'

என முடிக்கிறார் கலாம் இந்நூலின் முன்னுரையை! முழுக்க முழுக்க இந்நூலின் சாராம்சம் என்னவோ இதுவாகத்தான் இருந்திருக்கக்கூடும் என என் வாசிப்பின் இறுதியில் உணர்ந்தேன்.

கலாமை நாம் கனவுகளின் நாயகனாக, நல்லதொரு விஞ்ஞானியாக, நாட்டின் தலைவனாக, ஆசிரியராக, இசைக்கலைஞராக, நல்லதொரு வாசகராக ஏன் தீர்க்கதரிசியாகக்கூட கண்டிருக்கிறோம். ஆனால், அவரை ஒரு ஆன்மீகவாதியாக உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது இந்நூல்.

ஆன்மீகத்தனத்தில் அவருடைய புலமையையும் ஆழ்ந்த ஞானத்தையும் வெளிப்படுத்த ஒரு களமாக ஆக்சிறந்த உரையாடல்களின் தொகுப்பாக அமைந்திருக்கிறது இந்நூல்.

அடுக்கடுக்கான கேள்விகள் அறிவுப்பூர்வமாகவும், ஆக்கப்பூர்வமாகவும், அருண் தீவாரி அவர்களால் எழுப்பப்படுகிறது. அதற்குத் தனது ஆழ்ந்த ஆன்மீகப்புலமையாலும் அறிவுத்திறனாலும் அமைதியாகவும் அதே வேளையில் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியவகையில் எளிமையாகவும் விளக்கிக்கொண்டே வருகிறார் அப்துல்கலாம்.

வாழ்க்கை என்றால் என்ன? எதிர்பார்ப்பு, இன்பதுன்பம், ஆன்மீகம், எண்ணங்கள், உணர்வுகள், சிந்தனை என அனைத்துத் தரப்பினருக்கும் ஆன்மீக அறிவால் அடுக்கடுக்கான விளக்கங்களைத் தந்து விவரமாய் விளக்கியிருக்கிறார் கலாம்!.

வாழ்க்கை என்பது பாலைவனத்தைக் கடக்கிற அல்லது முடிவே இல்லாத நீர்ப்பரப்பைக் கடக்கிற மிகவும் விரைவான ஒரு பயணமென்ப ப்ரஜை சூத்திரத்தில் சுபாஷ்கு குறிப்பிட்டுள்ளதாகக் குறிப்பிடும்போது சமீபத்திய நூல்களையும் கலாம் பின்பற்றி வாசித்துக்கொண்டே வருவதை அறியமுடிந்தது. ஆரம்பகால நூல்கள்முதல் சமீபத்தியத்தேடல்கள் வரை அனைத்தையும் வாசிக்கும் பழக்கமுடையவராக இருந்திருக்கிறார்.

அவர், பகவத்கீதைக்குக் குரானிலிருந்தும், பைபிளிலிருந்தும் விளக்கங்களைத் தருகிறார். குரானுக்குப் பகவத்கீதையிலிருந்தும் விளக்கம் தருகிறார். இவை மட்டுமல்லாது அஷ்டவக்கிரகீதை, ரமணர், புத்தர் என அனைத்துத் தரப்புகளையும் ஆழ்ந்துணர்ந்தவராகக் கலாம் தென்படுகிறார்.

குரானின்வழியில் சென்றுகொண்டிருக்கிற கலாம், கீதையின் தெருக்களுக்குள் நுழைந்து, பௌத்த மடாலயத்திற்குள் நுழைகிறார். அங்கு இறைவனிடம் வேண்டுகையில்,

'இறைவா ! உனது அமைதிக்கான ஒரு கருவியாக





என்னை ஆக்கிவிடு

வெறுப்பு பரவியுள்ள இடங்களில் எல்லாம்

என்னை அன்பை விதைக்கச் செய்வாயாக!...' என்கிற அஸிஸியின் தூய பிரான்ஸிஸ் இயற்றிய பிரார்த்தனைக் கீதத்தினை உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

மதம் என்பதை நாம் எவ்வாறு புரிந்துகொள்கிறோம் என்பதில்தான் அதை நாம் எவ்வாறு கையாள்கிறோம் என்பதை நிர்ணயிக்க முடியும். கலாம் மதத்தை ஓர் பண்பாடாகப் போற்றக் கற்றுத்தருகிறார்.

உள்முக அலசல் என்பது ஒவ்வொருவருக்கும் அவசியம். உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளுங்கள் எப்போதும். அதேநேரத்தில் அது அர்த்தமற்றது, பலவீனமான மனதின் வறட்டுஜம்பம் என்பதையும் உணர்ந்திருக்க வேண்டும் என்கிறார்.

நமது உள்ளூலகத்தை அதன் அனைத்துவிதமான செழுமையுடனும், சுதந்திரத்துடனும் முற்றிலுமாகக் கட்டுப்படுத்தி வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என ஞானத்தைப் புகட்டுகிறார்.

சோம்பேறி மனிதர்களைக்கூட மன்னித்து விடலாம். மிகவும் இழிவான மனிதர்களை மன்னிக்கக்கூடாது. உங்களுக்குத் தூக்கம் வந்தால் உறங்கிவிடலாம். ஆனால், தூங்குபவர்கள் இறைவனின் பாதையில் தூங்குங்கள். இறைவனை நோக்கிப் பயணப்படுபவர்கள் யாரேனும் உங்கள் உறக்கத்தைக் கலைத்து உங்களை விழிப்படையச் செய்யலாம் என அறியாமையுள்ள மனிதர்களை நோக்கி அறிவுரை பகர்கிறார் கலாம்.

ஆகச்சிறந்த ஆன்மீகவாதியாகத் தன்னை நிரூபிக்கிறார் கலாம். அடுத்தடுத்த புரட்டல்களில் ஆர்வம் என்னவோ குறையவில்லை. அடுத்தடுத்த பதில்களில் சற்றும் சுவாரஸ்யம் குறையவில்லை. ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறார்.

இவ்வாறு ஓடிக்கொண்டே இருப்பவர் இருத்தலில் லகித்திருப்பவர்களிடத்தில் ஒன்றைக் கூறுகிறார். சிந்திக்க வேண்டும். சிந்தனைதான் ஒருவரை உயிர்ப்புமிக்கவனாக்குகிறது. ஓடிக்கொண்டிருங்கள். எதையாவது செய்து கொண்டிருங்கள். குறைந்தபட்சம் சிந்திக்கவாவது செய்யுங்கள் என்கிறார். அவர் ஒரு தருணத்தில் நினைவுகூர்கிறார்,

'உலகில் பயணியைப்போல் இரு

செத்தாரைப்போல் திரி'

என்று. சிந்தனை அற்றவன் உயிரற்றவனாகக் கருதப்படுவானென்பது அவரது கருத்து.

உலகியல் அக்கறைகள், ஆன்மீகக் கண்ணோட்டம் இரண்டுமே முக்கியமானவை என்கிறார் கலாம். இரண்டின் சங்கமத்தை மும் இணக்கபாவத்தோடு சாதிக்க முடியுமென நம்புகிறார் அவர். ஒவ்வொருவருக்கும் சுயம் ஒன்றுண்டு. நிஜத்தின் பல்வேறு நுணுக்கமான பரிமாணங்களைத் தெள்ளத்தெளிவாகப் பகுத்தாராய்ந்து வாழ்க்கையின் குறிக்கோளுடன் ஒன்றிணைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதன்மூலம் ஆன்மா தன்னைத்தானே வலுப்படுத்திக் கொள்வதாக உரைக்கிறார். நிஜத்தின் பிரதிநிதியாக, அங்கமாக, சர்வசக்தி வாய்ந்த இறைவனின் சேவகனாக, மனிதனைக் கருதுவதால் அவரின் சிந்தனை புனிதத்துவம் வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது.

'வீட்டின் சொந்தக்காரனல்ல நான்!

தோட்டக்காரன் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

நல்வாழ்வின் மொட்டுக்கள் விரிகின்றன

கருணைக் கனிகள் பழுக்க

நான் காத்திருந்து பாதுகாப்பேன்.

வறுமையிலிருந்தும்

சண்டை சச்சரவுகளிலிருந்தும்

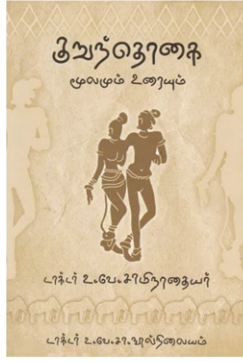
எனதுநாடு விடுதலை பெற்று

வளம்பெறக் கனவு காண்கிறேன் நான்.'

கவிதையில் மட்டுமல்ல இந்த எண்ணத்தை எப்போதும் கொண்டிருக்கிறார் கலாம். அதனால்தான் ஆகலாம் அப்துல்கலாமென அனேகம்பேர் அவரைத் தொடர்கின்றனர். இந்த நூல் கலாமை நல்ல தத்துவவாதியாக மட்டுமல்ல, நல்லதொரு வாசகராக, கவிஞராக, நகைச்சுவையாளனாக, வாழ்வின் ரசிகனாக நம்முள் அறிமுகஞ்செய்ய முயற்சிக்கிறது. நித்தியத்துவம், திசைகாட்டிக் கம்பங்கள், மூலாதாரமென மூன்றுவிதமான பகுதிகளோடு முத்தாய்ப்பான முடிபை எட்டுகிறது இந்நூல்.

வாசிக்கலாம்! ருசிக்கலாம்! ரசிக்கலாம்! கலாமைப் புதிய பரிமாணத்தில் தரிசிக்கலாம்! வாசியுங்கள் உங்கள் வானின் ஞானச்சுடராகவும் மாறலாம் கலாம்!





திரைப்படங்களில் இலக்கியம்

காலங்காலமாகக் காதல், வீரம் என்ற குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரில் கம்பீரமாகப் பவனி வருகிறது தமிழர் பண்பாடு.

வீர வாள் வீசும் புறப்பாடல்கள், காதல் நயம் பேசும் அகப்பாடல்கள் என்ற இரட்டைச் சிறகுகள் கொண்டு ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக உயர உயரப் பறந்துகொண்டேயிருக்கிறது நம் எழிற்றமிழ். தமிழ் அறிஞர்களின் மனந்தனில் துளிர்ந்து நாவினில் மலர்ந்து தமிழ் மணம் பரப்பிக்கொண்டிருக்கின்றன நம் இலக்கியங்கள். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகச் சிறந்து இன்று திரையிசையிலும் வெளிப்பட்டுச் சாகாவரம் பெற்றவையாகத் திகழ்கின்றன நம் சங்க இலக்கியங்கள். நம் இலக்கியம் கற்பனையின் ஊற்றுக்கண்.

பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம், கண்ணதாசன், வாலி, வைரமுத்து, நா முத்துக்குமார், பா.விஜய், கார்த்திக் நேத்தா, பழனிபாரதி, யுகபாரதி, அருண் பாரதி வரை இலக்கியங்களை தொட்டுச் சென்ற திரைப் பாடல்கள்தான், அந்தப் பாடலாசிரியரை, இசையமைப்பாளரை ஏன் அந்தத் திரைப் படத்தையே கூட உச்சத்தில் நிறுத்தியிருக்கின்றன.

எட்டுத்தொகை நூல்கள் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னால் பாடப்பட்டவை. அத்தனையும் அகம்தொடும் அதிசயங்கள். அனைவருக்கும் பொதுவான காதல் உணர்வை, எவர் பெயரையும் தனித்துக் குறிப்பிடாமல் தலைவன், தலைவி எனப் பொதுமைப்படுத்திப் பாடியிருப்பது அகப்பாடல்களின் சிறப்பு.

எட்டுத்தொகை நூல்கள் பற்றிய பழம் பாடலில் குறுந்தொகைக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அடைமொழியைப் பாருங்கள் 'நல்ல' குறுந்தொகை. இந்த நல்ல குறுந்தொகையில் உள்ள பாடல்கள் குறித்து *401 காதல் கவிதைகள்*

என சுஜாதா அட்டகாசமாகக் குறிப்பிடுவார்.

இந்தக் குறுந்தொகைப் பாடல்களில் ஓர் ஒத்த தன்மை இருக்கும், நல்ல உவமை இருக்கும், தலைவன், தலைவி, அன்னை, செவிலி, தோழன், தோழி என்று அகத்துறை கதாபாத்திரங்களுக்கு இடையே நடைபெறும் சரளமான உரையாடல்கள் இருக்கும். ரகசியமாகச் சந்தித்தல், காதலை அறிவித்தல், கூடுதல், பிரிதல், காத்திருத்தல், பதற்றமடைதல், பிரிவாற்றாமை என்ற பட்டியலில் இன்று தமிழ்த் திரைப்படங்களில் காட்சிப்படுத்தப்படும் அத்தனைக் காட்சிகளுக்குமான பாடல்கள் கொட்டிக் கிடக்கின்றன குறுந்தொகையில்.

குறுந்தொகை எனும்பொழுது, இந்தப் பாடலை இந்தப் பாடலின் அழகியலை அனைவரும் உணர்ந்து இருப்பினும்.. அதனைத் தீண்டாமல் தாண்டிச் செல்வது நியாயமல்ல.

யாயும் ஞாயும் யார் ஆகியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்
செம்புலப் பெயல் நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே
செம்புலப் பெயல் நீரார் எழுதிய பாடல்.

'என்னோட அம்மாவும் உன்னோட அம்மாவும் எந்த விதத்திலேயும் தெரிஞ்சவங்க கிடையாது. என்னோட அப்பாவும் உன்னோட அப்பாவும் சொந்தக்காரங்களா..? இல்ல. நீயும் நானும் இதுக்கு முன்னாடி பார்த்திருக்கமா..? மஹும்.. ஆனா... செம்மண் நெலத்தில கலந்த நீர் போல இப்போ நம்மளோட காதல் தனித்துப் பிரிக்க முடியாம ஆயிடுச்சு பாரேன்' - அப்படிங்கறதுதான் இந்தப் பாடலோட பொருள்.

இந்தப் பாடல கண்ணதாசன் அப்படியே.. சச்சுமமா லேசா தட்டிவிட்டுக் கலக்கிருப்பார். எப்படி?

நேற்று வரை நீ யாரோ! நான் யாரோ! இன்று முதல் நீ வேறோ! நான் வேறோ!

காணும் வரை நீ எங்கே! நான் எங்கே! கண்டவுடன் நீ எங்கே! நான் அங்கே! ■



உப்பிலிக்கல்

“என்ன தாத்தா, இன்னும் எவ்வளவு தூரம் போகணும்... கால் ரொம்ப வலிக்குது” பேரன் முரண்டுபிடித்தான்.

“அவ்வளவுதாய்யா. அதோ தெரியுதே பெரிய வேப்ப மரம், அதுக்குப் பக்கத்திலே ஒரு மேடை இருக்குதே, அங்கேதான் நாம போறோம்”.

பேரனை ஒருவாறு சமாதானப்படுத்தினார் பெரியவர்.

அந்த இடத்தை அடைந்தவுடன் பேரன் மிகவும் சுறுசுறுப்பானான். மேடையில் இருக்கும் கல்லினைச் சுற்றி ஒரு போர்வையைப் போல மூடியிருந்த காட்டுக் கொடிகளைக் கைகளால் விலக்கினான். ஒரு அழகிய வாலிபன் தன் இருகைகளாலும் ஒரு கட்டாரியை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு வானத்தை நோக்கிப் பார்த்தவாறு இருந்தான். அவனருகில் புலியின் உருவம் இருந்தது. அருகில் இருக்கும் பாறைப் பிளவுகளில் தேங்கியிருந்த மழை நீரினை இருவரும் கைகளைக் குவித்துக் கோரி எடுத்து மேடையைக் கழுவித் துடைத்தார்கள். பையில் இருந்த மலர் மாலையை எடுத்துக் கல்லிற்குச் சாற்றினார்கள்.

பேரனின் பிஞ்சுக் கைகளைத் தாத்தா தன் கைகளால் மெல்லக் குவித்து ஒன்று கூட்டி “நம்ம குலசாமிய்யா, மறுபடியும் நீங்க வெளிநாட்டிலிருந்து எப்போ இந்தத் தாத்தாவைப் பாக்க வருவீங்களோ எனக்குத் தெரியாது. நல்லாக் கும்பிட்டுக்கோய்யா. ரொம்பத் துடியான சாமி. நீ என்ன வேண்டிக்கிட்டாலும் உடனே நிறைவேத்தும்” என்றார்.

இருவரும் மனதார வேண்டிக் கொண்டார்கள். களைப்பு நீங்க அருகில் இருக்கும் பாறை மேட்டில் படுத்துக்கொண்டு



இரு கைகளையும் கோர்த்துப் பின் தலையில் வைத்துச் சிதறிய மேகங்கள் நகரும் வானத்தையே உற்றுப் பார்த்தவாறு இருந்தார்கள்.

“இந்த ஊருக்கு ‘உப்பிலிக்கல்’ னு எப்படி பேர் வந்திச்சுன்னு தெரியுமா?” பேரன் உதட்டைப் பிதுக்கினான். “கதையா தாத்தா சொல்லப் போறே?” என்று ஆர்வமாகத் தாத்தாவின் மார்பை அணைத்துக்கொண்டான்.

ஆதி மனிதர்கள் குழுக்களாக வாழ்ந்த காலத்தில் அவர்களின் வாழ்வியலில் இடைத் தொழிலிற்கே மிக முக்கியமான பங்கு இருந்தது. ஒரு கிராமத்தின் பொருளாதாரம் அங்கிருக்கும் ஆநிரைகளின் எண்ணிக்கையை வைத்தே தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஒரு குழுவிற்கும் மற்றொரு குழுவிற்கும் பகை ஏற்படின் முதலில் எதிராளிக் குழுவில் இருக்கும் ஆநிரைகளைக் கைப்பற்றி வருவார்கள். பிறகு ஆநிரைகளைத் தங்களுக்குள் பங்கிட்டுக் கள் குடித்து மகிழ்ந்து கொண்டாடுவார்கள்.

இதையே பிற்காலத்தில் வெட்சிப் போர் என்றழைத்தார்கள். பகைவர்களின் ஆநிரைகளைக் கவருவதான இத்தகைய போரில் சிவந்த நிறமுடைய வெட்சிப் பூவைத் தலையில் அணிவது வழக்கமாக இருந்தது. இப்படியாக ஆநிரைகளை எதிராளியிடம் இழந்த குழுக்கள் தகுந்த பதிலடியாக அந்தக் குழுவினருடன் போர் தொடுத்து அவற்றை மீட்டுக்கொண்டு வருவார்கள். இதைத்தான் கரந்தைப் போர் என்றழைத்தார்கள். இரண்டு குழுக்களிடையே போர் நிகழும்போது ஒருவர் மற்றொருவரின் ஆநிரைகளைக் கவருவதும், அதை இவர்கள் மீட்டுக்கொண்டு வருவதும் தொடர்ந்து நடந்துகொண்டே இருந்தது. வெட்சியின் போர் முறைக்கு எதிரானது அல்லது மாறானது கரந்தை, அதாவது வெட்சி ஆநிரைகளைக் கவர்வது என்றால் கரந்தை அவற்றை மீட்பதாகும்.

இந்த நாளும் வழக்கமான நாளாகத்தான் இருக்கும் என்று உதயனன் எண்ணினான். காலை உணவருந்திவிட்டு நேராகக் குழுத் தலைவன் இல்லத்திற்குச் சென்றான். அங்கிருக்கும் தொழுவத்தை முதலில் துப்புரவு செய்துவிட்டுப் பிற வேலைகளை வழக்கமாக மேற்கொள்வான். அன்று தொழுவத்தை அடைந்தவன் அதிர்ந்து

போனான். அங்கு உதயனனைக் கண்ட குழுத் தலைவன் “நம்முடைய ஆநிரைகளை யாரோ இரவோடு இரவாகக் கவர்ந்து சென்று விட்டார்கள். யாரென்று அறிந்து வரவேண்டும்” என்றான்.

இதைக் கேட்ட உதயனன் வெகுண்டெழுந்தான். “விரைவில் நான் கண்டறிந்து வருகிறேன்” என்று புறப்பட ஆயத்தமானான். தொழுவத்தில் நட்பிருக்கும் கூறான மூங்கில் கழியில் பட்டுக் கிழிந்து தொங்கும் வெள்ளை ஆடையை உதயனனிடம் எடுத்துக் கொடுத்தான் தலைவன். வீட்டிற்குச் சென்று அம்மாவிடம் கூற உணவருந்திவிட்டுப் போக வற்புறுத்தினான்.

“எனக்குப் பின்னே உன்னை யார் கவனித்துக்கொள்வார்கள்? நீ விரைவில் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் உதயா” என்று வழக்கமாகப் பெண்களின் பெயரைப் பட்டியலிட்டான். உதயனனுக்குக் கோயிலில் பூவிற்கும் செண்பகத்தின் ஒரே பெண்ணான குழலியுடன் ஒரு தலைக் காதல் இருந்தது. இதை யாரிடமும் அவன் பகிர்ந்துகொண்டதே இல்லை. ஒரு தகுந்த சந்தர்ப்பத்திற்காகக் காத்திருந்தான்.

“அதற்கென்னம்மா அவசரம். நான் வந்த பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம். இப்போது நான் அவசரமாக ஒரு பயணத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும்,” என்றான்.

தாயிடம் தலைவனின் தொழுவத்தில் நடந்த அனைத்தையும் கூறிவிட்டு அவளின் ஆசீர்வாதத்துடன் உதயனன் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தான். கோயில் வழியாகச் சென்றவன் குழலியைப் பார்த்தான். வழக்கமான புன் சிரிப்புடன் அவனை ஓர்க்கண்ணால் பார்த்தான். அவளும் என்னைப் போலக் காதலிக்கிறாளா இல்லையா என்ற மனப் போராட்டத்துடன் மேற்கு நோக்கிப் பயணித்தான்.

மூன்று நாட்கள் ஆகியும் எந்தச் செய்தியும் உதயனனிடமிருந்து வரவில்லை. குழுத்தலைவன் உதயனனின் பாதுகாப்பு கருதி யாரையாவது அவனுடன் அனுப்பாதது குறித்து மிகவும் விசனப்பட்டான். நான்காம் நாள் காலை உதயனன் வந்தான். அனைவரும் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். தெற்கில் இருபது கல் தொலைவில் ஒரு குழு ஆற்றங்கரையில் கூடாரம்





அமைத்திருப்பதாகவும், அவர்கள் சந்தனம் தோய்த்த மஞ்சள் நிறத்தில் காணப்பட்டார்கள் எனவும், வெண்மையான உடையை அணிந்திருப்பதாகவும், அகன்ற நெற்றியுடன், நீண்ட கேசங்களை உடையவர்களாக இருந்தார்கள் என்றும் கூறினான். அவர்களின் தலைவன் மற்றவர்களைப் பார்க்கிலும் அதிக உயரமுள்ளவனாய்க் காணப்பட்டான் என்று கண்கள் விரிய ஆச்சரியத்துடன் கூறினான்.



குழுத்தலைவன் அன்றிரவே அவர்களை எதிர்த்து ஆநிரைகளை மீட்டுக்கொண்டு வரத்தீர்மானித்தான். குழுத்தலைவன் தனக்கு மிகவும் நெருக்கமான வீரர்களுடன் உதயனனையும் அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். திரளாக மக்கள் சாலையின் இருபுறமும் நின்று அவர்களை வழியனுப்ப, தலைவன் தனக்கு ஏதாவது ஒரு நல் வாக்கு கேட்காதா என்று எதிர்பார்த்திருந்தான். நல் வாக்கு எதுவும் தனக்குக் கேட்காததால் கலக்கமுற்ற தலைவன் கிராம எல்லையை அரை மனதுடன் அடைந்தான். ஏதோ ஒரு பெரிய வெற்றிடம் நிரப்பப்படாமலே இருந்தது போல அவனுக்குத் தோன்றியது. அப்போது சாலை ஓரத்தில் இருந்த ஆல மரக்கிணையில் தொட்டிவை ஆட்டிக்கொண்டே ஒரு பெண் தாலாட்டு பாடிக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்டான்.

எழுப்பினான். “கூடாரம் தெரிகிறது, அவர்களின் கூடாரம் தெற்கில் தெரிகிறது”. இதைக் கேட்ட தலைவனும் வீரர்களும் கோட்டை மதிலை எதிர்த்துப் போராடும் யானையின் பலத்துடன் கூச்சலிட்டுக்கொண்டே கூடாரம் இருந்த திசையை நோக்கி விரைந்தார்கள்.

மஞ்சள் வெய்யில் ஆடை நெஞ்சு
மரசுதப் பூவெடுத்துத்
தலைவன் வந்திடுவான்
கண்ணயறு கண்ணயறு
செல்லக் கொழுந்தே;
பிஞ்சு மவ பாத்தத்திலே
கோடி முத்தம் கொடுத்திடவே
பட்டத்து யானையிலே
மன்னனவன் வந்திடுவான்
கண்ணயறு கண்ணயறு
முல்லைக் கொழுந்தே

எதிர்பாராத இந்தத் தாக்குதலால் நிலைதடுமாறிய கூடார மக்கள் ஆற்றில் நீச்சல் அடித்து அக்கரையிலிருக்கும் ஆநிரைகளை வேகமாக அவிழ்த்துவிட்டார்கள். இதையறிந்த உதயனன் வானத்தில் இருந்து பூமிக்கு விரையும் எரி நட்சத்திரம் போல நொடியில் ஆற்றினில் குதித்து அக்கரையை அடைந்தான். தனி ஆளாக நின்று ஆவேசத்துடன் அவர்களை எதிர்த்துப் போராடினான். தங்களின் ஆநிரைகளுடன் அவர்களுடையதையும் மீட்டு அவை மீண்டும் கலைந்து சிதறி ஓடாமல் இருக்க அனைத்தையும் ஓரிடத்தில் கொண்டு வந்து ஒன்றுடன் மற்றொன்றைக் கயிற்றால் இறுகக் கட்டினான். இதை ஆற்றின் கரையிலிருந்து கவனித்த குழுத்தலைவன் உதயனனிடம் வீரர்களுடன் அக்கரைக்கு வருவதாகக் கையினால் செய்கை செய்தான். தலைவனைத் தொடர்ந்து அவனுடன் வந்த வீரர்களும் அவனுடன் ஆற்றில் குதித்தார்கள். அப்போது எழுந்த இரைச்சலைக் கேட்டு அச்சமுற்ற கூடாரமக்கள் உயிருக்குப் பயந்து அங்கிருந்து ஆற்றின் எதிர்பக்கம் இருக்கும் மரங்களில் கட்டி வைத்த நீண்டு கலைந்த பிடரி மயிர் உள்ள உயரமான குதிரைகளின் மீதேறித் தப்பித்துச் சென்றார்கள்.

இதைக் கேட்ட தலைவன் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தான். இரண்டு நாட்கள் கழித்துப் பொழுது புலரும் நேரம் ஆற்றங்கரையை அடைந்தார்கள். ஆற்று வெள்ளத்தில் காலைக் கதிரவனின் ஒளி பட்டுத் தெறித்து அனைவரின் கண்களையும் கூசச் செய்தது. அப்போது ஒருவன் அருகில் இருக்கும் உயரமான மரத்தில் ஏறிக்கொண்டு உரக்கக் குரல்

ஒருவழியாக அனைத்து ஆநிரைகளையும் மீட்ட வீரர்கள் உற்சாக மிகுதியால் தலைவனை வாழ்த்திப் பாட, ஒரு சிலர் கள் அருந்திக் களித்திட, தலைவன் உதயனனின் வீரத்தைப்





பாராட்டிப் பேசினான். இதைக் கேட்ட வீரர்கள் மகிழ்ச்சியால் உரக்கக் குரல் எழுப்ப தூரத்தே இருக்கும் மரங்களிலிருந்து பறவைக் கூட்டங்கள் பதற்றத்துடன் திசை மாறிக் கலைந்து பறந்தன.

அனைத்து ஆநிரைகளையும் முன்னால் ஓட்டிச் சென்றான் உதயனன். ஊருக்குச் சென்றவுடன் முதலில் குழலிக்குத் தன் காதலைக் கூறிவிடத் தீர்மானித்திருந்தான். அம்மாவிற்கும் இது இன்ப அதிர்ச்சியாய் இருக்கும் என்று நினைக்க அவனுக்கு மேலும் மகிழ்ச்சியாய் இருந்தது.

கூட்டங்களாக ஆநிரைகள் உதயனனின் கண்காணிப்பில் முன்னே செல்ல படை வீரர்கள் குழுக்களாகப் பேசிக்கொண்டும், சிரித்துக் கொண்டும் அவற்றைத் தொடர்ந்தார்கள்.

அமாவாசை கடந்து ஒன்பதாவது நாள். சீரற்ற ஆநிரைகளின் தொடர் குளம்பொலிகள் இரவின் அமைதியை மெதுவாக மென்று தின்றன. வளர் பிறை நிலவின் அரை வெளிச்சத்தில் ஆநிரை களின் பளபளக்கும் கூரிய கொம்புகளைக் கண்ட மேகங்கள் சிதறி ஓடின. திடீரென்று வினோதமான சப்தத்தைக் கேட்ட ஆநிரைகள் மிரள உதயனன் அவற்றின் அருகில் சென்றான். எதிரில் இருக்கும் புதரில் இரண்டு பளிங்குக் கண்கள் மின்னலென ஒளிர்ந்தன. புதரின் பின் அரவமின்றிச் சென்ற உதயனன் அதன் மேல் அம்பெய்த, புலி ஒன்று வேகமாகப் புதரிலிருந்து வெளியேறி அவனையே உற்றுப்பார்த்தது. உதயனனும் தைரியமாகப் புலியை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தான்.

மெல்ல ஒரு அடி வைத்து முன்னேறிய புலி தன் முழு பலத்தையும் சேகரித்து உதயனனின் மேல் பாய, அவன் நிலை தடுமாறிக் கீழே சரிந்தான். படுத்துக்கொண்டே இரு கைகளாலும் கூரிய கட்டாரியை இறுகப் பிடித்து மேலே உயர்த்தினான். புலியின் மார்புப் பகுதியில் இருந்து வயிற்றுப்பகுதி வரை கட்டாரி கீறிப் பிளக்க புலி ஒரு சிதைந்த குவியலாகச் சிறிது தூரத்தில் விழுந்தது. சுதாரித்துக்கொண்டு எழுந்த உதயனனைப் பின்னாலிருந்து மற்றுமோர் புலி தாக்க தரையில் குப்புறச் சரிந்தான்.

மீண்டும் வந்து உதயனனின் தலையைக் கவ்விக்கொண்டு இழுத்துச் செல்ல எத்தனிக்க, படைவீரர்கள் குரல் கொடுத்துக்கொண்டே

விரைந்து அங்கு வந்தார்கள். அவர்களின் தொடர் அம்புப் பாய்ச்சலில் பலத்த காயங்களுடன் தப்பி ஓடியது புலி. உயிருக்குப் போராடிய உதயனன் தலைவனை அழைத்தான். அவனுடைய கைகளை இறுகப் பற்றியவன் ஒன்றும் கூறாமல் நிரந்தரமாகக் கண் மூடினான். அனைவரது முகங்களிலும் எதிர்பாராத சோகம்.

அந்த இடத்திலேயே உதயனனின் உடலைப் புதைக்க ஏற்பாடானது. வீரர்கள் உதயனனின் உடலைக் குழியில் வைத்து மண் மேவிய பிறகு அருகில் இருக்கும் கற்களைக் குவியலாகச் சேர்த்து மேடை அமைத்தார்கள். தலைவன் தன் கையிலிருக்கும் வேலினை அந்த மேடையில் நட்டு, தன் கேயத்தை அதில் கட்டினான். அதைக் கவனித்த சில வீரர்கள் தங்களின் வேல்களையும் நட்டுக் கேயத்தை அதில் கட்டினார்கள். அமைதியாக அந்த இடத்தைக் கடந்து தங்களின் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்கள். வெகுதூரம் அவர்கள் சென்றாலும் காற்றில் கேயங்கள் ஒன்றுக்கொன்று மோதும் ஒலி அவர்களுக்குக் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது.

அவன் இறந்த இடத்தில் மேடை அமைத்து அங்கே அவன் உருவம் பொறித்த வீரக்கல்லை ஊர் மக்கள் நிறுவினார்கள். பல தலை முறைகளாக உதயனன் இறந்த நாளில் வீரக்கல்லிற்கு முதல் மாலை குழலி மற்றும் அவளின் வாரிகதாரர்களே ஏற்று நடத்தினார்கள். உதயனின் அளப்பரிய தியாகத்திற்கும், ஈடற்ற விசுவாசத்திற்கும் நன்றி கூறும் பொருட்டுத் தலைவன் ஊருக்கு “உதயனன் புலிக்குத்திக் கல்” என்று பெயர் மாற்றம் செய்தான். நாளடைவில் அந்தக் கிராமத்தின் பெயர் மருவி அதுவே உப்பிலிக்கல் என்றானது.

அருகில் இருக்கும் உயரமான மரத்தில் அந்தச் சிறுவன் வேகமாக ஏறி உச்சிக்குச் சென்றான். அதைக் கண்ட தாத்தா செய்வதறியாது “டேய், உதயா, கீழே இறங்குடா. அடிபட்டுடப்போவுது” என்று பதறினார். உச்சிக்கிளையில் கம்பீரமாக இடது கையை இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு மறுகையால் மரக் கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு கீழே நின்ற தாத்தாவைப் பார்த்த சிறுவன் “தாத்தா தூரத்தே நம் பகைவர்கள் தெரிகிறார்கள்” என்று கூறிச் சப்தமாகச் சிரித்தான். ■



ஊர்மிளை

அந்தக் கணத்தில் ஓர்
அதிசயம்-
நிகழ்ந்தது
ஆர்ப்பாட்டம் ஏதுமின்றி
அமைதியாய்
அங்கே
இன்னொரு திருமணமும்
எளிமையாய் -
நடந்தது....

உள்ளும் புறமுமாய்
ஓடியாடி
தமக்கை திருமணத்திற்கு
வந்தவர்களை எல்லாம்
உற்சாகத் துள்ளலோடு
ஓடி ஓடி வரவேற்ற
ஊர்மிளையைக் கண்டான் -
தசரதன்
கொள்ளை அழகோடு
துள்ளியோடும் அவளை
வைத்த கண் வாங்காது
பார்த்தான் -
இலக்குவன்

ஒருநொடிகூட
யோசிக்கவில்லை -
தசரதன்
சனகனைச்
சாடைகாட்டி -
அழைத்தான்
இன்னொரு
சம்பந்தம் பேசி -
முடித்தான்

மாதரசி சீதையின்
கழுத்தில்
மங்கலநாண் ஏறும்போதே

ஊர்மிளையின்
கழுத்திலும்
ஏறவேண்டுமெனப்
போட்டான் ஒரு -
ஓப்பந்தம்
இப்படித்தான்
ஏற்பட்டது
இலக்குவனுக்கும் ஊர்மிளைக்கும்
இல்லறமெனும் -
பந்தம்....!





இனி
இலக்குவன் கதையைப்
பார்ப்போம்
அதை
எள்முனை அளவுகூட
பிழையின்றி
எடுத்து வந்து
உங்களிடம் -
சேர்ப்போம்....

அவன்
அண்ணன்பால்
அளவற்ற
பிரியம் -
கொண்டவன்
அவனிடத்தில் உள்ள
அத்தனைக் குணங்களையும்
அட்சரம் பிசுகாது
தன்னகத்தே -
கொண்டவன்
அண்ணனையே
தெய்வமாய்த்
தன் அகத்தில் -
கண்டவன்
அவன் வைத்த
மீதியையே
அமுதமென
அன்றாடம் -
உண்டவன்....!

அண்ணன் இடும்
ஆணைக்கெல்லாம்
ஆகட்டும் என்ற
வார்த்தையைத் தவிர
வேறொன்றையும் அவன் -
அறிந்தானில்லை
அண்ணனைத் தவிர்த்து
வேறாரையும்
அத்தனை நுட்பமாய் -
புரிந்தானில்லை....

ஆணை முடித்ததும்
அடுத்தது என்னவென
வரம் கேட்கும்

பக்தனைப் போலவே
தினம் கேட்கும்
அவனது -
வாய்
தமையனைக் காக்கவே
தன்னைப் படைத்தான்
தசரதன் என்று
தனக்குத் தானே
பேசிக்கொள்வான்
அந்தச்
சுமித்திரையின் -
சேய்....

வனம்புக நேர்ந்ததை
எண்ணி
அவன் -
வருந்தவில்லை
அது முதலாய்
மனங்கவர்ந்த
மனையாளோடு
மனமொன்றிப் -
பொருந்தவில்லை
என்ன செய்வது
விதி எழுதும்
விளங்கா மடையன்
ஆதி முதலே -
திருந்தவில்லை

அன்னையைக் கண்டு
ஆசி பெற
அவனும் -
போனான்
அவனைச்
கூல்கொண்டு சுமந்த
சுமித்திரை
வீலென்று அலறி
வீழ்ந்ததைக் கண்டு
வியப்புக்குறி -
ஆனான்

பிறன் மனையரெல்லாம்
நிறைந்திருக்கும்
அந்த
அரண்மனையை விட்டு





வெளியேற
மரவரி தரித்து நிற்கும்
மகனைப் பார்த்ததும்
பொங்கி அழுதாள்
அந்த -
தாய்
போகாதே மகனே
என்னை விட்டுப்
போகாதே
என்று
புலம்பியபடியே இருந்தது
அவளது -
வாய்

கண்ணீர் திரையிட்டுக்
கண்களை மறைக்க
அன்னையின் காலடியில்
வீழ்ந்து
தன் அங்கத்தையே
படையலாய் -
படைத்தான்
தன் இரு கரங்களிலும்
அவளைத் தாங்கி
வழிந்தோடும்
அவளது விழிநீரைத் -
துடைத்தான்
பிறகு
அதுகாறும்
தான் அணிந்திருந்த
அசாத்திய மௌனத்தை -
உடைத்தான்

‘அண்ட சராசரமெங்கும்
நான் காணாத
அன்பைப்
பொத்திவைத்திருக்கும் -
அன்னையே
எனைக் காண
ஐயிருமாதங்கள்
வருத்திக்கொண்டாய் -
உன்னையே....
மெல்ல நான் வளர
மெய்வருத்திக் கொண்டாய்
என்

பாதக்கமலங்களுளையே
உன்
கண் ஒற்றிக்கொண்டாய்

தாயே
நீயின்றி நானிந்த
நிலம் வீழ -
இயலாது
நீயின்றி என்விழிகள்
ஒருபோதும்
நித்திரைக்கு -
முயலாது
ஆனாலும் ஆனாலும்
அன்னையே
எனக்கு
அண்ணனை விட்டால்
துணை -
வேறேது
அவனின்றி
இந்தக் கட்டை -
வேகாது
நீ
அனுமதிக்கத்தான் வேண்டும்
மனம் -
நோகாது.....!
எனச்
சொல்லிவிட்டுக்
கண்ணிரண்டும் -
கலங்கினான்
அவன்
சுமித்திரையின்
ஒப்புதலோடுதான் -
கிளம்பினான்.....!
உள்ளெழுந்த கலக்கத்துடன்
தன்
இல்லத்துக்கு -
சென்றான்
அங்கே...
ஊர்மிளையின்
கோலங்கண்டு
விக்கித்து-
நின்றான்.....!

- தொடரும் ■

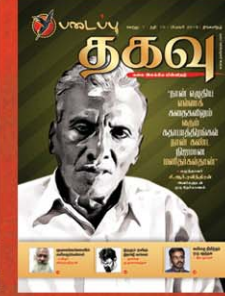
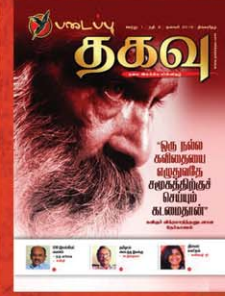
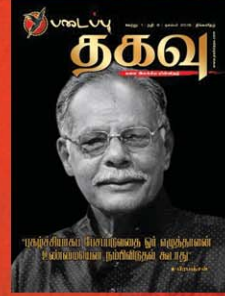
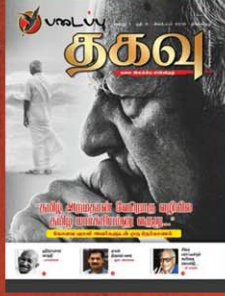
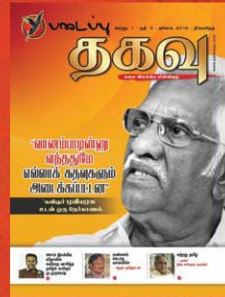
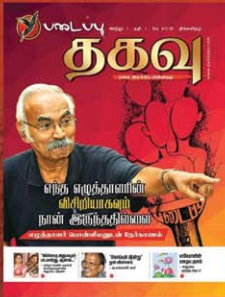




படைப்பு

தகவு

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்



ஆதரவளித்துவரும் அனைத்து வாசிப்பாளர் அன்பர்களுக்கும் மனமார்ந்த நன்றிகள்

